

Là Em, Vẫn Luôn Là Em

Contents

Là Em, Vẫn Luôn Là Em	2
1. Chương 1: Tai Nạn Máy Bay	2
2. Chương 2: Muốn Trở Về Việt Nam	4
3. Chương 3: Tạm Biệt Angels	6
4. Chương 4: Bất Ngờ Gặp Gỡ (1)	9
5. Chương 5: Bất Ngờ Gặp Gỡ (2)	11
6. Chương 6: Suy Nghĩ(1)	14
7. Chương 7: Suy Nghĩ(2)	17
8. Chương 8: Câu Lạc Bộ Amine Và Manga Nhật Bản	20
9. Chương 9: Địa Điểm Tổ Chức Hội Thảo Những Học Sinh Xuất Sắc Quốc Tế	23
10. Chương 10: Gặp Lại Cô Bé Aki	25
11. Chương 11: Em Gái Của Chúng Ta?	28
12. Chương 12: Học Nhóm	31
13. Chương 13: Đoàn Tụ	33
14. Chương 14: Cùng Nhau Vào Đội Bóng.	35
15. Chương 15: Game Gow	38
16. Chương 16: Kiểm Tra Trình Độ	40
17. Chương 17: Thế Giới Trong Gow (1)	43
18. Chương 18: Thế Giới Trong Gow (2)	44
19. Chương 19: Thế Giới Trong Gow (3)	47
20. Chương 20: Thế Giới Trong Gow (4)	49
21. Chương 21: Thế Giới Trong Gow (5)	51
22. Chương 22: Thế Giới Trong Gow (6)	53
23. Chương 23: Thế Giới Trong Gow (7)	55
24. Chương 24: Vấn Đề Luẩn Quẩn	57
25. Chương 25: Nhiệm Vụ Chính Và Nhiệm Vụ Phụ Bản (1)	59
26. Chương 26: Nhiệm Vụ Chính Và Nhiệm Vụ Phụ Bản (2)	61
27. Chương 27: Nhiệm Vụ Chính Và Nhiệm Vụ Phụ Bản (3)	63
28. Chương 28: Cuộc Họp Ban Giám Hiệu Nhà Trường	66
29. Chương 29: Thử Thách Và Thuyết Phục	68
30. Chương 30: Nhiệm Vụ Thành Chủ	71
31. Chương 31: Tranh Chấp Nội Bộ Và Cường Độ Luyện Tập Tinh Thần Thép	74
32. Chương 32: Lễ Hội Hóa Trang Thành Child	76
33. Chương 33: Tử Lăng	78
34. Chương 34: Giải Bóng Đá Thành Phố Hà Nội	80
35. Chương 35: Tìm Kiếm Quản Lý Đội Bóng	82
36. Chương 36: Gow Trong Một Năm Qua	84
37. Chương 37: Lục Địa Chu Tước	86
38. Chương 38: Vương Quốc Trong Mơ	88
39. Chương 39: Chờ Đợi Ngàn Năm	89
40. Chương 40: Trái Tim Biết Yêu	91
41. Chương 41: Quốc Vương Wonderful	94

42. Chương 42: Bị Lừa Rồi	96
43. Chương 43: Tổ Không Biết Hát	98
44. Chương 44: Trước Ngày Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng	100
45. Chương 45: Họ Thật Sự Là Anh Em	102
46. Chương 46: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (1)	103
47. Chương 47: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (2)	105
48. Chương 48: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (3)	109
49. Chương 49: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (4)	110
50. Chương 50: Cuộc Gặp Gỡ Trong Phòng Y Tế	112

Là Em, Vẫn Luôn Là Em

Giới thiệu

Truyện hay Là Em, Vẫn Luôn Là Em của tác giả meomoon86 thuộc truyện ngôn tình sắc nói về con người ai cũng có m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-em-van-luon-la-em>

1. Chương 1: Tai Nạn Máy Bay

“Xin chào các bạn, các bạn đang theo dõi tin tức hàng ngày của đài BBC.

Vào hồi 23h42’ ngày hôm qua, ngày 13/5/2121 , hai chiếc máy bay đã xảy ra tai nạn trong một khu vực miền núi ở phía tây Nepal, một trong hai chiếc máy bay được xác định của hãng Euro airways EU234 chở 23 hành khách được trên đường di chuyển từ Nhật sang Đức, một chiếc máy bay khác là của tư nhân vẫn chưa rõ thông tin đang di chuyển từ Ấn Độ sang Đức.

Đến nay các nhà chức trách vẫn đang tìm kiếm nguyên nhân gây ra vụ tai nạn đáng tiếc này và cũng đang thực hiện các biện pháp cứu nạn.

Theo thông tin mới nhất, vẫn chưa có bất kỳ một dấu hiệu cho thấy có hành khách còn sống trên hai chiếc máy bay này. Các hành khách có mặt trên chiếc máy bay EU234 có 06 người là người Nhật Bản, 10 người có quốc tịch Đức, 05 người Trung Quốc có quốc tịch Đức, 02 người Việt Nam.

Xin mời các bạn tiếp tục đón xem chương trình tin tức của đài BBC.....”

....

Cộc cộc cộc. Tiếng bước chân dần dần trở lên rõ hơn. Một thiếu nữ tay cầm chiếc bánh mì vừa chạy vừa ăn dường như đang vội vàng, cô bé dừng lại sau chiếc ghế sofa và choàng tay không cầm bánh mì qua cổ một người ngồi phía trước:

“Anh, em đi học đây. Chúc anh ngày mới tốt đẹp.”

“Em có thể dậy sớm hơn để không bỏ lỡ buổi sáng. Không cần lúc nào cũng vội vàng vừa ăn vừa chạy, không hề tốt cho dạ dày đâu.” Chàng trai trẻ hơi nghiêng đầu nói với cô bé, tuy giọng nói trầm thấp song vẫn có thể nhận thấy cưng chiều của chàng trai.

“Em biết rồi, em biết rồi. Lần sau em sẽ dậy thật sớm mà.” Cô bé nói xong hôn má trái chàng trai. “ Anh, anh nhớ tham gia buổi lễ giã gạo năm học hôm nay của trường em nhé. Ba giờ chiều đó anh.”

“Xin lỗi nhóc, hôm nay anh có cuộc họp Hội đồng quản trị, ...” Chàng trai dừng lời, mắt nhìn cô bé, đôi mắt màu hổ phách nhìn sâu như có thể cuốn hút tâm tư tất cả mọi người nhìn thấy nó.

“Vậy á, vậy tối nay em về muộn anh sẽ không trách em nhé. Bọn em định tổ chức buổi party chia tay ạ”. Cô bé thoáng ngập ngừng khi nói. Mắt thì đang dõi theo bản tin của đài BBC. Phía trước là một hình ảnh

đa chiều chiếu hình ảnh hai chiếc máy bay trên không va chạm nhau, góc trái phía trên của hình ảnh là cô biên tập viên đang thông báo tình hình mới nhất về vụ tai nạn.

“Cũng được, nhưng em không được về quá muộn nhé”. Chàng thanh niên dõi mắt theo dõi thông tin tai nạn máy bay, khi cô Biên tập viên xinh đẹp chuyển tiếp nội dung tin tức tiếp theo mới nói tiếp.

“Vâng ạ, em hứa sẽ không về muộn ạ.” Cô bé tũm tĩm má lúm đồng tiền nói. “Á, chết rồi. Em sắp muộn giờ, em đi đây ạ.”

Nói rồi, cô bé vội vàng buông tay khỏi cổ chàng trai, đoạn xoay người chạy ra cửa, cô thay đôi dép đi trong nhà bằng một đôi giày thể thao ở tủ đựng dép, mở cửa. Ánh nắng sáng sớm chiếu lên bóng dáng cô, gió thổi những mái tóc ngắn hơi quá tai khiến mái tóc hơi loạn, nụ cười treo bên miệng. Chàng trai ngược nhìn theo bóng cô bé, bên miệng vẫn nở nụ cười mỉm, ngón tay như có như không sờ bên má trái cô bé vừa đặt nụ hôn chào buổi sáng.

....

Trên một ngọn đồi phía sau học viện Russia có một hàng cây ô liu lâu năm. Một học sinh trong trang phục áo sơ mi trắng, cà vạt xanh dọc hơi lờ lững trên cổ, chiếc áo vest màu xám đồng màu với quần đang được buộc ngang lưng. Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá kết hợp với mái tóc vàng của cậu như thêm sáng rọi. Cậu học sinh đó lưng tựa vào một cây Ô liu, trên tay là một cành Ô liu, mắt cậu học sinh hơi híp nhìn một học sinh khác có trang phục giống mình chỉ có điểm khác là người đó với trang phục chỉnh tề, mái tóc đen ngắn hơi quá tai thì thoảng được gió thổi tung bay, lưng cũng đang tựa vào một cây Oliu khác. Trên miệng học sinh đó đang ngậm một lá Oliu, giai điệu “Going Home” nho nhỏ xuất hiện trên ngọn đồi.

Sau khi giai điệu kết thúc, cậu học sinh mở mắt to nói với cậu học sinh đang nghịch chiếc lá Oliu nho nhỏ:

“Nhi, kỷ lục sát giờ học xuất hiện vẫn chưa bị ai phá nhỉ?”

“Bạn cũng nhìn xem mình là ai chứ?” Học sinh tên Nhi hơi đứng thẳng người lại nhìn bạn mình, đoạn tươi cười khoát vai bạn nói.

“Nhi, Jame, hai người cá cược cả năm trời rồi đến giờ vẫn không ai thắng thua nhỉ”. Một học sinh vừa bước lại gần trên hàng Ô liu lại nói. “Hôm nay bé giảng xong rồi, phải bốn tháng nữa tụi mình mới gặp lại nhau, tối nay party phải chơi hết mình đó.”

Cả hai người cùng nhìn về hướng người mới tới. Đó là một học sinh có chất giọng trầm bổng, mái tóc màu hạt dẻ, thân hình hoàn hảo. Cả hai chu miệng nhìn bạn mình không chớp mắt.

“Luck, bạn chỉ biết có party nhỉ, mình nghe nói năm tới bạn chọn lớp năng khiếu hả.” Cậu bé Jame nói.

“Đúng vậy, mình và nhóm nhạc của mình đã đi vào chung kết thần tượng âm nhạc. Vì vậy, sang năm tới, tụi mình đều sẽ cùng nhau vào lớp năng khiếu vừa học vừa tổ chức luyện tập. Các bạn phải có mặt trong đêm chung kết ủng hộ tụi mình đó”. Chàng trai mới tới tên Luck nở nụ cười câu hồn hai người bạn của mình.

“Nhất định rồi ông bạn.” Jame vỗ vai người bạn Luck tươi cười nói

“Jame, ông vẫn vô đội bóng đá của trường hả?” Luck vừa gạt tay Jame khỏi vai mình vừa nhìn Jame hỏi. Tay còn lại hơi hơi xoa xoa vai mình.

“Ừ, niềm đam mê của tui mà, chỉ tiếc lên trung học, đội bóng đá chỉ có đội nam, không có đội nữ. Tụi con gái trường mình bóng rổ, bóng chuyền, bóng bàn đều chơi, tại sao chỉ có bóng đá là tụi nhỏ đó không chơi nhỉ. Jame cau có nói”.

Sau đó cả Jame và Luck không hẹn nhìn về Nhi, lúc này Nhi đang cúi đầu nghịch ngợm cành Oliu mà này Jame đang nghịch, khi vỗ vai Luck, Jame đã ném qua tay Nhi. Cảm nhận ánh mắt nóng của hai người bạn, Nhi ngẩng đầu nhìn hai người bạn.

“Sao lại nhìn tớ?” Nhi hỏi.

“Bạn tính sang năm thế nào?” Jame hỏi: “Mọi người đều đã đăng ký các lớp và ngoại khóa. Chỉ có bạn là chưa thôi. Tuy rằng trường mình không bắt buộc học viên phải tham gia các lớp năng khiếu, sở trường ở cuối năm trước mà có thể vào năm học tới lựa chọn. Nhưng nếu lựa chọn trước vẫn tốt hơn”

“Mình vẫn học lớp bình thường thôi.” Nhi nhún nhún vai nói.

“ Không tham gia ngoại khóa?” Luck và Jame cùng đặt nghi vấn.

“ Không phải vì không có đội bóng đá nữ nên nản quá chứ.” Luck nói, sau đó cười cười nhìn Nhi từ trên xuống dưới. “Hay là năm nay thành nữ sinh nên học tụi con gái khác để tóc dài mặc váy, đi shopping, vân vân và vân vân”. Luck đá lông mào nói.

“Không phải, mình tính thử tài trong lĩnh vực đào tạo quản lý mấy người thần tượng mới của năm nay. Nhóm Lucky Star đang là nhóm mình hướng tới.” - Nhi cũng đá lông mào và nheo mắt nói

“Không. Bạn đang nói đùa đúng không Nhi?” Luck hoảng hốt khi nghe được cái tin như sấm bên tai này.

“Đúng như bạn nghĩ đấy”. Nhi tươi cười nhìn mặt Luck đang dần nhăn nhó nhiều hơn

“Chúc mừng các bạn sắp có sự rèn luyện ma quỷ nhé”. Jame hớn hở khi thấy người bạn thân gặp họa.

Đang trong lúc nhóm bạn trẻ đang nói chuyện thì một cô bé tóc mái tóc nâu dài quá vai để xõa đang hớt hã chạy lại, vì chạy nên tóc của cô bé bị gió thổi làm che khuất tầm mắt cô bé. Trang phục của cô bé hơi khác với ba người, vẫn là chiếc áo sơ mi trắng, áo vest màu xám song trên cổ là chiếc nơ bướm xanh ngọc, cô mặc chiếc váy xám ngắn trên đầu gối làm cho dáng người mảnh khảnh của cô nổi bật trên ngọn đồi.

- Nhi, ... Nhi... (tiếng thở học học)... Chủ tịch.... học... viện.... đang ... tìm bạn... bạn....mau tới ... gặp ... thầy tại phòng hiệu trưởng.

“Có chuyện gì sao?” Nhi thắc mắc. “Các bạn, mình đi trước nhé. Cảm ơn May”. Nhi nhìn cô bé tóc nâu nói lời cảm ơn, đoạn xoay người hướng tòa nhà hành chính đi tới.

“Có chuyện gì à May. Nói cái nghe nào.” Thấy Nhi vừa rời khỏi, Luck vừa nói vừa lay vai May.

“Để ...ngườitathởcáitìmmấyngườithậtvất ...vảailạitrốnởchỗđồicaonàylàmtôileomệtquá.” May khó khăn vừa thở vừa nói, lại vừa đối phó với cái lay vai của Luck.

“Bạn nên chăm chỉ tập thể dục đi, suốt ngày chỉ ôm hự hự máy tính lười tập, có một cái đồi hơn 300m mà cũng mệt.” Luck nhìn May đang thở dốc nói. May lườm Luck nhưng không cãi lại như đồng ý với ý kiến của Luck.

Một lúc sau, May giải thích lý do vì sao Chủ tịch học viện tìm Nhi, việc này có liên quan đến vụ tai nạn máy bay mà sáng sớm đài BBC của Anh đưa tin trong đó có người thân của Nhi cũng là hành khách trên một trong hai chuyến bay đó. Cả ba trầm lặng nhìn về hướng phòng Hiệu trưởng.

....

2. Chương 2: Muốn Trở Về Việt Nam

Nhi nhìn bầu trời xanh thẳm không một gợn mây, cô khẽ nhắm mắt để khứu giác và thính giác mặc sức trở tãi. Mùi hương của cỏ, tiếng gió rít qua các kẽ lá khiến lòng cô bé xao xuyến. Cô nhớ về ngày bé mặc năm học cũng là ngày nhận được tin người cha nuôi của cô đã mất vì tai nạn máy bay, cái ngày mà cô biết được ông không phải là cha đẻ của mình, ngày cô biết được ở Việt Nam, mình còn có 2 người anh trai, ngày đó cô đã nảy sinh chút hận về người cha đẻ của mình, ngày mà cô muốn nhanh chóng bay về Việt Nam gặp những người thân của mình.... Biết bao cảm xúc lúc đó dường như đang oà về trong khoảnh khắc này.... Cô mãi mê tận hưởng những giai điệu của thiên nhiên và cả những cảm xúc mẫu thuẫn trong tâm hồn mình. Khẽ thở dài, đôi mắt vẫn nhắm tịt, cô khẽ cười và nói một mình:

“Tại sao ? Tại sao người đó có thể bỏ mặc con mình bao nhiêu năm như vậy? Tại sao....Mình muốn về Việt Nam. Mình muốn gặp gia đình mình....” Giọng cô bé càng ngày càng nhỏ dần, rồi Nhi chìm sâu vào giấc ngủ mà không hề biết có người luôn đứng bên cạnh mình, nghe những lời mình nói.

Một chàng trai có đôi mắt màu hổ phách đang đắm đắm nhìn cô bé không chớp mắt. Khi nhận rõ tiếng thở đều đều của cô bé, chàng trai khẽ mỉm cười, cậu bước dần tới nơi cô bé đang nằm và ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó khẽ hôn lên trán cô bé, giọng nói trầm thấp:

“Em muốn trở về Việt Nam sao? Vậy thì hãy trở về thôi. Mọi chuyện anh sẽ thay em giải quyết hết.” Bàn tay chàng trai ấm áp vuốt ve mái tóc đen của Nhi, một bàn tay khác nắm lấy tay Nhi. Chàng trai cứ ngồi nhìn cô bé không chớp mắt. Một lúc sau, ngay khi chàng trai muốn cúi người bế Nhi lên thì thấy Nhi hơi động đậy, song cô bé dường như không có ý định mở mắt.

Cảm nhận hơi thở người bên cạnh, Nhi khẽ xoay người rúc rúc vào ngực người đó. Một tiếng cười trầm thấp khẽ vang bên tai cô bé song cũng không làm cô bé tỉnh giấc.

.....

Khi Nhi khẽ mở đôi mắt chớp chớp vài cái thì nhận ra mình đang ở trong phòng ngủ, cô bé nhìn xung quanh và thấy một chàng trai đang đứng bên cửa sổ, chàng trai đó lúc này đang dựa lưng vào rèm, mắt nhìn ra bên ngoài. Ánh nắng chiếu vào khuôn mặt nghiêm nghị của chàng trai lại khiến Nhi có cảm giác đang ngắm nhìn một bức tượng Hy Lạp, sau một hồi ngắm nhìn mà không thấy chàng trai quay lại, Nhi nhẹ nhàng hỏi:

“Anh?”

Chàng trai khẽ quay người lại nhìn cô bé con đang vừa dụi dụi mắt vừa nhìn mình. Đoạn cậu bước từng bước ngồi bên giường vừa xoa mái tóc ngắn kiểu tomboy của cô bé vừa nhìn cô bé, nói:

“Em đã tỉnh”.

“Vâng ạ.” Cảm nhận lực bàn tay dịu dàng xoa tóc vẫn như ngày thường của chàng trai. Nhi lim dim đôi mắt như con mèo con. Chàng trai thấy vậy khẽ cười nhưng không dừng động tác của mình lại.

“Anh,...” Nhi ngập ngừng như muốn nói nhưng lại thôi.

Dường như cảm nhận sự ngập ngừng của cô bé là gì. Chàng trai khẽ thì thầm bên tai cô bé, nếu là ai nhìn vào cũng sẽ cảm nhận sự ái muội trong không khí giữa hai người song không phải là cô bé Nhi này rồi.

“Em về Việt Nam đi.”

Vừa nghe xong lời chàng trai nói, Nhi giật mình nhìn chàng trai, nửa ngày mới nói:

“Em về Việt Nam được ạ? Vậy, còn những điều khoản trong di chúc của ba em thì sao, em không được rời Rome khi em chưa đủ 18 tuổi...Anh Thiên...” “Dường như khó nói tiếp, cô bé cúi đầu lặng thinh.

“Đừng lo nghĩ nhiều quá, dù sao em vẫn chỉ là một cô nhóc, di chúc chỉ nói em không được rời Rome nhưng không có nghĩa em thật sự không được rời Rome. Em không muốn gặp hai người anh trai của mình sao?”

Một nụ cười khẽ nở trên môi Thiên, cậu nhìn vào đôi mắt thơ ngây, đầy bối rối của Nhi. Trong khoảnh khắc hai đôi mắt nhìn nhau, Nhi dường như cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. “Không lẽ mình mới bị bệnh tim”, cô bé nghĩ.

Nhi hồi tưởng lại kí ức của mình, từ khi biết đi, biết nói, Nhi chỉ biết đến thế giới có cha nuôi và Thiên, trong căn nhà rộng lớn chỉ có 2 người đàn ông thương yêu cô, khi cô bé 10 tuổi, cha nuôi cô quyết định để cô tới học ở Russia. Trong ngôi trường mới, cô quen biết nhiều người bạn hơn, nhưng cũng luôn có người bạn xấu gây chuyện với cô. Mọi rắc rối của cô dường như luôn có người đứng sau giải quyết giúp. Và khi cô bé 14 tuổi, cô mới biết người luôn giúp đỡ phía sau cô là Thiên.

Trong 4 năm không gặp Thiên, lần đầu sau 4 năm đó, cô gặp lại Thiên; đứng trước cô bé là một chàng thanh niên hơn hai mươi tuổi, chàng trai đã bỏ đi những nét thanh tú của một thiếu niên và có những đường nét cương nghị của một người thanh niên, đôi mắt màu hổ phách sâu xa như dễ dàng cuốn hút bất kỳ một ai nhìn thấy nó. Ở đó có một cảm xúc không tên mà bản thân Nhi cũng không hề biết đó là gì, Nhi lặng yên nghĩ về những cảm xúc kỳ lạ đó của mình, nó ngày càng khó nắm bắt, hôm nay cũng vậy, khi nhìn vào mắt Thiên, Nhi cảm thấy rất lạ nhưng ngay sau đó Nhi lắc đầu bỏ qua không suy nghĩ nữa.

Thấy cô bé lắc đầu cả ngày, Thiên vẫn mỉm cười, sau đó Thiên kéo tay cô bé dậy:

“Em định nằm ở đây đến khi nào vậy, nhóc con?”

Nghe được từ “Nhóc con”, như một phản xạ có điều kiện, Nhi nhảy dựng lên nói:

“Em không phải trẻ con. Em lớn rồi.” Như để chứng minh lời mình nói, cô bé ưỡn ngực lên vỗ vỗ.

Thiên nhìn chăm chăm bàn tay và vị trí Nhi vỗ ngực, đôi mắt càng sâu hơn. Đến khi Nhi nói, Thiên mới hoàn hồn:

“Anh, người đưa em trở về phòng là anh hả?”

Che giấu bối rối của mình, Thiên quay mặt nhìn ra hướng khác:

“Ừ.”

“Vậy anh đến đó từ khi nào ạ?” Vừa hỏi chuyện, Nhi vừa cọ cọ mặt vào lưng Thiên, đoạn choàng tay qua cổ Thiên cười cười với anh.

“Lúc em đang thả hồn theo những cơn gió kia.” Thiên véo véo hai má Nhi, vừa cười vừa nói.

“A. Lúc đó em muốn ngắm nhìn đảo Angels.” Nhi gạt tay Thiên xoa xoa hai má, sau đó phụng phịu nói:

“Sao anh cứ coi em là trẻ con vậy, hơi tí là véo má em”.

Thiên nhìn Nhi từ trên xuống dưới:

“Em có chỗ nào giống người lớn sao? Nhìn như con nhóc con, gầy gòm.”

“Sao lại không phải người lớn, em 14 rồi đấy, mấy tháng nữa em 15 rồi kìa. Với lại em không có gầy, anh nhìn xem, em có cơ bắp đây này”. Vừa nói Nhi vừa ngồi lên đùi Thiên, đoạn kéo tay anh sờ sờ những cơ bắp trên tay hơi nổi của bản thân, còn mình thì cũng đang sờ sờ cánh tay và cơ bụng của Thiên: “ Em sẽ sớm thôi sẽ tập luyện để có cơ bụng như anh.”

Thiên khẽ cứng người, sau đó tính đứng phắt dậy, song nhìn thấy cô bé đang háo hức khoe cơ bắp thì anh liền nhẹ nhàng đặt người Nhi xuống dưới giường và quay người đi:

“Anh vừa nhớ ra mình có chút việc phải giải quyết. Anh sẽ bảo chú Peter chuẩn bị thủ tục để em trở về Việt Nam”.

Nói xong thì Thiên cũng đã đứng ở cửa phòng, cậu đóng cửa phòng lại để lại Nhi đang ngơ ngác nấn nấn cơ bắp nhỏ bé của mình:

“Không lẽ cơ bắp này không đủ độ hay sao, rõ ràng so với tụi Jame, Luck, cơ bắp của mình cũng sẵn chắc lắm mà.” Như không muốn suy nghĩ nhiều, Nhi ngã người nằm xuống giường với tư thế chữ đại. Trong đầu là hình ảnh về Việt Nam và những người anh em của mình.

3. Chương 3: Tạm Biệt Angels

Phía sau cánh cửa, Thiên dựa người vào tường, tay đỡ trán, trên khuôn mặt là một sự ảm nẫn. Một lúc sau, Thiên bước từng bước về cuối dãy hành lang:

“Có lẽ nên trở về phòng tắm nước lạnh thôi”.

.....

Đêm hôm đó, ở hai căn phòng khác biệt, có hai con người đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Cảm giác của ngày hôm nay thật kỳ lạ. Nhưng kỳ lạ ở đâu nhỉ. Rõ ràng mình thấy mất anh Thiên rất nhiều lần mà sao bây giờ mới phát hiện ra đôi mắt của anh ấy rất đẹp. Haz. Có nên gọi điện hỏi Jame, Luck, May không nhỉ?”

Đang trong lúc đắm chìm với suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại reo lên, Nhi cầm điện thoại nhấn nút trả lời, một hình ảnh ba 4 chiều hiện lên trước mặt Nhi, ba mặt xuất hiện là ba người bạn Luck, Jame, May. Luck nhìn có vẻ hơi mệt mỏi, trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi. Jame thì có vẻ tinh thần sáng khoái, tóc cậu

vẫn còn ướt. May thì vẫn đang đắm chìm vào chiếc laptop, tay cô bé vừa gõ, vừa nhìn các bạn mình, đoạn lại cúi đầu.

“Chào các bạn.”

“Chào Nhi, dạo này bạn có rảnh không?” Jame hỏi.

“Cũng bình thường thôi, có chuyện gì sao?” Nhi nhìn mọi người

“À, tụi mình rủ bạn đi chơi thôi, đi không?” May nói song mắt không hề nhìn Nhi và các bạn.

“Đi đâu vậy?” Nhi tò mò nhìn May rồi ánh mắt nhìn hai cậu trai còn lại.

“Tụi mình đang tính đi Thailand. Đi không?” Luck vừa lắc lắc chiếc cổ của mình vừa nói.

“Mình không ở Rome. Đang ở nhà. Mà mấy hôm nữa mình cũng về Việt Nam rồi.”

“Về Việt Nam?” Cả ba giọng nói đầy ngạc nhiên cùng vang lên.

“Ừ, từ sang năm mình về Việt Nam, mình sẽ học ở Việt Nam.” Nhi nhìn các bạn mình nói. “Nếu các bạn có hướng du lịch đi Việt Nam thì mình sẽ chào đón các bạn.” Sau đó Nhi kể cho các bạn mình nghe về chuyện mình có gia đình ở Việt Nam, chuyện mình được nhận nuôi.

Sau khi nghe xong, cả gian phòng đều lặng thinh.

“Năm sau mình sẽ tới Việt Nam. Lúc đó bạn phải đón tiếp mình đấy nhé.” Jame phá vỡ không gian im lặng.

“Sao lại có mình bạn, còn mình nữa.” May hiếm khi gấp chiếc laptop và nhìn Jame nói

“Mình cũng vậy. Mình sẽ có mặt.” Luck giơ hai tay lên qua vai và nói

Cả ba nhìn Luck: “không phải cậu còn ban nhạc của mình à.” Jame nói.

“Nghỉ một thời gian có sao đâu, mình đưa các bạn ấy đi du lịch luôn.” Luck chạm tay lên cằm, nói

“Vậy tha hồ nào nhiệt nhé.” May cũng nói

Nhi nhìn các bạn cười nói vui vẻ, lòng cũng thấy vui. Tuy rằng sẽ xa cách các bạn nhưng vẫn thường xuyên liên lạc thì tình bạn của họ vẫn sẽ không bị gián đoạn. Mỗi nói chuyện với nhóm May mà Nhi quên luôn chuyện mình muốn các bạn tư vấn.

Còn tại một gian phòng khác, Thiên cũng đang nói chuyện với một người bạn, nói chính xác thì là đang nhờ tư vấn. Người bạn xuất hiện trên không gian bốn chiều là một thanh niên có mái tóc vàng, đôi mắt xanh nước biển, trên môi luôn nở nụ cười như một thiên thần, giờ này chàng trai đó đang khoát chiếc áo tắm, tay thì đang cầm khăn và lau tóc mình, cậu nghiêng đầu nhìn về người ở bên kia:

“Sao rỗng rỗng đến tột vậy, Sky.” Chàng thanh niên tóc vàng nói

“Kyo, Bé con của tôi sắp trở về nhà. Tôi vừa muốn cô ấy ở bên tôi, vừa muốn cô ấy trở về bên gia đình. Có phải tôi rất mâu thuẫn không?” Thiên chống tay trên đầu gối nói.

“À, à. Có gì mà mâu thuẫn. Cậu thích thì cứ giữ lại thôi. Bé con của cậu càng ngày càng ra dáng thiếu nữ rồi. Nếu cậu không nhanh chân giữ, bé con của cậu chạy theo con trai nhà người ta bỏ trốn, đến khi đó có mà tìm được.” Kyo cười rục rịch.

“Giữ thế nào được, em ấy là con người chứ có phải búp bê đâu mà giữ. Chú ý quái quỷ gì vậy?” Thiên lườm Kyo – kẻ vẫn đang lau tóc phía bên kia.

“Hoho, đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ mơ cậu trong đêm nay đấy, tôi không muốn tỉnh tấn chết sớm đâu.” Kyo nhìn Thiên đang có dấu hiệu bực tức bèn trở lại dáng vẻ nghiêm túc nói.

“Cậu nói với cô bé con tình cảm của cậu đi.” Kyo đặt vấn đề.

“Nói bao giờ cũng dễ nhưng làm thì lại rất khó. Bé con còn không hề biết mỗi lần nhìn thấy bé, mình đều chỉ muốn con bé. Nếu bé con biết suy nghĩ của mình, mình sợ sẽ bị hù dọa.” Thiên ảo não vò mái tóc đen mượt nói.

“Ai biểu cậu có sở thích luyện đồng chứ. Căn thân chưa được miếng gì đã chết sớm vì chịu đựng.” Kyo nhìn Thiên từ trên xuống dưới nói.

“Không cần cậu nói về sở thích của tôi. Mấy ngày nữa bé con về nhà rồi. Sẽ có một thời gian rất dài tôi sẽ không ở bên Bé con, tôi đang rất lo lắng, chỉ sợ có một thời gian dài không gặp mặt Bé con, tôi rất lo bé con sẽ lớn lên, rồi bé con sẽ yêu và kết hôn với người con trai mà cô yêu; tôi rất sợ người con trai đó không phải là tôi. Cậu bảo tôi phải làm sao đây.” Thiên vò mái tóc của mình rồi thành một đoạn, vừa ảo não nhìn cái người bạn đang ném cái khăn lau tóc và nhảy lên giường ngồi xếp bằng.

“Tôi nói bao lần rồi, nói thẳng với bé con của cậu là cậu yêu bé con. Đơn giản như vậy mà sao cậu cứ làm phức tạp hóa nhỉ. Ở tuổi nhỏ đó, có rất nhiều người có bạn trai rồi. Cậu còn ở đó mà lo lắng con bé đó trẻ con, chưa hiểu chuyện người lớn.” Kyo cũng lo lắng cho tình cảm của người bạn thân, vì vậy muốn đánh động tâm lý cho Thiên. Nhìn Thiên hồi lâu chìm trong suy nghĩ, Kyo biết rằng Thiên đang đấu tranh tư tưởng, vì vậy Kyo cũng chỉ có thể ngồi nhìn người bạn mà không nói gì cũng như không có hành động gì, chỉ đơn giản là ngồi nhìn thẳng bạn đang vò đầu bứt tóc.

Một lúc sau, Kyo thấy Thiên đứng dậy tính rời đi thì bèn nói:

“Sky, cậu đi đâu đấy?” – Kyo nhìn thẳng bạn đang đứng dậy hỏi.

“Tôi sang chúc ngủ ngon bé con của tôi.” Thiên nhìn thẳng bạn đang dùng ánh mắt lúc thì tò mò, lúc thì như hiểu ra cái gì đó đang gật gù phía bên kia nói một câu.

“Hả, chỉ chúc ngủ ngon?” Kyo đang gật gù, miệng đang cười tủm tỉm đoạn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Thiên hỏi.

“Ừ.” Thiên xác nhận lời mình nói

“Chỉ vậy thôi.” Kyo nhìn thẳng thẳng bạn như nhìn một vật thể lạ.

“Ừ, chỉ vậy thôi.” Nói rồi, Thiên cầm chiếc điện thoại bấm nút tắt khiến người bạn phía bên kia còn muốn hỏi gì đó chỉ kịp há miệng nói “A”.

... Bên này, Kyo nhìn Thiên tắt điện thoại bước đi, trong miệng đang mở to, khe thở dài: “Cái thẳng này đừng là thân lừa ư nặng. Thôi thôi, kệ nó vậy, nó không nghe lời mình thì thôi”. Đoạn huyết sáo tắt điện đi ngủ.

.....

Thiên bước vào phòng Nhi, thấy cô bé đã ngủ song vẫn chưa tắt đèn bèn lại gần định tắt đèn. Song khi nhìn gương mặt của cô bé, Thiên ngừng bước chân, cậu cứ đứng nhìn Nhi mà không chớp mắt. Thiên cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô bé, cảm thấy chưa đủ, Thiên lại đặt một nụ hôn lên má Nhi và cuối cùng là trên đôi môi đỏ mọng đầy sức sống của Nhi. Lo lắng mình sẽ làm Nhi thức giấc, Thiên không dám dây dưa với đôi môi đầy sức quyến rũ mình:

“Anh yêu em.” - Thiên khẽ nói và đắp lại chăn cho Nhi.

....

Đêm đó Nhi có một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ Nhi thấy mình đang ở trong một khu vườn đầy các loài hoa, một chàng trai Nhi cảm thấy rất mơ hồ mà cũng cảm thấy rất thân quen khẽ cười nói:

Anh yêu em.

Nhi ngơ ngác nhìn chàng trai như muốn thông qua màn sương trên mặt để nhìn cho rõ anh ta là ai. Nhi như không nghe theo lý trí mà lại gần chàng trai. Nhi ôm chàng trai và hôn nhẹ lên đôi môi chàng trai đó. Nhi cảm nhận mặt mình giờ phút này đỏ ửng,

“Em đã đóng dấu lên anh rồi đó. Anh không được phép cho ai hôn anh đâu đây.” Nói rồi bước chân Nhi tự động chạy về hướng đài phun nước phía trước. Đó là một chiếc đài phun nước cao hơn hai mét với hình ảnh bốn nàng tiên cá cầm chiếc bình nhỏ hướng về bốn phía, từ chiếc bình, từng dòng nước chảy xuống hồ nước nhỏ dưới chân đài phun nước. Tim Nhi đập thật nhanh, thật mạnh, cô cảm nhận mặt mình có xu hướng càng ngày càng đỏ, cô muốn quay lại nhìn chàng trai nhưng rõ ràng hành động không nghe theo ý chí bản

thân mình. Nhi biết chàng trai đó vẫn đứng đó, cô cố gắng quay lại để nhìn cho rõ chàng trai đó. Và cuối cùng như có một bàn tay vô hình xóa tan hành động của cô, khi cô đi ra phía mặt sau của đài phun nước, cô đã có thể quay mặt lại, cô đã nhìn thấy khuôn mặt của chàng trai, khuôn mặt kia, khuôn mặt kia là anh...

...., Một tuần sau, tại biệt thự FLY, trên đảo Angels, Nhi đang cầm những bông hoa hồng mà cô bé vừa hái từ vườn vào. Hôm nay là ngày cô bé dời Angles tới Việt Nam, mọi việc đã chuẩn bị xong.

“ Những bông hoa hồng đẹp quá.” Thiên bước xuống từ tầng 2, cậu khẽ hôn tóc Nhi và nói “Xin lỗi, anh không thể tiễn em ra sân bay được, Chú Peter sẽ đưa em ra sân bay. Chúc em chuyến đi vui vẻ và gặp nhiều may mắn nhé.”

“Anh đi đâu, sao không thể đi cùng em ra sân bay được.” Nhi hoảng hốt hỏi, tận tâm cô bé luôn muốn nhìn thấy khuôn mặt anh ngay khi đã lên máy bay.

“Hi, trông khuôn mặt em kìa. Em phải luôn cười thì mới đẹp chứ.” Thiên đánh trống đàng.

“Anh chưa nói cho em biết anh đi đâu, em sẽ không để anh đi đâu.” Nhi không nhẽo.

“Được rồi, anh phải tới văn phòng để hoàn thành một số việc quan trọng.” Thiên gơ hai tay lên quá vai ra dáng đầu hàng nói.

“Em tới cùng được không? Em có thể giúp anh được việc gì không?” Nhi nhìn anh chằm chằm nói.

Thiên buông tay xuống, hướng đầu Nhi, vừa xoa tóc Nhi vừa nói:

“Không cần đâu, mọi việc anh đều có thể lo được. Nếu thực sự việc cần đến em, anh sẽ gọi em về bên anh liền. Đến khi đó, anh không để em rời bỏ anh đâu.”

Nghe thấy lời Thiên nói, tim Nhi đập thật mạnh. Những lời nói đó làm Nhi bối rối, cô không biết liệu điều đó có nghĩa là gì, từ sau cái giấc mơ đó, mỗi lần nhìn Thiên, Nhi đều cảm thấy rất bối rối. Không lẽ tới cái tuổi dậy thì mình lại gặp mộng xuân giống tụi Jame, Luck.

Lúc đứng này, Nhi nghe thấy tiếng chú Peter nói với Thiên:

Đã muộn rồi, chúng ta phải đi thôi.

“Vâng, chú nói đúng. Đã muộn rồi, chúng ta phải nhanh đi thôi. Chú hãy đưa Nhi về Việt Nam an toàn nhé chú.” Nói rồi, Thiên ôm chầm lấy Nhi, khẽ thở dài nhưng không nói gì. Nhi cũng không biết vì sao anh thở dài nên cũng thuận theo anh, ôm anh thật chặt, nhưng vẫn không quên cọ cọ trước ngực anh. Thiên nhìn thiên hạ trong ngực mình, cậu khẽ cúi mặt và đặt một nụ hôn lên môi Nhi, dường như quyết định điều gì đó, cậu khẽ cắn lên môi Nhi. Cảm thấy thỏa mãn, Thiên cười nhìn Nhi còn đang ngơ ngác mắt mở to nhìn mình, nói:

“Anh phải đi rồi. Chúc em lên đường bình an.” Nhi theo phản xạ gật gật đầu.

Lúc này, Nhi khẽ quay người lại, bước từng bước phía sau Thiên. Khi đứng ở trước cánh cửa trạm gổ tinh xảo, Nhi nhìn thấy dáng Thiên bước vào xe, bản thân cô bé vẫn còn đang nghĩ vì sao anh Thiên hôn môi mình, cảm giác vừa giống vừa khác nụ hôn trong mơ, một nụ hôn tạm biệt thật kỳ lạ. Nhi nhìn theo bóng xe khuất xa và nhìn xuống chân là chiếc vali đã được người giúp việc đưa tới. Từ hôm nay, Nhi sẽ tạm rời xa FLY, tạm rời xa ANGELS. Nhi quay người nhìn ngôi nhà 14 năm qua mình từng ở. Nhìn được một lúc, Nhi cũng bước chân lên xe ra sân bay.

Cũng lúc đó ngồi trên xe, Thiên khẽ chạm ngón tay lên đôi môi mình, Cậu khẽ nở nụ cười khi nghĩ về nụ hôn vừa rồi. Dường như Nhi không hề phản cảm: “Bé con, chờ anh, anh sẽ ở bên em nhanh thôi”

4. Chương 4: Bất Ngờ Gặp Gỡ (1)

Bầu trời với sắc đỏ hoàng hôn đang ngả dần về màn tối. Những cơn gió khẽ lay hàng liễu xanh trong ánh hoàng hôn. Đông nhìn cảnh sắc, lòng lại thêm lo lắng cho Nhi, lúc sáng, nhìn Nhi rất buồn và trong suốt buổi học, Nhi cứ nhìn ra ngoài ban công lớp nghĩ ngợi điều gì đó. Đông rất muốn hỏi Nhi nhưng lại không có cơ hội để hỏi.

“Này, ông có nghe tôi nói gì không đây”.

Đông giật mình khi Sơn véo má mình. “Đau, đau. Ông làm trò gì vậy. Thì tôi vẫn nghe đây”. Đông gạt tay Sơn, vừa xoa má mình vừa trả lời.

“Oây, kêu là nghe người ta nói mà từ nãy tôi hỏi ông biết bao nhiêu câu hỏi ông cứ lặng thinh, không thèm trả lời. Ông đang nghĩ cái gì vậy?” Sơn nói. “Ông nên chia sẻ thì mới thấy nhẹ nhàng được”.

“Ừ, thì tôi đang nghĩ không biết vì sao mà Nhi bữa nay lạ vậy, tôi thật sự lo lắng cho bạn ấy”. Đông hơi thất thần nói với Sơn.

“Đúng là tình yêu mãnh liệt nhỉ, trong mắt ông chỉ có Nhi và Nhi thôi, chẳng còn ai quan trọng hết.” Sơn cười toe toét rồi khoát vai Đông.

Đông lặng lẽ nhìn người bạn thân của mình, thực tâm, Đông không nghĩ tình cảm mà mình giành cho Nhi giống tình yêu, tuy rằng không rõ cái thích của tình yêu là gì, tuy rằng bản thân Đông không thể giải thích được nó là cảm giác gì nhưng Đông chắc chắn đó không phải là tình yêu. Đang lặng lẽ tự hỏi lòng mình, Đông chợt nhìn thấy một mái tóc vàng óng ả dưới sắc đỏ hoàng hôn.

“Sao ông tự dừng đứng lại vậy, có chuyện gì à”. Sơn bất chợt thấy Đông dừng lại hồi lâu mà không đi. Bản thân Sơn lúc này cũng đang tự hỏi: “Có phải vì mình trêu cậu ta với Nhi nhiều quá không nhỉ, cái thằng này chỉ biết có học, ngay cả tình cảm của bản thân là gì cũng không biết, chỉ tổ để mọi người xung quanh hiểu lầm thôi, nếu mình không phải là bạn tri kỷ của nó chắc cũng hiểu lầm như người khác rằng đó là tình yêu”. Sơn vỗ vỗ vai Đông hỏi: “Sao còn đứng đó, đi đi chứ”. Thấy Đông bị vỗ vai mà không có phản ứng, Sơn gãi đầu nhìn theo hướng Đông nhìn. “Ồ đó có gì sao?”

.....

Tại công viên S.S.Y, một nhóm thanh thiếu niên gồm 5 người, trong đó có một cậu thanh niên đang chăm chú đọc sách, một thanh niên nữa đang ngắm nhìn hồ thiên nga, hai cô bé song sinh có mái tóc bạch kim đang vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung và một cô bé với mái tóc vàng óng để kiểu tóc 2 búi đang trượt trên đôi giày patin đang vừa trượt vòng quanh nhóm vừa đi được một đoạn, cô lại quay lại với nhóm. Họ cười nói vui vẻ khiến những người xung quanh đi qua không khỏi phải quay lại ngắm nhìn.

“Tori, anh đi nhanh quá đấy, đi ngắm cảnh thì phải nhìn ngắm cảnh vật chứ, cứ chúi đầu vào mấy cuốn sách đó là gì không biết.” Một cô bé có khuôn mặt tròn trĩnh, da trắng như tuyết, hai má ửng hồng đang cố giằng cuốn sách từ một cậu thiếu niên. Làn gió thổi mạnh làm tóc cô bé bay phất phới ánh vàng tạo nên một khung cảnh như tranh vẽ.

“Cái đầu bánh bao này, em không thể nhẹ nhàng được à, con gái gì mà cứ thích hoạt động mạnh nhỉ?” Cậu thanh niên đang ngắm bầy thiên nga quay người lại phía mặt hồ, hai tay cậu vòng qua khung thanh chắn hồ nói vọng lại.

“Đúng vậy, em làm cứ như em là trung tâm thế giới vậy, có ai vừa trượt patin vừa mặc váy như em không, em không biết nhường à”. Cậu thanh niên đang đọc sách vừa gấp quyển sách vừa nhìn cô bé nói.

“Anh nhìn lại anh đi, có ai lại vừa đi vừa đọc sách mà lại đi rất nhanh như anh không, lỡ anh bị vấp ngã thì sao?” Cô bé bĩu môi, nhanh nhẩu đối đáp.

“Rồi, cả hai lại sắp cãi nhau đó. Chúng ta dừng chân nghỉ ở đây đi, nhìn bầy thiên nga mới đẹp làm sao.” Một trong hai cô bé có mái tóc bạch kim nói. “Aki – em đi mua giúp anh chị ít nước uống đi, nhớ là nước khoáng nhé.”

“Sao lại là em, sao chị không đi đi”. Cô bé aki khoát tay, chu miệng nói

“Em không đi thì ai đi chứ, em là người duy nhất trong nhóm biết tiếng việt, lại đang có đôi giày patin chứ”. Cô bé tóc bạch kim như có như không nhìn đôi giày patin của cô bé tóc vàng Aki.

“Hừ, mọi người bắt nạt em”. Cô bé quay ngoắt mặt đi nơi khác

“Rồi, nếu em không đi tí nữa anh không dẫn em trở về nữa đâu nhé. Xem em có thể về khách sạn được không nhé.”

Cô bé thay đổi sắc mặt khi nghe những lời anh chàng Tori nói:

“Em đi là được chứ gì.” Nói rồi cô bé trượt nhanh trên đôi giày trượt đi tìm nơi bán nước.

“Đừng có hù dọa con bé như vậy, Tori.” Cô bé tóc bạch kim đó lại lên tiếng.

“Len nói đúng đó, nếu cứ như vậy, con bé mà đi lạc thật thì phiền phức lắm đấy.” Cô bé tóc bạch kim còn lại nhìn ba người nói.

10 phút trôi qua:

“Sao Aki đi đâu thế nhỉ?” Cô bé Len nhìn đồng hồ nói, vẻ mặt lộ rõ lo lắng. Cô bé đứng dậy. “Mình đi tìm con bé đây.” Nói rồi, Len chạy nhanh về hướng lúc trước Aki đi.

.....

5. Chương 5: Bất Ngờ Gặp Gỡ (2)

“Thôi, rồi, mình lạc đường mất rồi. Hix.” Tay vẫn đang ôm túi nước, mắt nhìn xung quanh, cô bé Aki sợ hãi khóc.

“Hà hà, một cô bé xinh đẹp. Em sao vậy, có chuyện gì sao? Em là khách du lịch, em đang lạc đường à”. Một nhóm thanh niên khoảng 20 người xuất hiện hỏi Aki. Mỗi người đều có kiểu tóc dài ngắn nhuộm nhiều màu khác nhau. Khi nhìn Aki đều lộ ánh mắt sáng quắc như chim ưng. Một thanh niên mái tóc sắc tím được buộc đuôi ngựa có vẻ là người dẫn đầu, nhìn Aki hỏi.

“Vâng, em đi với bạn nhưng giờ thì không biết các bạn em ở đâu cả”. Đáp lại những câu hỏi đó, Aki vừa lau nước mắt vừa nói, ánh mắt đầy cảm kích nhìn nhóm thanh niên trước mặt. “Nếu các anh có thể giúp em tìm các bạn thì tốt quá ạ.”

“Ồ, ồ, vậy ra em nói được tiếng Việt”, người thanh niên ánh mắt lóe ngạc nhiên nhìn Aki song không có phản ứng khác.

Một trong nhóm thanh niên thấy thanh niên tóc tím không có ý định hỏi tiếp bèn nói với Aki: “Em bỏ bạn mình đi, cô bé xinh thế này đi chơi với bọn anh nhé.”

Những thanh niên khác cũng xúm quây Aki, một trong nhóm đó kéo tay Aki.

“Không được đâu, em phải tìm các bạn em, em không thể đi chơi với anh được đâu.” Aki giằng tay khỏi tay người đó nói.

“Đừng có rượu mừng không muốn uống mà uống rượu phạt nhé.” Tên thanh niên vừa kéo tay Aki lúc này định chạm tay vào má Aki trêu đùa.

“Con bé trông ngon nhĩ, bọn bây. Hố, hố”. Đám thanh niên nhìn Aki nói cười.

“Ở đâu cũng có những kẻ xấu xí như mấy anh nhĩ? Nếu các anh không tránh ra thì đừng có trách tôi đó nhé.” Aki tay nắm chặt túi nước, ánh mắt giận dữ nhìn nhóm thanh niên.

“Vậy thì em định sao đây. Đi chơi với bọn anh hay là không?” Đứng phía ngoài, chân đá sỏi chơi đùa này giờ, thanh niên tóc tím vỗ vỗ tay, nhóm thanh niên dừng tiếng cười đùa nhìn hấn. Thanh niên tóc tím nhún mày như vẻ khó chịu nhìn Aki.

Từ phía xa, Đông nhìn thấy hành động bất lịch sự của nhóm đã cảm thấy khó chịu.

“Í, chúng ta tới nhà Nhi mà, sao lại dừng chân ở đây vậy, đi thôi ông tướng.” Sơn kéo tay Đông đi bỏ mặc ánh mắt Đông vẫn đang nhìn theo hướng cô bé tóc vàng và nhóm thanh niên. “Đừng có lo chuyện bao đâu. Bọn chúng có tới 20 tên, sức cậu không đối phó được đâu.”

“Không được, mình phải giúp cô bé đó.” Đông nói rồi chạy tới hướng cô bé Aki và đám thanh niên. Vừa chạy lại gần, Đông vừa quát to:

“ Buông tay cô ấy ra.”

“Thằng nào muốn tỏ vẻ anh hùng vậy”. Tên thanh niên đang lôi kéo tay Nhi quay mặt nhìn về Đông, một tên khác trong nhóm nói:

“Ồ, hô, một thằng Tiểu bạch kiểm muốn bị ăn đòn. Để tao ra giải quyết đó cho.” Tên thanh niên vừa nói xong vừa tiến lên đón đầu Đông.

“Đánh nó nhưng để lại cái mặt đẹp đó, kiếm ăn được đấy. Đại ca chắc chắn thích lắm.” Một tên khác nói với tên thanh niên xung phong lên đánh Đông, mặt quay lại nhìn thanh niên tóc tím đang nhìn chằm chằm vào Đông.

“Biết rồi”. Nói xong, hắn nhím chằm chằm bóng dáng Đông đang lại gần để ra một cước. Vốn yếu ớt từ bé nên gia đình cho Đông luyện tập các loại võ thuật. Chính vì vậy, nhìn bề ngoài Đông có vẻ nhỏ con nhưng thật ra cậu rất nhanh nhẹn. Cậu nhanh chóng né được đường cước của tên đó, đoạn cậu cũng kịp đá một cước vào bụng hắn. Nhưng vận may không đến với Đông, khi Đông vừa thu chân lại thì mới cảm nhận có người đánh lén, đó là bốn tên khác cũng đã chạy tới giúp sức đồng bọn của hắn. Đông bị đánh bất ngờ phía sau lưng và ngã xuống.

“Đông, không sao chứ?” Tiếng Sơn thất thanh. “Đã bảo bỏ đi mà không nghe. Ta liều mạng với mấy người.” Sơn chưa kịp hành động thì đã bị một trong nhóm đó đá một viên sỏi vào bụng làm cậu bị ngã gục.

“Hắc, nhóc định bảo vệ thằng nhỏ Tiểu bạch kiểm xinh gái đó sao. Không có cửa đâu nhé”. Thấy đồng bọn đá sỏi vô bụng Đông, tên kia vừa đứng dậy vừa cười hắc hắc.

“Khốn kiếp, nếu mình chịu học võ thì đâu có bị như vậy”. Sơn nhăn nhó mặt mày: “Đau quá. Tụi hắn có võ không lo đi giúp người lại đi làm du côn”. Sơn chùng chùng hai mắt nhìn Đông cũng đang nằm ở dưới nền gạch rồi nhìn nhóm thanh niên.

“Chùng mắt cái gì, thằng kia, đã yếu lại còn ra gió. Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hả. Cho mày chết.” Một tên vừa nói vừa dậm đá Sơn. Sơn chỉ biết ôm tay qua đầu co rúm người lại để tránh chấn thương. Đông bên này khá hơn Sơn vì có vẻ nhóm thanh niên không muốn làm tổn thương. Đông bị bốn tên khóa chân tay đưa lại gần thanh niên tóc tím lúc này hai tay đang khoanh đứng dựa vào bờ tường hoa hồng leo gần đó.

“Mấy người định làm gì bạn tôi vậy?” Tuy bị đánh đau nhưng Sơn vẫn cố sức gào thét với mấy tên thanh niên.

Trong khi đồng bọn của mình đang bao vây Đông và Sơn thì những tên còn lại vẫn đang chọc ghẹo Aki. Đứng trước hành động của hai người bạn không quen biết, Aki mỉm cười và nói:

“Giờ thì tới lượt mình rồi.” Cô bé khẽ đưa tay, nhẹ người tung cước, trong chốc lát dường như không ai có thể thấy hành động của cô bé Aki, chỉ biết rằng những chiếc lá xung quanh đó như một cơn mưa xối lên đầu tất cả nhóm thanh niên, chỉ trong chốc lát, nhóm thanh niên đang bao vây Sơn và Aki đều gục mặt xuống đất. Bên kia, những người còn lại đều nhìn Aki như nhìn quái vật. Đông nhìn thấy cảnh tượng vô cùng ngạc nhiên. Tên thanh niên tóc tím hơi nhướng lông mày, rồi như nghĩ ra điều gì đó, nói: “Thú vị”, sau đó hắn ra lệnh cho bốn kẻ giữ Đông đưa những kẻ đã ngất kia mang đi. Đoạn nhìn Đông cười cười: “Gặp lại sau”, sau đó quay người bước đi.

....

“Họ sao vậy?” Sơn nhìn những người không còn động đậy, Sơn đứng dậy, đá đá mấy người vừa rồi còn hung hăng dậm đá mình. Khi thấy bốn kẻ vừa mới giữ Đông, Sơn làm thủ thế sẵn sàng khi có biến. Bốn tên không thèm nhìn Sơn mà mỗi tay kéo hai tên, cứ như vậy người đi qua đi lại đều thấy một hình ảnh một thanh niên to cao kéo lê bốn thanh niên to cao không kém người đó đi. Sơn giật giật khóe miệng nhìn một màn.

“Họ bị gục rồi”. Đông bước lại gần Sơn, mắt nhìn Aki không chớp nói. “Có loại võ công này thật ư?”

“Cái này gọi là nội lực trong truyền thuyết hở? Đùa hay thật vậy, đây đâu là phim kiếm hiệp đâu.” Sơn vỗ vỗ bụi trên quần áo, xoa nắn bụng vừa bị sỏi ném tới. “Phải đi bệnh viện kiểm tra mới được.”

“Mình không đùa, là thật đó, lá trên cây, sao tự dưng trở thành vũ khí được nhỉ?” Mắt vẫn dõi theo cô bé Aki đang loay hoay nhặt túi đựng nước vì nãy ra tay đã bị ném xuống đất, Đông bước lại gần Aki, mở cặp lấy một chiếc túi được gấp gọn gàng đưa cho Nhi đựng những chai nước. Aki chớp chớp mắt nhìn Đông và cái túi của Đông, đoạn gật đầu nhặt chai nước và cả cái túi đã bị rách vào túi mới mà Đông mới đưa.

“Cảm ơn các anh đã giúp đỡ.” Aki mỉm cười cúi đầu cảm ơn.

“Không có gì, em đã giúp bọn anh đấy chứ. Lúc này, em đã cản đường đi của viên sỏi lại đúng ko? nếu ko có em, cậu ấy đã gặp nguy rồi.” Đông vừa nói vừa cảm nhận hai tai mình đang đỏ ửng. Một cảm giác lạ khi gặp cô bé này.

“Đông nói vậy là sao, lúc này cô bé cản viên sỏi lại ư?” Sơn ngạc nhiên khi nghe thấy những lời Đông nói.

“Ừ, nếu không có cô bé, cậu không còn mạng đâu.” Ánh mắt Đông tạm rời Aki nhìn về phía Sơn nói, nói xong lại nhìn Aki không chớp mắt.

“Hihi, cảm ơn em nhé.” Sơn mỉm cười nói lời cảm ơn

“Không có gì đâu ạ. Thôi chết, em phải tìm bạn em đây, không biết họ đi đâu cả rồi.” Aki nhìn đông rồi lại nhìn tây, đáng vẻ lo lắng.

“VẬY, bạn em đang đứng ở đâu vậy.” Đông hỏi.

“Dạ, các bạn ấy đang ở hồ Thiên Nga.” Aki nhìn Đông lễ phép trả lời.

“Vậy em phải đi ngược lại hướng này, rồi rẽ phải, đi hết hàng cây thì rẽ trái, rồi rẽ phải. À, để anh vẽ lại đường đi cho em nhé.” Đông mở cặp sách lấy một tập nháp vẽ đường đi cho cô bé

“Em cảm ơn anh ạ.” Aki vui vẻ mỉm cười nhìn Đông đang vẽ sơ đồ đường đi. Đúng lúc cả ba đang chú ý đầu nhìn tập nháp thì có tiếng nói khiến Aki ngừng đầu.

“Đầu bánh bao, em ở đây à, sao đi mua nước lâu vậy.” Len bước lại bên Aki hỏi han.

“À, em bị lạc, may mà nhờ hai anh đây vẽ đường chỉ giúp ạ.” Aki chỉ tay về phía Đông và Sơn đang đứng bên mình

Len nhìn mẫu giấy vẽ đường Đông vừa đưa Aki cầm rồi nhìn Đông và Sơn nói: “Cảm ơn sự giúp đỡ của hai bạn. Chúng ta đi thôi nào, muộn rồi đó.” Len kéo tay Aki quay đi.

“Em rất cảm ơn hai anh ạ. Hẹn gặp lại ạ.” Aki vẫy vẫy tay chào hai người

Đông nhìn theo hướng cô bé, tự mỉm cười nói: “Hẹn gặp lại.”

Sơn vỗ vai bạn trong khi thằng bạn vẫn cứ mãi mê nhìn theo bóng dáng cô bé tóc vàng: “Sao, tiếng sét ái tình à?”

“Đâu có.” Đông vừa lắc đầu vừa trả lời.

“Ừm, không phải tiếng sét ái tình mà mặt bạn đỏ như gấc ấy, giờ này đảm bảo tim bạn đang đập thình thịch, trong đầu chỉ có mỗi hình ảnh cô bé tóc vàng kia thôi.”

Đông vẫn đứng yên không có trả lời. Sơn thở dài khuya tay trước mắt Đông, khi ánh mắt Đông tiêu điểm trở lại còn hình ảnh Sơn thì Sơn mới nói:

“Đông, nhìn cô bé này đâu giống người tập võ.”

“Mình cũng cảm thấy vậy.” Đông gật đầu, sau đó như nghĩ tới điều gì, Đông nhìn Sơn nói:

“Bạn vừa mới bảo cô bé nó có nội lực, có thể chính là nội lực trong truyền thuyết bạn nói đấy”. Đông cười.

Sơn nhăn mày nói: “Tuổi có nội lực dễ lắm sao, đi sang Trung Cửa học cũng chưa chắc thành.”

“....”

“Này, hay là đó là siêu năng lực. Cô bé đó là super woman của thế giới.” Hai mắt Sơn sáng lên.

“... “ Đông nhìn Sơn đang chìm trong thế giới của mình, cậu vỗ vỗ vai người bạn, lộ nụ cười rưng rưng: “Lại bị não tàn à, Sơn. Thay vì thời gian suy nghĩ vẩn vơ thì học đi. Bài kiểm tra vừa rồi điểm 6 đấy.”

Sơn lườm Đông, trả lời: “Đồ mọt sách, không có gì thú vị cả.”

“Được rồi. Chúng ta tới nhà Nhi tiếp đi.”

“Giờ mới nhớ ra là cần đi đâu à. Đi tiếp nào”. Sơn nói rồi kéo tay bạn đi như sợ bạn bị lạc đường vậy. “Nhưng tiếc nhỉ, không biết tên người ta, không biết số điện thoại người ta, ồ, muốn gặp lại cũng khó lắm đây”. Sơn vừa nhún vai vừa nói.

Thật vậy, những lời Sơn nói cũng chính là những suy nghĩ trong đầu của Đông bây giờ. Đông lặng lẽ quay lại nhìn theo hướng hai cô gái đã không còn bóng dáng...

6. Chương 6: Suy Nghĩ(1)

“Anh đi trên con đường năm xưa

Bồi hồi nhìn theo cơn gió

Cuốn những cánh hoa anh đào

Anh bỗng nhớ những tháng năm nào đôi mình sánh bước bên nhau lặng im nhưng sao thấy vui trong tim

Em chẳng biết bây giờ nơi đâu chỉ còn nơi đây chôn dấu những ký ức vui ban đầu

Nhưng anh thấy trong tim không còn đón đau

Chỉ còn tiếc nuối và nỗi nhớ chưa hề nguôi...”

.....

Đông nhìn qua cửa sổ ngắm nhìn hàng cây đang dạt dào tiếng gió. Tự dưng nghĩ tới mái tóc vàng bay trong gió và dáng người nhỏ nhắn ở công viên ngày hôm qua.

“Sao mới sáng sớm mà ông như người trên mây vậy?” Sơn áp sát mặt mình vào mặt Đông, nhíu mày hỏi. “Tại không gặp được Nhi hay vì tiếc nuối không kịp xin số điện thoại của cô bé tóc vàng xinh đẹp ngày hôm qua vậy? À, cô ta có kiểu tóc giống nhân vật Sailormoon, chắc là fan hâm mộ của amine đó nhỉ. Chưa biết chừng tên gọi cũng là Usagi...” Sơn ngừng đầu, hai tay đan để sau đầu, chân bước chân nhún quanh quẩn bên bàn học của Đông.

“ Ừm, sao mà tớ không nghĩ ra nhỉ. Đúng rồi, Sơn, cậu là thần may mắn của tớ đó.” Đông đứng dậy bất ngờ trước con mắt tròn xoe ngạc nhiên của Sơn và nắm tay Sơn nói riu rít. “Chắc chắn là vậy rồi. Chiều nay mình phải tới đó mới được”.

“Cái gì vậy, tự dưng hành động kỳ cục vậy?” Sơn ngạc nhiên hỏi: “Không lẽ học nhiều thành động kinh à?” Sơn gãi gãi vành tai nhìn Đông.

“Đúng là lạ ghê.” Lan Hương – một người bạn học cùng lớp hai người Đông và Sơn - tiến lại gần hai người tò mò. “Có chuyện gì mà Đông vui dữ vậy?”

Đông khua tay chối : “Không có gì cả, chỉ là chuyện con trai chúng tớ mới biết thôi, đúng không Sơn”. Đông nháy mắt Sơn

“Ồ, không có gì cả, bí mật nhỏ của mình ấy mà.” Tuy không biết Đông vì sao không muốn ai biết chuyện hai người vừa nói, có lẽ vì không muốn mọi người thấy cái cảnh chật vật hôm qua của mình nên mới không muốn nói ra hay vì cô bé Aki tóc vàng kia, nhưng Sơn vẫn phối hợp với bạn mình nói. “À, mà sắp tới giờ thể dục rồi, bọn mình đi thôi”. Sơn kéo tay Đông bước nhanh ra khỏi lớp, phía sau là tiếng xì xào của vài bạn nữ trong lớp.

“Cái gì mà bí mật nhỏ nhỉ, hai người này lạ ghê.” Lan Hương trầm ngâm nhìn theo bóng dáng hai người.

“Có khi hai người này có gian tình nhé.” Một nữ sinh đeo kính thì thào.

“Đúng, đúng vậy. Có khi bước thêm một bước vượt qua tình bạn cũng nên.” Một nữ sinh khác cũng chen vào.

“Rõ ràng là thế mà, nhìn hai bạn ấy nắm tay kia. Nhìn Sơn như là chàng kỵ sĩ luôn che chở cho nàng công chúa là Đông ấy.” Cả hai cô gái đều gật đầu theo người bạn mới nói – đó là một cô gái cao gầy, khuôn mặt trung tính.

Đó là mấy cô nữ sinh xúm đầu vào nhau nói. Tiếng nói không hề nhỏ nên dần dần rất nhiều người bạn đang chuẩn bị ra sân thể dục đều nhìn mấy bạn nữ.

“Cái gì mà có gian tình, cái tình mà vượt qua tình bạn. Mấy người ăn cơm rảnh quá không có gì làm à.” Lan Hương chống tay bên hông nói với mấy cô bạn.

“Xì, ai chả biết bạn truy Đông, ấy thế mà người ta có để ý chẳng.” Cô nữ sinh đeo kính cũng không kém thể hất mặt nói Lan Hương.

“Hừ. Cái tội hủ đất...” Lan Hương không thèm nhìn khí thế của mấy bạn nữ nói.

“Nói cái gì vậy?” Cô nữ sinh có khuôn mặt trung tính gạt ghế ngồi đứng dậy nhìn Lan Hương nói. “Bạn có thể nói tội này thế này thế nọ, cấm nói tội này là hủ đất, bạn tưởng bạn là ai? Chúng tôi không gây gấn gì với bạn, sao nói tội này như vậy?”

“Được rồi, mấy nàng, sắp tới giờ thể dục rồi, nhanh đi ra đi, đừng ở đó mà cãi nhau. Thầy phạt bây giờ...” Một cậu nam sinh bước gần đó lên tiếng.

“Hừ, nhớ đó, đừng tưởng mình giỏi.” Cô nữ sinh khuôn mặt trung tính vừa nãy đi ngang qua Lan Hương để lại một câu.

....

Bên này, Sơn và Đông vừa đi trên dãy hành lang vừa nói chuyện với nhau:

“Hôm qua mình thấy trên báo có nói gì về câu lạc bộ tổ chức văn hóa nhật.” Đông nói.

“À, câu lạc bộ yêu thích amine và manga.” Sơn nói

“Ừ, làm thế nào để kiếm được vé vào vậy?” Đông hỏi

“Mở cửa miễn phí mà.” Sơn thờ ơ nói

“À, ra vậy. Chút nữa tan học đi nhé.” Đông rủ Sơn. Trong mắt là một tia sáng lóe sáng chứng tỏ cậu đang rất phấn khởi.

“Haz, bạn tôi ơi, ...” Sơn thở dài như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, tay tính vờ vai thẳng bạn nhưng nhìn thẳng bạn đang hưng phấn quá nên tay vẫn ở trên không trung, Sơn nhìn bạn rồi nhìn cánh tay đang lơ lửng trên không, sau đó thả tay dứt túi quần mới nói tiếp. “Được rồi, tí nữa cùng đi”

“Ừ, cảm ơn bạn nhé.” Đông cười toe toét nhìn Sơn

“Cái bọn con gái lớp mình thật lạ, chả đoàn kết thì thôi, cứ hơi tí là xoi mói sở thích của nhau.” Cậu nam sinh lúc nãy ngăn Lan Hương và cô nữ sinh vừa lúc đi qua Đông và Sơn nói.

“Sao vậy, có chuyện gì à Nam.” Sơn tò mò hỏi

“Còn sao nữa, mấy đứa hủ nữ lớp mình lại ghép cặp CP hai người với nhau, Lan Hương và họ có xô xát. Tôi bảo này, hai người ân ái thì làm ơn về nhà mà ân ái, cứ ở trước mặt mấy nàng hủ làm người ta khó sống lắm.” Nam nhìn Đông và Sơn nói, trên mặt vẫn còn hơi cau có chứng tỏ vẫn còn rất khó chịu.

“À, chúng ta nổi tiếng ghê, Đông.” Sơn nháy mắt với thẳng bạn.

“Hai người còn nổi tiếng dài dài.” Nhi vừa lúc đi qua nghe được câu nói của Sơn.

“Haha, Nhi có biết chúng tớ nổi tiếng cơ à,” Sơn tươi cười nói với Nhi. “Nãy giờ bạn chạy đi đâu vậy, giờ mới thấy xuất hiện”

“ Hử, bạn hỏi vậy là sao”. Nhi nhướn mày nhìn Sơn. Đoạn nói: “Cảm ơn mấy quyển truyện của bạn nhé Sơn. Mình đọc hết rồi. Cái kết BE không vui tí nào cả, sao hai tên đó cứ đánh nhau vậy nhỉ, hai người đó cứ vờn nhau như mèo vờn chuột vậy?”

Đông nhìn Sơn rồi lại nhìn Nhi, tay bất chợt đánh lên trán một cái khiến cả Nhi và Sơn đều nhìn Đông.

“ Hử ở khắp mọi nơi và một hử nữ được hình thành từ đây”. Đông nói.

“Hử?” Nhi nhìn Đông với ánh mắt bạn mau giải thích đi. Nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Nhi, Đông nói: “ Bạn bị làm hư rồi”

Đúng lúc này tiếng trống báo tiết học tiếp theo đã đến, ba người đành tách ra, Nhi nhìn Đông nói: “Tí nữa giải thích cho mình”. Đông gật gật đầu đáp ứng.

.....

Trong giờ thể dục:

“ Ổi, chết con người ta, sao con gái chỉ phải chạy xung quanh sân trường 20 vòng mà con trai thì phải chạy tới tận 50 vòng chứ. Nhiều khi mình thấy làm con gái sướng thiệt.” Sơn vừa chạy vừa cau có nói.

“Đừng có kêu ca nữa, nếu bạn không giữ sức sẽ không chạy hết 50 vòng sân đâu, không khéo lại phải dọn nhà vệ sinh nam nữa đó. cố gắng lên.” Đông nhìn Sơn nói

“ Ồ, có ai như ông đâu, cái gì cũng tốt.”

Tuýt....Tuýt....Tuýt.....

“Lại trò gì đây?” Sơn lăm bắm khi nghe tiếng còi của thầy thể dục. Tất cả khi nghe thấy hiệu lệnh đều dừng lại.

Nam nhìn thầy và nói: “Ai như Tùng - đội trưởng đội bóng đá nam trường mình thì phải.”

“Ừm, thằng cha nó làm gì ở đây vậy, không về đội bóng còn đứng đây làm gì. Nhưng cũng may có nó mà tụi mình không phải chạy hết 50 vòng sân nhỉ.” Sơn nói khi đang dần giảm tốc độ hướng về phía thầy Trung, trên mặt là nét ngạc nhiên.

Khi tất cả nhóm nam dừng lại và đứng thành hàng, thầy Trung phát biểu:

“Xin lỗi vì làm gián đoạn buổi tập của cả lớp, nhưng nhà trường vừa có một thông báo quan trọng cần nói với cả lớp.”

Thầy Trung ngưng lại, mỉm cười rồi nói tiếp. “Như các em đều biết đội bóng trường ta đã xuất sắc là á quân giải đấu thành phố năm nay và là 1 trong 2 đội tuyển lọt vào vòng đấu bảng khối trường học giải đấu quốc gia, tuyệt vời không các em?”

Thầy Trung dừng lời và mỉm cười. Đột ngột thái độ thầy nghiêm nghị. “Nhưng, thật không may, có hai cầu thủ là hậu vệ thông và thủ môn của đội tuyển trường ta đều bị thương mà trong đội dự bị chỉ có tiền vệ và tiền đạo, chưa từng có ai chơi ở vị trí hậu vệ và vị trí thủ môn. Khi kiểm tra trình độ của đội dự bị để tìm kiếm 2 người chơi ở vị trí này, tất cả đều không đạt...”

Lớp bắt đầu xôn xao: “Thế thì có ảnh hưởng gì tới lớp mình nhỉ, không lẽ lớp mình có 2 người chơi ở vị trí đó sao.”

Sự xôn xao bị xoá tan bởi giọng nói của Tùng.

“Các bạn nói đúng lắm. Đúng là ở lớp các bạn có hai cầu thủ đó, không chỉ vậy, họ còn rất giỏi, có thể nói họ rất giỏi...”

Lớp lại xôn xao: “Thật vậy à, là ai vậy?”

7. Chương 7: Suy Nghĩ(2)

Trong khi cả lớp đang xôn xao đoán người này hay người nọ là người mà Tùng đang nói tới thì Sơn thì thăm vào tai Đông:

“Đông à, mình thấy chóng mặt quá, xin phép thầy cho mình vào phòng y tế trường nghỉ nhé”

Đông nhìn Sơn giả bộ nhưng vẫn giơ tay phá tan bầu không khí ồn ào đó:

“Thưa thầy, bạn Sơn thấy chóng mặt, em xin phép được đưa bạn lên phòng y tế ạ.”

“Dĩ nhiên là được, nhưng sau khi bạn Tùng nói hết đã.” Thầy Trung nâng mắt kính ngay ngắn nhìn Đông và Sơn, sau đó quay lại nhìn Tùng nói. “Tùng, em tiếp tục nói đi.”

“Em rất cảm ơn thầy đã giúp đỡ em.” Tùng vừa nói vừa lại gần Sơn và Đông. Sơn và Đông đều hơi giật mình một chút, sau đó vẫn nhìn Tùng tiến tới gần mình. “Mình rất muốn hai bạn đồng ý với mình sẽ gia nhập đội bóng đá của trường.” Tùng dùng lại trước mặt Sơn và Đông, vừa nói vừa nắm tay Sơn và Đông.

Cả lớp ngạc nhiên rồi lại xôn xao: “Ồ, là cặp đôi tình yêu của lớp mình sao? ... Hai người đó biết chơi bóng đá à, ... Đông thì có thể chứ Sơn thì sao được...” Mỗi người một tiếng nói, lúc đầu bàn luận nhỏ, sau đó dần dần lớn dần, thầy Trung thấy vậy bèn ho hai tiếng, cả lớp đều nhìn thầy, im lặng.

Sơn ngạc nhiên khi Tùng nắm tay mình và nói vậy: “Nè, bạn có sự nhầm lẫn rồi đó, sao tôi có thể chứ. Không nghe thấy lớp mình nói gì à. Các bạn nói cho cậu ta biết mình dốt môn thể dục như thế nào đi.”

Sơn đưa mắt nhìn mọi người trong lớp, thấy họ im lặng không ai lên tiếng, Sơn nhún vai thở dài một hơi, cảm giác thật bất đắc dĩ. Chợt Sơn nhớ tới điều gì đó, nhìn sang bên cạnh, ha nhớ ra rồi, thằng này cũng giống mình. “Mà sao Đông cũng bị kéo vô chuyện này vậy?”

“Không hề có sự nhầm lẫn nào ở đây cả”. Tùng nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc khiến cả lớp đang xôn xao đều lặng thinh. “Hoàng Đình Sơn - bạn là người chơi ở vị trí hậu vệ thông và trong 9 năm học trung học cơ sở đã tham gia các giải đấu nhi đồng và thiếu niên trong 7 năm. Thành tích của bạn vô cùng đáng ngưỡng mộ. Vì chấn thương 2 năm trước nên bạn đã nghỉ chơi bóng đá và chữa trị tới bây giờ, cũng vì nguyên nhân này mà bạn phải chữa trị nên đã nhập học muộn, hiện là học sinh lớp 10 nhưng bạn đã 17 tuổi. Còn bạn Nguyễn Hồng Đông - bạn đã từng du học 3 năm tại Đức và là một thủ môn tài năng, giới bóng đá gọi bạn là thiên tài bóng đá, rất nhiều câu lạc bộ tại châu Âu đã muốn ký hợp đồng với bạn nhưng không rõ vì sao bạn không tiếp tục sự nghiệp bóng đá mà trở về Việt Nam thì mình không rõ. Thông tin của mình có chính xác không?”

Cả lớp lại ồn ào: “Thật vậy sao, cả hai người đó đều tài năng như vậy sao?”

Đông chỉ hơi ngạc nhiên nhưng cũng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong khi đó Sơn hai mắt mở to không tin được thông tin mà Tùng vừa mới đưa ra.

Thầy Trung tiếp lời Tùng: “Thầy hi vọng cả hai em sẽ giúp đội tuyển bóng đá trường mình toả sáng tại giải bóng đá các trường THPT toàn quốc.”

“Nếu bạn đã biết rồi thì mình không còn gì nói nữa, bạn biết lý do mình từ bỏ bóng đá là bị chấn thương, rất tiếc là sau 2 năm chấn thương đó không khỏi và mình không thể đá bóng.” Sau sự ngạc nhiên, Sơn lắc đầu từ chối.

“Mình rất tiếc, nhưng hiện giờ mình cũng không thể nhận lời của bạn được.” Đông trả lời, giọng nói ảm ảm chút xót xa.

Tùng nóng nảy nói: “Sao hai bạn có thể ích kỷ như vậy được, chấn thương đó của Sơn đâu có nghiêm trọng đến mức giờ không khỏi được. Còn Đông, bạn không có lý do chính đáng để từ chối được. Có rất nhiều người ham mê bóng đá nhưng lại không có tài năng, còn hai bạn có tài năng lại vùi dập tài năng là sao?”

Thầy Trung ghì tay lên vai Tùng ngăn cản sự kích động của Tùng:

“Em hãy để hai bạn suy nghĩ thêm một thời gian nữa, thầy tin cả hai sẽ gia nhập đội bóng đá trường ta thôi.”

Nói rồi, thầy Trung nhìn vào 2 đôi mắt của học trò mình:

“Bóng đá là một môn thể thao vô cùng hấp dẫn, những ai đã từng tham gia hay chưa tham gia một khi yêu nó rồi thì không thể dễ gì từ bỏ. Các em đã có một thời gian dài gắn bó với môn thể thao này rồi thì thầy tin lòng nhiệt huyết của cả hai vẫn không hề giảm sút. Tuy không rõ lý do vì sao các em khẳng khái không định tham gia đội bóng nhưng thầy nghĩ hai em hãy bình tâm nghĩ lại lời đề nghị của Tùng.”

Thầy Trung nhìn đồng hồ rồi nhìn cả lớp nói:

“Hôm nay, lớp chúng ta dừng lại tại đây thôi, các em có thể nghỉ.”

“Sơn, mình đưa bạn lên phòng y tế. Chúng ta đi thôi.” Đông nhìn Sơn nói. Suốt quãng đường đi vào phòng y tế, cả hai trầm lặng không nói với nhau một lời, mỗi người chìm vào suy nghĩ của riêng mình.

Nhi đứng giữa sân trường nhìn theo Sơn và Đông trong phút chốc rồi quay lại phía thầy Trung và Tùng nói chuyện:

“Thầy ơi, em có chuyện muốn nói với thầy và bạn Tùng ạ.”

“Có chuyện gì vậy Nhi?” Thầy Trung nhìn Nhi hỏi

“Dạ, em biết nguyên nhân của hai bạn đó không thể tham dự đội bóng, em thấy thay vì thầy và bạn Tùng thuyết phục các bạn ấy thì thầy cần thuyết phục gia đình hai bạn hơn ạ”

“Em biết chuyện gì ư? Hãy nói cho thầy biết nguyên nhân được không?” Thầy Trung cảm thấy Nhi có lẽ biết nguyên nhân của hai học trò Đông và Sơn.

“Vâng ạ. Sơn sau khi bị chấn thương đã bị gia đình phản đối chuyện trở thành cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp, chỉ cần thầy thuyết phục được bố mẹ bạn ấy thì ổn cả thôi ạ. Riêng Đông thì, bạn ấy cảm thấy có lỗi vì mình mà ba mẹ bạn đã gặp tai nạn giao thông khi trên đường tới dự giải bóng đá giữa các trường trung học tại Đức năm lớp 9 nên bạn ấy đã từ bỏ, thầy có thể thuyết phục anh trai bạn ấy để nhờ anh trai bạn ấy giúp đỡ. Em tin rằng cả hai sẽ quay trở lại với bóng đá thôi ạ. À, em biết trường mình mạnh về phòng thủ nhưng nếu chỉ phòng thủ sẽ luôn ở vị trí bị động, tấn công cũng là một cách phòng thủ rất tốt đó thầy ơi.” Nhi nhìn thầy Trung rồi nhìn sang Tùng nói.

Trung nhìn cô học trò nhỏ cười:

“Thầy cảm ơn em nhiều lắm. Chắc em cũng thích bóng đá lắm nhỉ. Tùng, hình như quản lý đội bóng đá trường là cô Dương đúng không, cô ấy lại đang bận chuyện cưới, hãy để Nhi làm quản lý đội bóng đá trường nhé.”

“Em đồng ý ạ.” Tùng nhìn Nhi và thầy Trung nói

“Em rất xin lỗi, nhưng em không thể tham dự quản lý đội bóng đá trường được ạ. Nhưng em có thể thỉnh thoảng tới đội bóng đá trường giúp cả đội được ạ.” Nhi áy náy nhìn thầy Trung và Tùng nói.

“Bạn không thể ư, tiếc thật”. Tùng ỉu xiu

“Nếu vậy thì đành vậy thôi. Thầy cảm ơn em về thông tin vừa rồi nhé.”

.....

Buổi học kết thúc, Đông sắp xếp sách vở, bước lại phía bàn Sơn nói:

“Mình đi thôi Sơn.”

“Ừm, đợi mình gọi điện báo về nhà muộn đã nhé.” Sơn nhắn tin hội thoại nói chuyện với mẹ Sơn. Sau khi Sơn nói chuyện với mẹ xong, nhìn Đông tò mò hỏi một câu: “Mà ông định đi đâu vậy?”

“Thì tới câu lạc bộ yêu thích amine và manga chứ sao”. Đông nhìn Sơn vừa từ vũ trụ trở về: “Đừng bảo này giờ mình nói gì bạn cũng không nghe hiểu nhé”

Sơn áy náy nhìn Đông: “Trời đất, ông tưởng tới đó là có thể tìm được em nó sao”. Sau khi nghe Đông rủ, Sơn nhìn Đông như bất ngờ vì câu nói của Đông. Đông cũng mặc bạn đang nhìn mình, nói: “Ừ, còn hơn là không biết đâu mà tìm.”

“Bỏ tay với ông rồi, thế thì khác nào đi vào đường cụt.” Sơn trợn trắng mắt, đoạn nhìn thấy Nhi cũng đang bước lại gần mình, bèn giơ tay vẫy vẫy Nhi.

“ Đông, này bạn bảo hủ là gì, sao lại là hủ, cái này liên quan gì đến mấy quyển truyện manga Sơn cho tớ mượn?” Nhi vọt lên trước mặt Đông, hai bàn tay nắm áo trước ngực Đông, hỏi như thể sợ Đông bỏ lại không giải thích.

Đông nhìn tay Nhi đang giữ chặt áo trước ngực mình, Sơn nhìn thấy màn này thì giật giật khóe miệng: “Nhi, bạn bạo lực thế, trước bỏ tay ra đã, người ta nhìn vào lại tưởng bạn đang có xung đột với Đông đấy”.

Nhi quay mặt sang nhìn Sơn và buông dần áo Đông, miệng nói: “Giờ thì giải thích cái nào”

“Được, dù gì bọn mình đang đến một nơi có rất nhiều thứ hay ho, bạn đi cùng đi, vừa đi tụi mình vừa giải thích”. Sơn nói. Nhi gật đầu đồng ý với lời Sơn nói.

.....Trên xe buýt....

Trong lòng Đông thì mong ước sẽ tìm gặp được cô bé đó. Buổi học hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, Nghĩ tới gặp lại cô bé đó cậu không khỏi bồi hồi lo lắng, nên không hề chú ý tới việc Sơn đang gieo rắc tư tưởng hủ cho cô bạn mới chuyển tới lớp.

“ Hủ là từ dùng cho cả nam và nữ để chỉ một người khá cuồng với các tác phẩm nghệ thuật có liên quan đến tình yêu cùng giới như là boy love, girl love. Hắc hắc, mấy tác phẩm mình đưa cho bạn thuộc loại boy love đấy, nó thuộc dạng shounen ai khá nhẹ nhàng chưa có sự tách biệt giữa tình bạn hay tình yêu mập mờ giữa hai chàng trai”. Sơn háo hức nói mà không chú ý rất nhiều người đang nhìn mình.

Nhi nhìn thoáng qua Sơn và Đông, rồi dừng lại nhìn Sơn nói: “Vậy bạn và Đông cũng có quan hệ đó hở?”

Sơn ngớ người trước câu hỏi của cô bạn mình: “Không hề, bạn hiểu sai rồi, mình là hủ nam nhưng không phải là dạng kia, mình thích ngắm các cô gái đẹp như bạn, Đông có cái mặt đẹp nhưng nó giống mình”, như nghĩ cái gì đó Sơn rùng mình lắc lắc đầu, đoạn lại nhìn Nhi nói “ Nhi, bạn phải được phổ cập kiến thức cấp tốc, rốt cuộc 15 năm qua, bạn đã sống như thế nào vậy, mù văn hóa nghệ thuật, mù sinh hoạt luôn, nếu không phải bạn học cũng giỏi thì thật sự mình nghĩ bạn vừa mới ở Mặt Trăng được ném xuống Trái Đất lắm”.

Nhi nhìn Sơn không phản bác, đúng là mấy thứ này tuy trong nhà có nhiều, nhưng sách khoa học thường thức, khoa học chuyên ngành có rất nhiều, Nhi đọc rất nhiều loại sách chỉ riêng những tác phẩm văn học lại không hề đụng tới, một phần cũng là do anh Thiên nói mấy cái loại này lớn chút đọc giải trí, còn lúc bé tinh thần tốt nhất cho học tập các ngành. Hơn nữa, khi đi học ở Russia, Nhi được xếp vào lớp tự học, sách vở bên đó không có môn ngữ văn, văn học các loại. Đây cũng là lý do vì sao mới trở về Việt Nam thời gian Nhi học bổ sung ngữ văn và Tiếng Việt đã chiếm hết thời gian của Nhi, thêm vào đó Nhi cũng không thấy tác phẩm văn học nào trong các bài học nói về các thuật ngữ như Sơn nói.

Sơn nhìn Nhi đang ngẩn ngơ không nói gì, cậu xoay người nhìn Đông, thấy Đông cũng đang ngơ ngẩn: “Hai người này đáng ngơ ngẩn giống nhau ghê”, sau đó bèn lắc đầu: “Này, ông đã từng là thủ môn ở Đức thật à?” Sơn hỏi .

Đông bị bạn gọi thì hơi giật mình, mù mờ nhìn Sơn nói: “Ừ, mình cũng không ngờ Sơn lại là một hậu vệ đó”

“Chuyện đó xưa rồi, mà sao thằng cha Tùng tìm được thông tin của tụi mình nhỉ?”

“Ai có tài năng thì sẽ toả sáng, hai bạn giỏi vậy sao lại không có aiphát hiện ra chứ”. Nhi cười nhìn hai người bạn và nói. “Mình rất hâm mộ các cầu thủ bóng đá, họ chơi bóng hết mình với tinh thần thể thao rất cao. Nếu hai bạn có thể đứng trên sân cỏ thì tuyệt thật....”

Đông và Sơn nhìn Nhi, nhưng không nói gì. Bầu không khí lặng im lại bao trùm ba người bạn. Mỗi người trong đầu lại có những suy nghĩ riêng

.....

8. Chương 8: Câu Lạc Bộ Amine Và Manga Nhật Bản

“Chào mừng các bạn đến với câu lạc bộ yêu thích amine và manga Nhật Bản”

Một cô gái và một chàng trai trong bộ trang phục Kimono, chân đi guốc mộc mỉm cười cúi đầu chào đón các vị khách yêu thích nghệ thuật amine và manga của Nhật khi họ vừa bước chân vào cổng. Nhi, Đông, Sơn vừa bước vào cửa phòng trà cũng được chào đón nhiệt tình, hai bạn trẻ đưa mỗi người một tờ giới thiệu hoạt động của nhóm, những tác phẩm nổi tiếng đã được nhóm xuất bản.

“Ồ, mình tưởng lễ hội hoa anh đào, người ta mới mặc những trang phục này chứ.” Sơn vô cùng ngạc nhiên với phong cách đón tiếp của Câu lạc bộ, trong đầu Sơn nghĩ tới các bộ trang phục của các nhân vật sẽ được cosplay. “Ở lễ hội hoa anh đào hàng năm còn được cosplay các trang phục của các nhân vật chứ không chỉ mặc mỗi Kimono như vậy đâu”. Sơn nhìn sang Đông và Nhi giải thích.

“Hi, xem ra bạn Sơn rất thích amine và manga Nhật nhỉ?” Nhi nhìn Sơn cười nói

“Không, mình không chỉ thích manga đâu, mình còn thích manhua, comic, ... những truyện liên quan đến thể thao là sở trường của tớ đó. Có một thể loại mình cũng rất thích của Nhật đó, Nhi có biết là gì không?” Sơn làm một bộ bí mật sắp được tiết lộ.

“Mình không biết, vậy đó là gì?” Nhi cũng phối hợp với hành động người bạn giả bộ rất tò mò.

“Đó là một thể loại chỉ có những chàng trai có trái tim thuần khiết như mình mới yêu thích thôi. Đó là.... ừ, ừ....” Sơn chưa kịp nói hết câu.

“Đừng nghe bạn ấy nói”. Đông lấy tay bịt miệng Sơn và cười nói với Nhi. Đoạn, Đông thì thầm tai Sơn: “Cấm nói linh tinh nữa, trái tim bạn mà thuần khiết ư, có là trái tim tội đồ thì có.”

“Mình chưa được nghe mà, sao lại ngăn bạn ấy vậy”. Nhi sốt sắng nói. Như nghĩ ra cái gì đó, Nhi nhìn Sơn đang chật vật không thể mở miệng nói: “Không phải là shounen ai, boylove, girl love chứ?”. Đông hoàn toàn hóa ra khi nghe thấy những lời này của Nhi. Đông nhìn Nhi:

“Không phải chứ Nhi, bạn không phải mới bị Sơn hủ hóa và đã hoàn toàn hủ hóa đấy chứ”.

Nhi nhìn Đông đang tự biên tự diễn, cười cười: “Mình thấy có gì đâu mà sao phản ứng của bạn lại vậy?”....

Đúng lúc đó thì một người phụ nữ trung niên mặc trang phục Kimono bước vào phòng trà, bà ngồi ngay ngắn ở giữa gian phòng, hai tay đặt phía trước, cúi người trán đặt trên hai tay, giọng nói nhẹ nhàng song vang vọng khắp cả phòng trà:

“Xin chào tất cả các bạn trẻ, chào mừng các bạn đã có mặt ngày hôm nay. Tôi là chủ nhiệm của câu lạc bộ, các bạn có thể gọi tôi là Saya.”

“Ồ, một người phụ nữ xinh đẹp, bà ấy là người Nhật à.” Sơn gạt tay Đông khỏi miệng mình và nói.

“Bà ấy là người Việt Nam nhưng là người yêu thích nghệ thuật amine và manga của Nhật Bản. Bà ấy là người có nhiều bài viết và là người dịch rất nhiều tác phẩm kinh điển của Nhật sang tiếng Việt, có cả những tác phẩm mà các nhà xuất bản không xuất bản, không dịch đúng với nguyên tác. Bà ấy thật là một người tuyệt vời. Tôi iu amine Nhật Bản.” Một thanh niên trẻ giải thích với Sơn, câu cuối anh ta đưa tay lên miệng giả làm cái loa hét to, trên tay cậu ta là một quyển sách có nội dung smut và yaoi, ở ngoài bìa là hình ảnh hai chàng trai đang hôn môi với trang phục lộn xộn.

Đông đỏ mặt khi nhìn thấy hình ảnh hai chàng trai thật mật trên bìa sách. Nhi thì đang chú ý tới người phụ nữ trung niên xinh đẹp phía trước mà không chú ý tới bìa quyển sách.

“Xin chào, hoá ra anh là fan của thể loại yaoi à, thật tuyệt, em cũng là fan của loại này đấy ạ.” Sơn bắt chuyện với người thanh niên. Cả hai xúm kể chuyện các tác phẩm yaoi. Lúc này Nhi mới chú ý tới hai người đang xum xuê bắt tay và bìa quyển sách.

“Sách về boylove”. Nhi tiến lại gần người thanh niên và chân thành nói “Anh cho em mượn đọc chút được không ạ? Em sẽ đọc nhanh và đưa trả anh.” Trước mắt người thanh niên là một cô nữ sinh xinh đẹp lại có chung sở thích, người thanh niên run run người như rất kích động. Đông hoàn toàn hóa đá trước việc Nhi

mượn truyện có nội dung smut và yaoi rồi. Sơn cũng giật mình kéo tay Nhi: “Nhi, truyện này mình chưa đủ tuổi để xem”.

“Vì sao?” Nhi tò mò nhìn Sơn, người thành niên và quyền sách, “chỉ là hai người hôn môi thôi có gì mà không đủ tuổi xem.”

“Khụ, Khụ, sách này có nhiều hình ảnh nhạy cảm không giành cho người dưới 18 tuổi. Xem sách khi không có ai thì được, chứ ở nơi đông người, bạn là con gái xem sách này sao được”. Sơn nói nhỏ với Nhi.

Nhi nhìn Sơn, rồi nhìn lại Đông vẫn đang hóa đá và cuối cùng là nhìn người thanh niên vẫn đang kích động nhìn mình, Nhi nói với Sơn: “Lúc về cho tớ mượn đọc thêm mấy quyển khác nhé”.

“Không thành vấn đề”. Sơn gật đầu xác định. Nhi nhìn Sơn gật đầu bèn nói:

”Là thể loại giống như này nhé”. Tay Nhi chỉ vào bìa quyển sách của người thanh niên.

Sơn đưa mắt hết nhìn chăm chăm vào bìa quyển sách lại nhìn ánh mắt đầy trông mong của Nhi. Sau đó, nắm tay Nhi kéo ra chỗ khác, đầu thì gật gù nói: “Cũng được, nhưng bạn mới đọc shounen ai cho nên mức độ phải tăng dần, mình đưa bạn vài bộ thanh thủy văn rồi sẽ tăng dần mức độ nên. Muốn làm một hủ văn hóa là phải hiểu ta hủ từ đâu”. Sơn quay đầu nhìn anh thanh niên hồi nãy, nói: “Chào anh, em đưa bạn em đi tham quan xung quanh ạ”. Nói rồi, Sơn kéo thêm Đông đi cùng.

Đông nhìn Nhi đang ngó nghiêng khắp nơi nói: “Mai mình đưa bạn một vài tác phẩm để bạn đọc”.

“Hả?” Nhi ngạc nhiên nhìn Đông “Đông cũng có sở thích đọc truyện hả? Cũng là thể loại này á.”

“Mình không đọc nhiều truyện Nhật lắm đâu, chỉ là mẹ mình cũng rất thích nên nhà mình cũng có một số tác phẩm, nhưng các tác phẩm đó cũng xuất bản lâu lắm rồi. Cũng có vài loại shounen ai.” Đông bắt đầu nhìn Nhi nói.

Đông cảm thấy tinh thần lực của mình lại tăng lên một level, ai có thể ngờ được cô bạn nhỏ này khi mới tới ngỡ ngơ như đứa trẻ, cái gì cũng không biết. Một thời gian tiếp xúc thì thấy khả năng nắm bắt thông tin cực tốt. Khi thấy Sơn đọc truyện tranh thì lúc đầu tò mò, bị Sơn đưa vài quyển thể loại shounen ai cũng không biết, rõ ràng là các nhân vật rất mập mờ nhưng không khó để biết đó là tình yêu giữa hai chàng trai. Lúc đó Đông thật khâm phục gia đình và hoàn cảnh giáo dục nên một người như vậy. Sâu hơn là tò mò về môi trường gia đình ấy tạo ra xung quanh Nhi. Nhìn Nhi như đứa trẻ hoàn toàn tách biệt với thế giới này vậy.

Ấy thế mà, giờ đây cô bạn ấy hoàn toàn bị thằng bạn hủ nam của mình bồi dưỡng bước vào con đường hủ nữ rồi. Không biết gia đình cô bạn Nhi biết được điều này là tốt hay là xấu nữa. Lúc trước dù ở Việt Nam hay ở Đức, ngoài thời gian học và tập luyện bóng, Đông ít khi nói chuyện với các bạn khác. Một trong nguyên nhân là Đông cũng có sở thích game online. Khi trở về nước, gặp được thằng bạn có chung sở thích, nói chuyện hợp gu nên Đông cũng nói chuyện nhiều hơn, khi thằng bạn nói nó là một hủ nam, Đông khá bất ngờ song vẫn không thể quen với việc thi thoảng thằng bạn nhét truyện cho mình với cái bản mặt tôi đang muốn hủ hóa ông giống tôi. Khi Nhi xuất hiện, thằng bạn tiếp tục sự nghiệp hủ hóa cho cô bạn này. Nhìn cái mặt sung sướng khi thành công trong sự nghiệp hủ hóa của Sơn mà Đông chỉ có thể cảm thán thế giới này thật vi diệu.

Vừa nghĩ tới đây, cậu nhìn khắp lượt phòng trà xuất hiện một người phục vụ đang đi tới gần mình, Đông liền tiếp đến và hỏi:

“Chị ơi, ở đây chỉ có phòng trà này là câu lạc bộ thôi ạ, có còn phòng nào nữa không ạ?”

“Không có đâu em à, bà Saya chỉ tổ chức các sự kiện, hội thảo ở đây thôi. Ngoài bà ấy và các bạn bà ấy không có các câu lạc bộ nào khác cả.” Nói rồi, người phục vụ đi.

“Em cảm ơn chị ạ”. Đông ngơ ngác một hồi rồi thở dài. “Vậy là không có ở đây rồi”.

“Bạn cần tìm ai à?” Nhi hỏi.

“Ừ”. Ánh mắt Đông đượm buồn.

“Hihi, đúng là nhìn mặt bạn người ta có thể biết bạn đang nghĩ gì đấy”. Nhi cười nói. “Vậy người bạn cần tìm là ai?”

“Mình không biết cô gái ấy là ai, tên gì”. Đông nhìn bao quát xung quanh một lượt rồi trả lời Nhi.

“Sao lại không biết người ta là ai thì tìm kiếm kiếm gì được.” Nhi tò mò muốn biết cô gái mà Đông đang một mực tìm kiếm.

“Mình mới gặp cô ấy từ chiều hôm qua, mình quên không xin số điện thoại và hỏi tên người đó”. Đông giải thích.

“Vậy ra đó là tình yêu sét đánh hả?” Nhi trêu ghẹo Đông

Khi nghe những lời Nhi nói, Đông đỏ mặt: “Cũng không hẳn, chỉ là mình thấy bị thu hút bởi người đó thôi.”

“Vậy, đặc điểm người đó thế nào?”. Nhi tiếp tục hỏi trong khi nhìn Sơn đang hướng một nhóm thảo luận gì đó, khi thấy Sơn quay lại với Đông và mình.

“Ừm, đó là một cô gái có mái tóc vàng để kiểu đầu của Thủy thủ mặt trắng đó, cô ta có khuôn mặt khá xinh nhưng rất ngốc”. Sơn lại gần cả hai và xen vào cuộc nói chuyện.

“Cô ấy không ngốc đâu”. Đông quát mắt nhìn Sơn.

Sơn làm động tác thủ thế khi gặp cường đạo nói: “Sợ chưa kìa, chưa là người iu đã bênh ghê chưa kìa.”

“Mình tưởng bạn vẫn đang thảo luận về Gay chứ, sao lại ngó sang đây.” Đông vừa dứt lời thì rất nhiều ánh mắt đang thảo luận về thể loại Yaoi và Yuri dồn về phía mình. “Thôi chết, mình nói gì rồi, ở đây có nhiều bác hủ, không cẩn thận lại bị đánh hội đồng bằng ngôn ngữ thì khổ”. Đông ảo não sờ sờ mũi, ánh mắt nhìn mọi người với vẻ mặt xin lỗi.

“Đông cũng đọc mấy quyển này đi, nội dung cực hay nhé.” Nói rồi Sơn nhét vào tay Đông rất nhiều manga nội dung Yaoi và Yuri. Đông cau mày nhìn sách rồi nhanh gọn để lại bàn bày truyện. Sau khi xong xuôi, Đông nói: “Mình về đi, ở đây không có người đó.”

“Hả, về à,” Sơn xác nhận nhìn Đông thật sự muốn về, bèn bỏ lại những tập manga về bàn bày truyện và bước theo sau.

Reng....reng....reng....Đúng lúc này, tiếng điện thoại di động của Nhi vang lên.

“Mình xin lỗi, mình cần nghe điện thoại”. Nhi hướng hai người xin lỗi và bước ra hành lang phía bên ngoài phòng trà.

“Vậy, chúng ta hẹn gặp nhau ở ngoài cửa nhé.” Đông hướng Nhi nói

“Đồng ý.” Nhi mỉm cười đáp và vội vàng bước nhanh ra cửa, sau đó bước vào WC để nghe điện thoại.

“Mình muốn vào WC” Sơn nói với Đông đang đứng ở cửa phòng trà.

“Ừ. Mình cũng vào.” Đông gật đầu nói với Sơn.

“Ừa, ở phòng trà này chỉ có một cái WC thôi à, cửa không đóng, chắc là không có ai dùng ở trong nhỉ. Mình vào thôi”. Trước cửa phòng vệ sinh, Sơn nhìn ngó không thấy có cánh cửa thứ hai. Lúc này trong nhà vệ sinh vang tiếng nói của Nhi:

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi cho anh biết thông tin, những việc còn lại anh phải chủ động chứ, nếu hai bạn ấy không muốn vào đội bóng đá thì tôi cũng chịu thôi....Anh quá nóng lòng muốn chiến thắng. Đó chính là sai lầm của anh đó...” Cuộc nói chuyện của Nhi với một người khác đã khiến cho cả Đông và Sơn ngạc nhiên. “Tôi chỉ có thể giúp đỡ như vậy thôi, cả Đông và Sơn đều là những người rất có năng lực, họ là cầu thủ giỏi. Anh có chắc là đội hình hiện tại của đội bóng có thể bắt kịp nhịp độ của cả hai người không. Anh đã quá chú trọng đến nòng cốt là những anh lớp 12 mà quên đi rằng lớp 10 và lớp 11 có rất nhiều người nổi bật. Mà tôi thấy ở lớp 10 và lớp 11 có mấy cầu thủ đủ tầm với cả hai người đó đấy....”

“Nhi, bạn là người đã tiết lộ chuyện bọn mình từng tham gia đội bóng đá cho Tùng biết sao? Bạn thật ra có ý đồ gì?” Sơn đứng chặn đường cửa ra vào nhà vệ sinh, mắt nhìn chăm chăm như muốn biết rốt cuộc

người bạn này là ai, nói. Trong lúc đó Đông vẫn không khỏi ngạc nhiên vì sao Nhi lại biết rõ về mình như vậy, chuyện của bản thân cậu đâu phải ai cũng biết nếu như mình không nói ra.

“Nếu cả hai đã nghe rồi thì mình không có gì giải thích. Đúng là mình là người đã nói cho thầy và anh ta biết về hai người đó.” Nhi nhìn Sơn và Đông bình tĩnh giải thích. “Hai người là những người có năng khiếu bóng đá, vậy mà lại nhẩn chìm nó, thật đáng tiếc.”

“Bạn thật sự là ai, sao lại quan tâm tới cái trái bóng chết tiệt đó chứ.” Sơn tức giận nhìn Nhi, nói.

“Mình thật sự không có ý đồ gì cả. Mình chỉ cảm thấy đội bóng trường mình thật sự cần các bạn”. Nhi bình tĩnh nhìn thẳng Sơn nói.

“Bạn là một huấn luyện viên sao?” Đông hỏi như muốn xác nhận suy nghĩ của mình về Nhi

“Chỉ với vài lời mà bạn đã đoán ra. Đúng là thiên tài. Vậy bạn sẽ tham gia đội bóng dưới sự dẫn dắt của mình chứ.” Nhi cảm kích nhìn Đông.

“Bạn đã biết lý do mình từ bỏ bóng đá rồi mà.” Đông lắc đầu nói, giọng nói buồn bã.

“Mình không nghĩ bố mẹ bạn sẽ vui khi bạn từ bỏ bóng đá đâu.” Nhi nhìn vào đôi mắt Đông nói. “Hãy suy nghĩ rồi trả lời mình nhé. Mình nghĩ mình phải đi trước đây. Tạm biệt.” Nhi nói rồi bước qua chỗ Sơn và Đông.” Hãy suy nghĩ nhé hai bạn.”

Nhi đi rồi, cả Sơn và Đông cũng đi theo sau. Cả hai đón chuyến xe buýt về nhà.

.....

9. Chương 9: Địa Điểm Tổ Chức Hội Thảo Những Học Sinh Xuất Sắc Quốc Tế

Bên nhà chờ xe gần khu đô thị Time Day – nơi có phòng trà tổ chức sự kiện của Câu lạc bộ yêu thích amine và manga Nhật Bản – có hai học sinh đang chờ xe buýt. Một học sinh trong trang phục áo sơ mi trắng, quần âu màu xanh tím than – trang phục trường phổ thông của các trường trong thành phố, có khác thì cũng là phù hiệu trường và chiếc áo khoác màu xanh - cậu đang dựa vai vào tấm biển quảng cáo, tay đang vo tròn tờ rơi của Câu lạc bộ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú với làn da trắng như nữ sinh nếu không vì trang phục nam sinh sẽ dễ nhận nhầm đây là một cô gái. Tuy nhiên khuôn mặt thanh tú đó lại bị phá hoại bởi chiếc kính to che chắn gần hết khuôn mặt. Một học sinh khác tay chống cằm ngồi ở hàng ghế chờ xe buýt trong nhà chờ, khuôn mặt cậu cũng điển trai, cái mũi dọc dừa thu hút những cô bạn nữ sinh bên cạnh đang nhìn trộm. Thi thoảng cậu chàng ngược nhìn người bạn rồi lại thờ dài, cúi đầu nhìn mũi giày. Hai người đó là Đông và Sơn.

“Chuyện quái gì vậy. Nhi mà là huấn luyện viên sao. Không thể tin được. Đông nghĩ sao về chuyện này, có tham gia đội bóng không?” Cuối cùng, Sơn vẫn phải ngược mắt nhìn Đông hỏi.

“Mình không biết, mình sợ “ Đông ngập ngừng, bàn tay vò nát tờ rơi. Đông nhíu mày, đoạn vút tờ rơi bị mình làm nát vào thùng rác ngay gần đó.

Sơn nhìn theo hướng bạn mình ném tờ rơi vào thùng rác, khi tờ rơi lượn một vòng lung lay trước thùng rác rồi mới rơi vào thùng, Sơn nói:

“Mình thì vẫn muốn chơi bóng, mình muốn đứng trên sân cỏ. Từ sau khi bị chấn thương đến nay, gia đình mình không muốn mình tiếp tục chơi bóng nữa cho dù chân mình đã khỏi từ rất lâu rồi. Gia đình mình muốn mình trở thành bác sĩ.” Sơn thờ dài: “Mà sao mình có thể làm được chứ, Toán, Hoá, Sinh cả ba môn mình đều không có giỏi mà. Nếu có thể thuyết phục gia đình mình thì tốt.”... “Đông, lý do gì khiến bạn không tham gia đội bóng?” Sơn quay đầu nhìn vào mắt Đông hỏi, trong mắt Đông lúc đầu là sự hưng phấn nhưng sau đó lại là một sự hoảng hốt, Đông như đang đắm mình trong hồi tưởng không mấy tốt đẹp, sau đó Đông nhắm mắt như không muốn hồi tưởng điều đó nữa. Sơn ngạc nhiên vì điều gì khiến Đông từ bỏ bóng đá; nếu như những gì Tùng nói, Đông rất được các câu lạc bộ săn đón, cái này không phải cầu thủ nào cũng được ưu ái đâu, mà khi đó Đông mới học lớp 8, lớp 9.

Đông lặng im trước những lời Sơn nói. Cái cảm giác đứng trước các đối thủ mạnh, bảo vệ khung thành đang dần dần quay trở lại. Nhưng hình ảnh chuyển máy bay gặp tai nạn cũng hiện ra.....

“Đông à.” Không muốn nhìn thấy sự hoảng hốt của Đông, Sơn bèn đánh động Đông khi thấy Đông nhắm mắt hồi lâu mà không hề mở mắt ra. Đông mở mắt nhìn Sơn hỏi:

“Có chuyện gì vậy?” Đông mù mờ nhìn Sơn.

“Làm sao mà mình biết được đang nói chuyện mà lại nhắm mắt như muốn ngủ.” Không muốn làm người bạn khó xử, Sơn nói. “Cậu thức cả đêm hay sao ấy?”

“À. Mình mãi suy nghĩ nên ngủ lúc nào không hay.”. Trên mặt Đông lộ vẻ áy náy. Sơn lắc đầu nói: “Mình chỉ không muốn bạn ngủ gật trong trạng thái đứng vậy thôi.” Nói rồi, Sơn nhìn ra hướng khác, lúc này một chiếc xe buýt đi qua. Sơn nhìn thấy hình ảnh quảng cáo mà các học sinh trong trang phục truyền thống của đất nước họ hay đồng phục trường ở trên thân xe. Phía dưới là địa chỉ của Hội thảo học sinh xuất sắc thế giới lần thứ 10.

“Nhìn kìa, đây là địa điểm tổ chức Hội thảo những học sinh xuất sắc quốc tế. Chúng ta đến đó đi. Dù gì hôm nay mình cũng không phải đi học thêm mà, đi nhé.” Sơn háo hức nhìn Đông.

Nhìn vẻ mặt háo hức của Sơn, Đông mỉm cười. “Về điểm này thì mình phục Sơn thật, chẳng có gì lo lắng hay sao ấy, vừa mới có biết bao chuyện xảy ra mà. Ừ, thì tới liền.”

“Yahoo, tuyệt vời. Thế mới là người bạn tri kỷ của tôi chứ.” Sơn đứng lên, nhào qua choàng một tay qua vai, tay còn lại ra nắm vào ngực bạn mình. Đông cười cười nhìn thẳng bạn đang hưng phấn mà quên ảo não vừa rồi của bản thân.

Kí ức Đông như quay lại một ngày mùa thu, lần đầu tiên quen biết thẳng bạn. Đó là một ngày cuối tháng 9, hôm đó là ngày đầu tiên nhập học cấp ba. Khi vừa bước chân vào cổng trường, các giám thị đã giữ Đông lại và yêu cầu Đông viết bản kiểm điểm vì đã mặc sai đồng phục, lúc đó các giám thị đã nhầm lẫn là Đông là con gái, và theo quy định của trường thứ hai và thứ sáu hàng tuần, con gái phải mặc áo dài. Đúng lúc đó, Sơn đi qua các giám thị và chào:

“Con chào hai bố. Hôm nay, hai bố tóm được mấy con nai vậy ạ.” Vừa dựng xe vào khu nhà để xe, Sơn đã chạy ra chào hai bác Giám thị.

“À, vào đây, hôm qua cháu đoán giỏi lắm, không ngờ được Mêhicô lại có thể thắng được Aghentina với tỉ số sát nước 2-1 như vậy”. Một trong hai giám thị đẩy chiếc ghế cho Sơn ngồi.

“Hihi, con chỉ đoán mò mà không ngờ trúng thiệt. Hay quá ta. Haha.” Sơn đi ngang qua Đông và chăm chú nhìn Đông từ trên xuống dưới, sau một hồi ngạc nhiên vì gương mặt thanh tú của cậu chàng, Sơn đến ngồi vào chiếc ghế.

“Hai bố ơi, thẳng cu này bị lỗi gì vậy ạ?” Sơn hỏi hai bác giám thị

“Hử, con bé này à, con bé này không mặc áo dài ngày thứ hai nên bố bắt nó phải đứng đó rồi tí nữa viết bản kiểm điểm.” Một người giải thích

“Bố ơi, thẳng nó là con trai mà, sao lại mặc áo dài” Sau ngạc nhiên, Sơn cười cười chỉ tay vào Đông nói với hai bác giám thị

“Bây nào, nó là con gái đấy.” Cả hai bác Giám thị nhìn Đông một lượt rồi quay mặt nói đồng thanh nói với Sơn.

Sơn nhìn hai bác Giám thị, rồi lại chỉ tay vào Đông nói: “Bố nhìn lại đi, không phải bố già nên mắt cũng kém đi không. Nhìn ở đâu mà lại bảo tên đó là con gái vậy. Bố đã kiểm tra hàng chưa đó. À, mà chỉ có mỗi cái mặt nhìn như con gái thôi nhỉ.”

Hai bác giám thị nghe Sơn nói vậy đều vô cùng ngạc nhiên. Chưa kịp nói gì thì Sơn đã nhanh nhẩu.

“Để con kiểm tra giúp cho.” Nói rồi, Sơn nhanh tay sờ sờ rà soát từ trên xuống dưới khiến mặt Đông đỏ ửng nhìn như con gái ngượng ngùng.

“Bố xem này, nó có cái giống bố con mình mà. Ha ha. Con thích tên này rồi. Nè, ông tên gì?”

“Mình tên Đông, học Ban cơ bản - lớp 10B1.” Đông ngập ngừng nhìn Sơn

“Ờ, ông học cùng lớp tôi, sao mấy tháng hè trước đợt sát hạch chất lượng không thấy ông, qua khai giảng hai tuần rồi mới thấy ông đi học là sao?”

“Mình mới chuyển tới hôm nay à.” Đông nhìn Sơn trả lời. “Vì thủ tục chuyển trường giữa các trường hơi phức tạp nên tuần trước bên Sở Giáo dục mới hoàn thành, hôm trước mình có qua trường gặp thầy cô, các thầy cô bảo hôm nay bắt đầu mình tới học”.

“Hãy, mình kết bạn nhé. Mình thích bạn lắm đó.” Sơn bá vai nhìn Đông cười cười rồi nói với Đông.

“Ừm, rất vui được làm bạn với bạn. Bạn tên gì vậy?” Đông vui vẻ khi gặp được một người bạn mới.

“Mình tên Sơn.” Sơn kéo tay Đông về phía ghế mà hai bác giám thị đẩy cho Sơn lúc này. “Bố cho con thêm chén nước nữa đi. Thằng cu này giờ là bạn của con, hai bố giúp đỡ nó nhé.”

Hai bác giám thị mỉm cười. “Ha ha. Thằng này biết chọn bạn quá nhỉ.” Đoạn hai bác nhìn Đông áy náy nói: “Xin lỗi cháu, nhìn cháu thế này mà các bác lại nghĩ cháu là con gái được. Haha”.

Một bác rót nước đưa cho Đông, Đông nói lời cảm ơn rồi uống nước. Thấy vậy, mọi người cùng cười vui vẻ, Đông cũng cười theo. Khi bố mẹ mất, đây là lần đầu tiên Đông mỉm cười vui vẻ như vậy. Chỉ trong một tháng hai người tiếp xúc, cả Đông và Sơn đã trở thành những người bạn tri kỷ. Vì thấy Đông và Sơn thân mật như vậy nên trong lớp đã gọi cả hai là Bộ đôi tình yêu của lớp.

.....

“Tới nơi rồi,” Sơn hò reo. Lúc này, trên đài phát của xe buýt thông báo điểm xuống tiếp theo chính là nơi mà Sơn và Đông muốn xuống.

“ Chúng ta xuống thôi.” Đông đứng dậy, tay bấm nút báo điểm dừng.

Cả hai sau khi xuống trạm dừng xe buýt đã tới gặp người bảo vệ xin phép được vào tham quan. Vốn dĩ Đông có thể tình nguyện viên nên dễ dàng cả hai đều được vào.

“Có người bạn như ông kể cũng may thật, vào được cả những nơi như thế này.” Sơn háo hức nhìn xung quanh.

“Một tuần tình nguyện cũng xong, mọi việc đều diễn ra tốt đẹp. Có rất nhiều người giỏi lắm. Mình đã biết thêm một ít về nhiều lĩnh vực. Một tuần đó thật sự rất vui và bổ ích.” Đông nhìn Sơn đang háo hức nhìn xung quanh nói.

“Đúng là đồ mọt sách, chỉ thích mấy thứ vô vị thôi.” Sơn nhìn Đông nói

“Không phải là vô vị đâu, những kiến thức đó rất tốt cho cuộc sống, như toán, lý có thể giúp mình logic, tỉnh táo,.. và mình phát hiện ra các trái bóng cũng sử dụng các nguyên lý vật lý, toán học.” Đông như chìm đắm trong thế giới của mình.

“Ồi giờ ơi, đừng bảo với tui là ông mang cả mấy thứ đó vào bóng đá nhé.”

Đông mỉm cười: “Đúng là vậy đấy, làm một thủ môn không chỉ có nhìn được hướng di chuyển của bóng mà cần định vị hướng cầu thủ sẽ sử dụng để ghi bàn, điều đó cũng như áp dụng giải một bài toán học vậy, và các trái bóng cũng sẽ tuân theo các nguyên lý vật lý tức là.....”

“Stop, dừng lại đi, đầu mình sắp bị vỡ tung bởi đại số và lý học của ông rồi.” Ồ, Sơn ngạc nhiên kêu lên. “Ồ kìa, đó không phải là cô gái đầu bánh bao hôm qua à.” Sơn nói rồi chỉ về khu nhà trung tâm.

10. Chương 10: Gặp Lại Cô Bé Aki

Khu nhà trung tâm nơi diễn ra hội thảo học sinh xuất sắc Quốc tế đang có từng tốp đoàn học sinh kéo vali đi ra khu vực bãi đỗ xe cách đó 200 mét. Ở trước cửa khu nhà trung tâm có một bóng dáng nhỏ nhoi đang

chào hỏi những học sinh kéo va li đi ra.

Nhìn theo hướng Sơn chỉ, Đông đã nhận ra Aki. Hôm nay cô bé không có mặc váy và đi giày patin mà đổi lại là bộ đồ thể thao gọn gàng, Đông đoán cô bé vừa tham gia một môn thể thao hoặc tập thể dục. Cô bé đang đứng ở cửa khu nhà trung tâm, thi thoảng lại nhìn đồng hồ, có vẻ như đang chờ ai đó, thi thoảng lại chào hỏi những học sinh các nước đang kéo vali đi ra; trên tay cô bé cầm một hộp màu đen. Mái tóc cô hôm nay không còn búi kiểu bánh bao hai bên nữa mà là kiểu búi tóc ở phía sau đầu, trên búi tóc là một chiếc nơ bướm màu đỏ nổi bật trên mái tóc màu vàng của cô bé. Ngơ ngẩn một lúc nhìn dáng vẻ của Aki. Đông chạy thật nhanh về hướng Aki như sợ rằng cô bé sẽ biến mất vậy. Nhìn Đông hấp tấp như vậy, Sơn cười: “đúng là tình yêu nha”

“Xin chào. Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Đông chạy lại gần và chào cô bé Aki

Aki nhìn Đông một hồi lặng thinh không nói gì. Thấy lạ, Đông lại hỏi:

“Hôm nay, em lại lạc đường à?”

Aki lại nhìn Đông và quay hướng đi phía khác mà không trả lời.

Thấy rất là lạ, Đông lại hỏi: “Xin lỗi, anh có thể biết tên em không? Chúng ta làm quen nhé.”

Lần này, Aki quất mắt nhìn Đông và nói bằng tiếng Đức:

“Er war ein Ärgernis. Ich weiß nicht”** (Anh là một người phiền phức, tôi không quen biết anh)

“Ich entschuldige mich. Gestern trafen wir uns im Park sS.y...” ** (xin lỗi em. hôm qua chúng ta đã gặp nhau ở công viên sS.y. ..). Đông giải thích.

“Sao hai tên này ko nói tiếng việt đi nhĩ mà nói tiếng quá gì vậy”, Sơn lăm lăm nhìn hai con người đang trao đổi bằng tiếng Đức.

“Sao anh biết tôi nói được tiếng Việt.” Aki thắc mắc. “À, em nhớ ra rồi. Xin lỗi vì thái độ vừa rồi ạ.” Aki cuối thấp đầu xin lỗi khi nhớ ra một màn ngày hôm qua ở công viên sS.y. “Hôm nay anh khác với ngày hôm qua nên em không nhận ra”. Thật vậy, ngày hôm qua Đông không đeo cái kính mắt hình tượng hiện đang che kín khuôn mặt mình nên Aki không nhận ra Đông.

“ Không, là lỗi của anh.” Đông xua xua tay nói

“Hai người định xin lỗi đến mai luôn à.” Sơn cầu nhàu ngăn hai kẻ ngớ ngẩn cứ đứng yên xin lỗi nhau.

“A”, Aki cười, đoạn nhìn cả hai giới thiệu. “Em tên Aki. Hai anh tên chi?”

“Anh tên là Đông, còn đây là bạn anh, tên là Sơn.” Đông cũng giới thiệu mình và chỉ tay giới thiệu Sơn.

“ Không phải là em lại lạc đường đó chứ?” Sơn nhìn Aki hỏi một câu. Đông cũng có câu hỏi giống hệt Sơn.

“Ồ, không đâu, em đang chờ một người bạn thôi.” Aki cũng giải thích.

“Là người hôm qua sao?” Sơn nhớ ra hôm qua có một cô gái tóc bạch kim tìm kiếm Aki.

“Dạ, không ạ, là người khác ạ.”

Đúng lúc đó, Nhi xuất hiện, nhưng chưa kịp nhìn xung quanh nên không phát hiện bên Aki có hai người khác cùng đứng.

“Aki, em đợi lâu không? Chị tới trễ.” Nhi sờ sờ mũi mình, giải thích: “Chị lên nhầm chuyến xe buýt nên mất thêm một thời gian đón xe khác”. Đoạn Nhi nhìn Aki thì cũng phát hiện hai người quen của mình đang đứng cạnh Aki.

“Á, là Nhi.”

“Á, là hai bạn.”

Nhi, Sơn và Đông cùng đồng thanh.

“Mọi người quen biết nhau sao?” Aki nhìn cả ba đang trợn tròn mắt ngạc nhiên cùng bàn tay chỉ vào nhau của ba người, khúc khích cười.

“Ừm, bọn chị học cùng một lớp luôn.” Nhi trả lời.

“Thật may là em ở đây với hai bạn ấy, chứ gặp phải người xấu thì khôn khổ.” Nhi thở ngắn một hơi nhìn Aki nói

Sơn thấy Nhi nói vậy, bèn thì thầm bên tai Nhi: “là cô bé đồ khôn khổ, hay những kẻ xấu kia thì khôn khổ vậy.”

“Sao bạn hỏi vậy?” Nhi ngạc nhiên nhìn Sơn

“Hỏi Đông đi thì biết.” Sơn chỉ chỉ tay vào Đông. Đông thấy Nhi nhìn mình bèn giải thích:

“À vì, em ấy rất giỏi võ nên ý của Sơn là vậy đó.”

“Ồ, em ấy giỏi thể thao lắm nên không lo lắng gì đâu.” Nhi nhìn Đông và Sơn rồi nhìn Aki: “E học võ từ khi nào vậy, Aki?”

“Trước giờ em đâu có học võ đâu? Nếu em học được võ em đã không bị anh Tori và chị Len bắt nạt hoài” Aki bĩu môi nói.

Nhi cũng gật đầu nhìn Aki với vẻ mặt đồng tình, sau đó Nhi vỗ hai tay vào nhau, nhìn Đông cười cười: “À, mà người bạn tìm được có bảo là Aki nhé.”

Đông ngượng ngùng, gật gật đầu với Nhi. Thấy vậy, cả Nhi và Sơn đều cười. Aki ngạc nhiên nhìn ba người: “Sao lại tìm em, không lẽ hôm qua em đã làm gì sai sao?”

“Ồ, không, em ko làm gì sai đâu.” Đông vội giải thích.

“Thôi, chúng ta đi kiếm quán nước uống đi rồi nói chuyện nhé.” Nhi nói.

“Đồng ý.” Tất cả cùng đồng thanh.

....

Trên một tầng cao của một tòa nhà, trong một phòng họp bao gồm mười ba con người đang có một bầu khí lạnh bao trùm. Mười hai người nhìn một thanh niên có mái tóc đen, đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng đang tỏa ra áp suất thấp cực điểm tại đầu bàn. Đằng sau là chiếc cửa thủy tinh bao quát thành phố. Tất cả đều không dám ho he, sau khi báo cáo xong công tác, cả mười hai người đang ngồi yên lặng đều chuẩn bị tinh thần được gọt rửa nhưng đã hơn 30 phút mà người thanh niên đó chỉ ngồi đó, trầm lặng nhìn vào hư không. Đang trong lúc mọi người nghĩ rằng sự trầm lặng đó sẽ không được phá vỡ thì điện thoại của người thanh niên reo lên. Tất cả len lén nhìn người thanh niên và chiếc điện thoại, khi thấy thanh niên cầm điện thoại nhìn chằm chằm, mọi người đều đứng hình, chợt tất cả mọi người đều nghe thấy giọng thanh niên trầm thấp nói:

“Tôi không muốn thắng tới lại tiếp tục nghe được cái tin tức của bất kỳ một bộ phận hay một công ty nào của mấy người rằng đang có khó khăn nên không đạt kế hoạch. Tôi cho mấy người lựa chọn một là nghĩ cách tăng doanh số, hai là làm đơn nghỉ việc” Người thanh niên quét mắt nhìn tất cả mọi người một vòng, nói: “Giờ tan họp đi”.

“Yes”. Tất cả như được giải phóng, vội vàng mang theo tập tài liệu bước nhanh ra khỏi phòng họp như sợ người thanh niên gọi lại.

Vừa ra khỏi phòng, mười hai người như một thớ mạnh một hơi, tất cả hối hả đi nhanh về phía thang máy ở cuối dãy hành lang. Trên dãy hành lang vang lên tiếng một người trung niên, ông ta vừa vỗ vỗ ngực vừa nói. “Hôm nay, chủ tịch rút cuộc bị làm sao vậy, suốt 4 tiếng đồng hồ trầm lặng. Tôi yếu tim, cái công ty Game của tôi đâu phải muốn doanh số thì có doanh số đâu”.

“Cheng, hôm trước nghe nói bên ông sắp xuất con ác chủ bài của năm nay ra thị trường hả?” Một người trung niên đi bên cạnh tò mò hỏi. “Tôi nghe nói thị trường lần này hướng tới là Châu Mỹ, nếu thành công doanh số của các ông sẽ như nước lên thuyền, ông lo gì doanh số. Có tôi đây này...” Đoạn người trung niên

đó thờ dài. "Cái ngành tôi phụ trách đâu có kiếm lời như các công ty khác, nó giữ vững được cũng đã là may rồi"

Người đàn ông tên Cheng vỗ vỗ vai người bên cạnh nói: "Đành cố gắng chứ biết sao ông, đâu phải ông không hiểu tính cách của Chủ tịch, Chủ tịch đã nói là làm, trong năm năm qua chúng ta ăn không ít khổ, đành phải cố mà tăng lợi nhuận thôi... Haz, chúng ta già rồi chẳng, tôi mới có 40 tuổi thôi mà."

Người đàn ông nhìn Cheng: "Ông thì tốt rồi, bên ông toàn người trẻ làm việc, bên tôi thì phụ trách toàn người già, sao không cho họ nghỉ ngơi dưỡng già đi, còn bày đặt làm việc làm gì, kế hoạch chậm chạp người bị hỏi là tôi chứ có phải họ đâu... Rõ ràng chủ tịch nhìn thấy sự ràng buộc đó tại sao còn không sa thải đi".

Cheng nhìn người đàn ông đang cau mày: "Đó là phúc lợi của tập đoàn do cổ chủ tịch thành lập, ông không thể không nói rằng cái công ty của ông đã giúp nhiều người có niềm vui về tuổi già, mấy năm nữa tôi nghỉ hưu, ông nhớ quan tâm tôi nhé, ông bạn già". Nói rồi ông Cheng cười cười. Lúc này họ đã đi tới thang máy, cửa thang máy mở ra, hai người đàn ông bước vào.

Nhìn theo bóng những ông bác, ông chú nhiều tuổi đi trên hàng lang bước vào thang máy, ai cũng mang bộ mặt âm thầm do ảnh hưởng từ sếp mình, chàng thư ký Trương Đình thờ dài nhìn cửa phòng họp: "Rốt cuộc ngày hôm nay sếp làm sao vậy, áp suất thấp quá là thấp".

.... Bên trong phòng họp lúc này chỉ còn lại người thanh niên và chiếc điện thoại, người thanh niên nhấn nút trả lời, hiện lên trên không gian bốn chiều là Kyo: "Chào Sky. Tôi nghe nói bên ông sắp ra game mới hử, tôi muốn bản mềm đầu tiên". Kyo đặt vấn đề luôn, nhưng khi nhìn thấy bản mặt than của người bạn mình thì Kyo nói: "Nếu ông đang tự kỷ thì cứ tự kỷ trước, lúc nào hết tự kỷ thì gọi lại cho tôi. Bye". Kyo tự động tắt điện thoại. Thiên nhìn thẳng bạn tự biên tự diễn off thì vẫn không có phản ứng gì. Ngồi lâu nhìn chiếc điện thoại một lúc, Thiên đứng dậy bước lại gần cửa kính thủy tinh sát mặt đất. Thiên ngắm nhìn con đường nhỏ phía dưới với làn xe nhộn nhịp. Thiên nhớ lại bốn giờ đồng hồ trước đây trước khi tiến vào phòng họp cấp cao hàng tháng, Thiên mở WOAT - một phần mềm theo dõi do phòng nghiên cứu công nghệ mới nhất làm ra song Thiên không có ý định đưa nó ra ngoài thị trường mà dùng nó cho Nhi- đây là một phần mềm theo dõi tiên tiến nhất, nó có thể tự động thay đổi hình thái để phù hợp với môi trường. Trên màn hình là hình ảnh một cô gái đang nhìn chăm chăm vào hình ảnh một bìa quyển sách có nội dung yaoi, ánh mắt cô gái nhìn người đàn ông cầm quyển sách đầy thiết tha. Sau đó là hình ảnh cô cậu học sinh kéo tay cô ấy đi quanh phòng nơi có rất nhiều sách và ảnh có nội dung boylove, girllove. Nếu không phải vì đến giờ họp, Thiên không biết mình sẽ làm ra hành động gì nữa, và tất nhiên, những giám đốc cao cấp của các ngành là người hứng chịu cơn tức giận của Thiên rồi.

Thiên quay về bàn họp, trên bàn họp là kế hoạch về Game mới nhất của công ty tên GOLD OF WORLD đang chuẩn bị tung ra thị trường Châu Mỹ. Thiên nhìn hồi lâu rồi nhấn nút gọi điện cho thư ký của mình: "Trương Đình, cậu bảo giám đốc Cheng thay đổi địa điểm phát hành của game GOW là Đông Á – đặc biệt là Trung Quốc và Đông Nam Á, tôi muốn game đó được phát hành sớm nhất có thể."

Thiên nói xong tắt điện thoại, mỉm cười nhìn hộp màu đen trên bàn họp, chiếc hộp đen này vốn có hai, nhưng một hộp giờ phút này đang ở Việt Nam và trong tay bé con của Thiên...

11. Chương 11: Em Gái Của Chúng Ta?

Trong căn phòng có ánh đèn mờ nhạt, ca khúc "It's only the fairy tale" lập đi lập lại trong không gian tĩnh lặng. Một người thanh niên đang ngồi tựa lưng trên chiếc ghế sofa, hai tay giang rộng trên thành ghế, một trong hai tay đang cầm tách trà đã nguội từ lâu. Mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ thủy tinh phía đối diện với chiếc ghế sofa. Thi thoảng anh nhắm mắt rồi lại mở mắt, cứ như vậy toàn người anh đắm chìm trong màn đêm. Tiếng mở cửa nhà chỉ khẽ làm chàng trai khẽ động.

"Em chào anh." Đông mở cánh cửa nhà, nhú mào khi nhìn thấy không gian tối tăm trong phòng chỉ có một ánh đèn mờ nhạt, khi thấy người anh trai đang ngồi uống trà ở phòng khách thì chào.

"Em mới về đây à. Đã ăn uống gì chưa?" An ân cần quay lại hỏi Đông, đoạn xoay người, tay thả chiếc tách trà xuống bàn trà, ngồi ngay ngắn nhìn em trai mình.

“Dạ, em đi cùng mấy người bạn đã ăn tối rồi ạ. Em xin lỗi vì đã về nhà muộn.” Đông bước lại gần anh trai.

“Em ngồi xuống đây, anh có chuyện muốn nói với em.” An chỉ tay về chỗ ngồi gần với mình và nói.

“Vâng ạ.” Đông nghe lời anh và ngồi xuống chiếc ghế, nhìn anh trai nói.

“Có chuyện gì vậy anh?” Đông hỏi.

“Anh đã liên lạc với gia đình nhận nuôi em gái chúng ta rồi.” An rót chén trà mới, đoạn nhấp nhai chén trà. “Người đó đã cho anh địa chỉ hiện tại mà em gái chúng ta ở Việt Nam”.

“Anh nói vậy nghĩa là sao? Em ấy đã về Việt Nam mà không tới gặp chúng ta sao?” Đông nói với giọng tức giận.

“Đừng giận như vậy, người đó có nói lý do vì sao mà con bé làm vậy. Cũng như chúng ta, tự đương biết rằng có thêm sự tồn tại của chúng ta khiến em ấy bất ngờ và lo lắng. Em ấy cần thời gian tìm hiểu về chúng ta.” An nói. “Em còn nhớ cái ngày mà anh em ta biết về sự tồn tại của em gái chúng ta chứ?...”

Đông hiểu những gì anh mình nói, cậu đâu thể quên đi cái cảm giác của ngày đó chứ. Cái ngày sau chiến thắng của cậu và các bạn ở giải bóng đá các trường Trung học toàn quốc ở Đức, cậu được biết tin bố mẹ mình gặp tai nạn khi đang sang Đức cổ vũ cho Đông ở trận chung kết đó. Cậu rời khỏi Đức mà trong lòng cảm thấy hối hận, nếu không đi Đức học, không tham gia vào đội bóng thì giờ gia đình vẫn êm ả, cha mẹ cũng không gặp tai nạn, không có sự chia ly.

Một tháng sau khi trở về Việt Nam, chú Triều – luật sư công ty – cũng là bạn thân của bố Đông đã trao cho anh em Đông một quyển nhật ký của bố Đông, qua quyển nhật ký này, cả hai anh em Đông đã biết tới sự tồn tại của một người em gái và lý do cả hai không biết về sự tồn tại của cô em gái đó. Lúc đó, Đông vô cùng bối rối khi biết về sự thật này. Chú Triều và anh An đều đã tìm kiếm địa chỉ của người nhận nuôi em ấy, nhưng thật khó để tìm kiếm vì trong nhật ký không hề nói tới. Ngay cả người đó là, địa chỉ ở đâu cũng không hề được nhắc tới trong quyển nhật ký. Ngoài việc nói về có một đứa bé gái sau khi sinh sẽ được một người nhận nuôi. Người đó sẽ công ty của gia đình Đông thoát khỏi khủng hoảng về tiền vốn cho các hạng mục công trình đang dở dang lúc bấy giờ.

Chuyện tìm kiếm cứ thế được diễn ra hai tháng kể từ khi đó. Một tuần trước, chú Triều báo có tin vui, từ những gì sót lại của vụ tai nạn, họ tìm thấy một lá thư trong đó có một bức ảnh chụp một đứa trẻ phương Đông khoảng 10 tuổi đang nghịch cát bên bãi biển trong một chiếc túi da bị cháy từ vụ nổ máy bay, rất may mắn là bức ảnh đó tuy bị hư hỏng nhưng còn giữ lại khuôn mặt của đứa bé gái, phía sau có ghi tên của đứa bé cũng như ngày tháng năm sinh của đứa bé. Chính vì vậy, họ mới biết đó là kỷ vật cuối cùng mà bố mẹ Đông để lại, bởi vì chữ viết đằng sau đó là chữ viết của cha Đông.

Cũng tại thời điểm đó, chú Triều nhận một bưu kiện được gửi từ Ý, bên trong bưu kiện là năm bức ảnh chụp bé gái lúc một tuổi, ba tuổi, năm tuổi, tám tuổi và mười tuổi. Ở hai bức ảnh mười tuổi, có một bức chính là bức ảnh hoàn chỉnh của bức ảnh đã được tìm thấy từ vụ nổ máy bay. Trong bưu kiện cũng còn một bức thư được đánh máy ghi rõ cách thức liên hệ với người gửi. Chính vì vậy, chú Triều đã liên hệ với bên kia, khi nói về vấn đề muốn gia đình đoàn tụ với cô bé thì bên kia đã không trả lời. Không ngờ hôm nay, họ lại đưa tới thông tin em gái của Đông đã ở Việt Nam.

“Anh à, em vẫn nhớ rất rõ ạ. Em gái của chúng ta? Em ấy giờ ở đâu, chúng ta sẽ đón em ấy chứ. Em ấy trở về Việt Nam từ lúc nào ạ?” Giọng nói Đông kích động.

“Đừng vội, anh ta bảo hãy để cho con bé thêm chút thời gian. Nó sẽ tới gặp chúng ta sớm thôi”. An cười nhìn Đông, dù gì cũng là máu mủ gia đình, tuy hơn 10 năm không liên hệ nhưng chắc chắn tình cảm không thể bị phai nhạt. “Còn có một chuyện nữa anh cũng muốn nói chuyện với em đây. Hôm nay, anh có nhận được một cuộc điện thoại từ thầy giáo thể dục của em, thầy ấy muốn em tham gia vào đội bóng đá của trường...”

“Em không tham gia đâu.” Đông không nghe anh An nói tiếp mà gạt lời anh.

“Tại sao em lại không tham gia, em rất có năng khiếu mà.” An nói. “Em không cần phải cảm thấy có lỗi vì chuyện đó đâu, chuyện đã qua 3 tháng rồi. Lúc đó, bố mẹ mình đi tới Đức một phần là vì muốn cổ vũ em, một phần là vì muốn gặp người nhận nuôi em gái chúng ta mà. Mọi người đã hẹn ở Đức nên em ko cần

phải áy náy vì điều đó đâu.” An quay người nhìn đứa em trai nhỏ của mình, cậu đặt chén trà xuống đĩa rồi vòng tay ôm Đông vào lòng. “Anh biết em cũng yêu thích bóng đá. Chính vì vậy, đừng bỏ cuộc với niềm yêu thích đó. Anh tin em mà. Hãy cứ suy nghĩ nhé.”

An vừa nói vừa xoa đầu đứa em trai kém mình tám tuổi này. Lúc hai đứa em ra đời, An đã tám tuổi mà không hề biết ngoài em trai còn có một đứa em gái nữa. An rất thích có đứa em gái nên khi nhìn thấy gương mặt baby xinh xắn của em trai, An giành tất cả tiền tiêu vặt của mình để mua đồ chơi búp bê này nọ mà các bé gái hay chơi cho Đông, An thích Đông để tóc dài để buộc tóc cho em. Có thể nói cậu có khuynh hướng luyến muội. Tuy bố mẹ nhiều lần giải thích với An rằng Đông là con trai không phải con gái, nhưng nhìn khuôn mặt đáng yêu của em mình, An không chấp nhận điều đó.

Đến khi đi học tiểu học, Sơn thấy Đông mặc đồng phục nam đã giằng co với giáo viên của Đông muốn Đông mặc đồng phục nữ. Mẹ An vô cùng tức giận đe dọa nếu còn làm loạn nữa thì An phải chuyển vào trường nội trú. An đành ngoan ngoãn không gây sự nữa. Song khi Đông đi học về thì An vẫn dụ dỗ em trai mặc đồ nữ.

Lúc bé Đông chưa hiểu gì thì cũng theo ý anh trai. Nhưng khi học lên lớp bốn, Đông nói Đông không bao giờ mặc đồ nữ. An chỉ biết bản thân lúc đó đau lòng đứt ruột. Dù có giở trò gì cũng không để Đông mặc đồ nữ nữa. Đến khi nhìn thấy bức ảnh bé gái chơi đùa trên cát, nhìn thấy những bức ảnh bé gái xinh xắn mặc váy hồng nở nụ cười rực rỡ, An rất muốn đưa đứa nhỏ ấy về ngay để có thể chăm sóc đứa bé, An nghĩ nếu gặp được em gái nhỏ của mình, An sẽ chuẩn bị một tủ quần áo mới toàn váy hồng cho em ấy.

Trong vòng tay ấm áp của An, Đông nghẹn ngào, cậu muốn rũ bỏ bóng đá và chỉ tập trung vào học, nhưng đúng là Đông vẫn không thể từ bỏ bóng đá. Chỉ với vài lời nói của An, Đông cũng muốn quay trở lại với sân cỏ nhưng Đông vẫn bị ám ảnh bởi chuyện bố mẹ gặp tai nạn:

“Em.... Em không muốn vì bóng đá mà mất thêm một người thân nữa đâu.”

“Em nói gì vậy, anh luôn phải đi ra nước ngoài bằng máy bay mà có gặp chuyện gì đâu. Đó là một tai nạn mà chẳng ai muốn cả. Đừng có nghĩ lung tung như vậy nữa.” An nhìn Đông đang cúi đầu, đoạn nói tiếp: “Nếu em gái chúng ta muốn em tiếp tục đá bóng thì sao?” An vẫn vuốt tóc Đông hỏi.

“Anh bảo sao cơ?” Đông ngược mắt lên nhìn An.

“Anh thấy bóng đá rất được hâm mộ, chắc em gái chúng ta mà biết có một người anh trai giỏi như vậy chắc con bé thích lắm đó.” An cười nói. “Em nghĩ có phải không nào?”

“Anh hay thật đó, mặt mũi em ấy ra sao còn không biết mà lại đoán cả suy nghĩ của em ấy nữa chứ.”

“Nếu theo bức ảnh hồi 10 tuổi con bé đã là mỹ nhân thì lớn lên chắc chắn cũng là mỹ nhân, như em trai anh nè, lúc bé xinh trai lớn lên càng xinh trai”. An nói rồi xoa xoa mặt Đông trêu ghẹo. Một vạch đen hiện ra trên trán Đông.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại của An reo lên. “Anh xin lỗi nhé, anh phải nghe điện thoại. Em sớm nghỉ ngơi đi, mai còn đi học”.

Đông gật đầu trả lời anh: “Vâng. Chúc anh ngủ ngon”

An đứng lên, bước chân đi lên cầu thang và nhận cuộc điện thoại. Điện thoại hiện lên bóng dáng của chú Triều.

“Chắc là điện thoại công việc rồi.” Nhìn theo bóng anh An, Đông nghĩ. “Không biết công việc ở công ty có khó khăn không nữa, một mình anh ấy phải lo hết mọi việc. Chưa kịp tốt nghiệp mà đã phải vừa đi học vừa quản lý công việc, thật là vất vả. Mình ước gì lớn thật nhanh để có thể giúp đỡ anh ấy”. Chợt Đông nghĩ về những điều Nhi và anh An nói. “Bóng đá ư? Mình không thể ích kỷ như vậy được, anh An đã phải tạm dừng mơ ước của anh ấy để học kinh doanh, mình không thể vì bóng đá mà để anh ấy phải gánh vác mọi khó khăn một mình được. Mình phải gắng học hành để sớm có thể giúp anh trai, phải chia sẻ khó khăn cùng anh ấy.”

.....

12. Chương 12: Học Nhóm

“Cuộc đời vẫn đẹp sao,

tình yêu vẫn đẹp sao,

dù cho mọi người có bỏ rơi ta ,”

Dù thân thể ta mang theo đầy thương tích

Dù cho ai có nói ta ngốc nghếch

Ta vẫn hạnh phúc mang theo mơ ước.

lalalala.....”

“Có chuyện gì mà hôm nay Sơn vui thế nhỉ?” Đông ngạc nhiên bước vào lớp, nhìn thẳng bạn tay đang lau bảng, miệng hát vui vẻ. Đông nhìn Nam đang kê lại bàn ghế, nhặt rác trong các ngăn bàn.

“ Đến sớm nhỉ hai bạn?” Đông nhìn lớp sạch sẽ chào hỏi hai người bạn.

“Ôi, bạn thân yêu. Mình kể cho bạn tin vui nhé. Bố mẹ mình đồng ý để mình tiếp tục đá bóng rồi. Hạnh phúc quá”. Sơn ríu rít ném chiếc giẻ lau bảng lên bàn giáo viên, chạy lại cửa lớp khoe khoang với Đông.

“Sáng giờ như người động kinh ấy. Cậu tới đúng lúc quá, nãy giờ lỡ tai tở bị hành hạ rõ khổ”. Nam quay mặt ra nhìn Đông và nói. Khi nhìn thấy hành động ném giẻ lau bảng lên bàn giáo viên của Đông thì tức giận nói: “Này, tôi vừa mới lau bàn giáo viên, ông lại đem giẻ bẩn lên thế à? Nhặt ngay và lau lại cái bàn”. Nam chống hai tay lên eo nói.

“Xin chúc mừng”. Đông mỉm cười chúc mừng Sơn.

Sơn cười tít mắt nhìn Đông rồi quay lại nhìn Nam nói: “Được rồi, tôi lau lại cái bàn là được, ông có cần keo kiết như vậy không?”

“Hôm nay, mình sẽ khao một bữa ra trò. Cùng đi nhé.” Sơn định khoát vai Đông song nhớ ra tay mình vừa mới lau bảng bèn cười cười nói.

“Thôi, mình bận học thêm, mình không đi đâu.” Đông nhìn Sơn áy náy nói.

“Đùa à, học giỏi vậy rồi còn học cái gì nữa. Hay cùng mình vào đội bóng đá trường nhé.” Sơn trông ngóng Đông.

“Mình không đá bóng đâu.” Đông lắc đầu nhìn Sơn, nói.

“Tại sao?” Sơn hỏi.

“Không vì sao cả”. Đông dứt khoát nhìn thẳng thẳng bạn và nói.

“Chúng ta là bạn bè mà ông lại không thể chia sẻ là sao chứ.” Sơn nói với vẻ mặt cau có. Đoạn quay mặt tiến tới bàn giáo viên lấy giẻ lau và bước chân hướng cửa lớp bước đi. Vừa đi, Sơn vẫn băn khoăn lý do mà thẳng bạn mình không thể nói là gì. Suốt buổi học, Sơn chỉ nghĩ ra hàng trăm cái lý do mà Đông không muốn đá bóng.

.....

Tiếng trống trường điểm buổi học kết thúc, đáng vẻ các bạn trong lớp luôn vội vàng cất sách vở, đồ dùng vào lớp, tiếng líu ríu gọi ới nhau vô cùng rộn ràng. Sơn lúc này đang nằm nhào người ra bàn.

“Ôi, cuối cùng cũng kết thúc. À, Đông ơi, tuần sau thi học kỳ rồi. Giúp mình mấy môn nhé.” Sơn quay mặt trên bàn, nhìn hướng bàn Đông nói.

“Bạn muốn học thêm ư?” Đông vừa cất sách vào cặp vừa hỏi.

“ Không phải là học thêm mà là học nhóm. Hi hi.” Sơn thẳng lưng lên nói.

“Ừm, nghe được đấy. Học nhóm không tệ đâu. Thế lúc nào thì học. Nhóm có mấy người?” Đông dừng tay và quay mặt sang Sơn nói.

“Hôm nay nhé. Nhóm mình sẽ có mình, Đông và Nhi nhé.” Sơn háo hức nói

“Đã bảo là hôm nay mình bạn học thêm mà. Từ mai đến thứ bảy thì ok.” Đông tiếp tục soạn lại sách vở trong cặp, đoạn đóng cặp sách lại leo lên lưng và nhìn Sơn nói.

“Không đâu, mình phải học từ bây giờ luôn mới theo kịp được. Ông không định giúp Nhi sao, mình chắc chắn Nhi kém nhiều môn lắm, nhất là những môn Ngữ văn, Tiếng việt,... Ông giỏi rồi thì cần gì phải học thêm chứ, một ngày nghỉ có sao đâu.” Sơn cười híp mắt nhìn Đông. Đông lúc này có vẻ cũng đang suy nghĩ nên học nhóm hay học thêm. Cuối cùng Đông nói:

“Thôi được rồi, nếu bạn nói vậy thì mình đồng ý. Nhưng không la cà đâu nhé.”

“Đồng ý.” Sơn toe toét cười, Sơn quay đầu nhìn Nhi đang từ bàn cuối lớp đi lên bèn gọi: “Nhi ơi. Nhi...”

“Có chuyện gì sao?” Nhi dừng bước bên bàn Sơn, ngạc nhiên hỏi.

“Hôm nay, mình qua học nhóm nhà Đông nhé.” Hai ngón tay giữa của Sơn chỉ chỉ vào nhau, mắt long lanh nhìn Nhi rồi nhìn Đông. “Bạn đồng ý học nhóm cùng tụi mình nhé.”

Nhìn hành động buồn cười của Sơn, Nhi cười cười, nói: “Mình á, ừm, đồng ý. Không còn giận vụ mình mật báo cho ông Tùng bên đội bóng thông tin hai bạn à?” Nhi dừng lời rồi nói tiếp. “Chúng ta đi thôi nào.”

Sơn đứng dậy rồi ghé vào tai Đông thì thầm: “Nhân cơ hội này hỏi xin Nhi số điện thoại của Aki đi, hôm qua ông cứ ngồi đực ra mà chẳng nói được gì cả suốt buổi, chán ông lắm. Aki về nước rồi, ông phải biết địa chỉ, số điện thoại, mail để mà gọi điện thoại và liên lạc chứ”

“Hoá ra đó mới là mục đích của Sơn”, Đông chợt hiểu ra ý đồ của thằng bạn, gật đầu cười. Tối qua, sau khi đi ăn xong, Nhi nhận một hộp đen từ Aki, hai người nói nhỏ được một lúc thì Nhi nói Aki cần ra sân bay cho kịp giờ bay nên cả Sơn và Đông đều đi cùng. Thật tiếc là cả buổi Đông đều không thể nói gì cả, chỉ có Sơn và Nhi nói rất nhiều chuyện, Sơn có hỏi nhiều về Aki nhưng cô bé chỉ cho biết tên, tuổi và nói những chuyện phiếm nên không thể biết địa chỉ và số điện thoại của cô bé được. “Cảm ơn bạn nhiều lắm”.

“Có gì mà cảm ơn chứ, bạn bè là thế mà. Ông cẩn thận nhé, có ngày tụi bán ông đi kiếm tiền ăn chơi đấy”. Sơn vỗ vai Đông mỉm cười.

.....

Trong một thư phòng có rất nhiều loại sách trên hai giá sách cao hơn 20 mét. Đặt ở phía trước giá sách là một chiếc bàn dài chứa 10 người ngồi mỗi bên. Bên mỗi đầu bàn có một cái bàn chứa máy tính. Bên cạnh chiếc máy tính có một quyển sách đề: “Mục lục sách, tài liệu và hướng dẫn tìm kiếm trên máy”. Ở góc trái căn phòng gần với cửa ra vào là mô hình Địa Cầu, trên tường là bản đồ các nước. Tiếng bút sột soạt trên giấy vang lên giữa không gian yên tĩnh xen lẫn với chiếc đồng hồ trên tường gần cửa sổ thủy tinh.

“Mình đói quá, nghỉ tay ăn chút gì đi.” Sơn đặt bút xuống bàn, vươn người, uể oải kêu ca.

Đông nhìn đồng hồ trên tường, cũng buông bút xuống và nói:

“Ừm, cũng muộn rồi. Mình nghỉ thôi. Các bạn thích ăn gì, uống gì cứ tự nhiên nhé.”

Nói rồi tất cả cất sách vở vào cặp. Đông bước ra khỏi phòng trước để vào nhà bếp chuẩn bị đồ ăn cho cả nhóm. Sơn và Nhi bước đi phía sau.

“Nhi học khá nhỉ, mình tưởng bạn học bình thường thôi, ai dè đỉnh thật.” Sơn nói. “Còn hai tuần nữa là thi học kỳ rồi, không rõ mình có thoát nạn không đây”.

“Mình học cũng bình thường thôi.” Nhi sờ sờ tai nói. “À, mà bạn sẽ tham gia đội bóng của trường mình chứ?”

Sơn cười tít mắt khoe với Nhi: “Ừ, không biết thầy Trung thuyết phục bố mẹ mình thế nào mà tài thiệt đó. Mình phục ông thầy bốn mặt này rồi đó.” Sơn háo hức kể lại chuyện tối qua khi cậu về nhà bố mẹ cậu đã nói chuyện đồng ý cho cậu tham gia đội bóng của trường. “Bố mẹ mình có điều kiện, mình phải đạt học

lực khá thì mới đồng ý cho mình tham gia đó.” Vừa kể Sơn vừa hoa tay múa chân cho mỗi lời nói của mình. Nhi nhìn Sơn vui vẻ mà cười cười. “Hóa ra lý do con sâu lười biếng là bạn mới chịu ngồi im học sao?”

“Đúng vậy.” Sơn gật đầu. “Không biết mình có đạt được điểm khá các môn học đây.” Sơn thở dài.

“Bạn cố gắng một chút là được mà, chỉ cần qua 6,5 là được rồi”. Nhi nhìn Sơn nói lời an ủi.

“Nói bao giờ cũng dễ hơn làm mà.”. Hai bàn tay Sơn đan vào nhau đưa đặt sau đầu, thở dài nói. Lúc này cả hai đã đứng ở trước cửa phòng bếp. Nhi nhìn Đông đang lấy trái cây từ trong tủ lạnh ra, Nhi quay lại nhìn Sơn nói: “Nếu Đông cũng cùng tham gia đội bóng thì quá tốt”.

“Thằng này nó cứng cổ lắm. Haz”. Sơn cảm giác thất bại mà thở dài. Nhi cũng thở dài theo sau.

13. Chương 13: Đoàn Tụ

Đông mở tủ lạnh lấy vài trái cam và chai sữa tươi, đoạn đóng cửa tủ lạnh xoay người cắt tỉa trái cam đặt ngay ngắn vào đĩa. Nhìn động tác của Đông có thể nhìn ra Đông thường xuyên hay làm những việc như vậy. Xong xuôi, Đông ngược nhìn Nhi và Sơn đang nói cái gì đó ở trước cửa phòng bếp

“Các bạn tới đây đi, còn đứng đó làm gì.” Đông gọi cả hai lại bàn ăn phòng bếp. Đúng lúc cả bọn đang chuẩn bị ăn thì anh An về. Có vẻ như hôm nay mọi chuyện rất thuận lợi nên hiện ra trong mắt của An là sự bình yên, Đông nhận thấy điều này vì cậu rất giỏi quan sát, đặc biệt quan sát anh An rất kỹ, từ khi bố mẹ mất, đây là lần đầu tiên sự bình yên hiện rõ trên đôi mắt anh trai mình.

“Anh đã về.” Đông cười, nhìn anh An và chào anh.

“Em chào anh ạ.” Cả Sơn và Nhi đều nhìn anh An cười và chào.

“Anh chào mấy đứa.” Vừa bước qua dãy hành lang tính bước lên tầng hai, An nhìn thấy Đông và hai người bạn đang ở trong phòng bếp, thấy tiếng Đông và các bạn em trai, An cũng cười và chào lại.

An nhìn Đông và quay qua nhìn Sơn và An. Khi nhìn thấy khuôn mặt của Nhi, An sững sờ trong giây lát, hốc mắt hoe đỏ, Đông ngạc nhiên khi thấy anh An như vậy. Từ khi anh An bước vào cửa, Nhi cũng dõi mắt theo anh nên cũng cảm nhận sự thay đổi của anh khi nhìn mình. Không khí trầm lặng cứ thế diễn ra. Vài phút sau, người An khẽ run run bước từng bước lại gần Nhi, An cảm thấy thời gian thật dài thật dài, chỉ có mấy bước chân mà cảm giác như hàng tiếng đồng hồ vậy. Cuối cùng An đứng trước mặt Nhi, hai tay hơi run run đưa lên sờ vào má Nhi

“A, em....em là Nhi?”. Giọng An khàn khàn. “Em, cuối cùng em cũng đã trở về.” An choàng tay qua ôm chầm Nhi vào ngực: “Thật tốt quá, thật tốt quá”.

Nhi cũng vòng tay qua người anh An, hai người cứ như vậy mà ôm nhau mà bỏ Đông đang vô cùng ngạc nhiên.

Sơn há to miệng khi nhìn thấy tràng cảnh này: “Này, anh cậu sao vậy, anh ấy biết Nhi à, cứ như cả thế kỷ chưa gặp nhau ấy.”

“Anh,...” “ Nghe Sơn nói vậy, Đông kêu lên chấm dứt sự bất ngờ anh An mới tạo thành

“Đông, con bé đã trở về.” An nhẹ nhàng đưa tay lên vai Nhi đẩy ra một khoảng cách nhìn Nhi, đoạn xoay người lại nhìn Đông nói. “Đây là em gái chúng ta đó.”

“Em gái....” Lần này vì quá ngạc nhiên mà Đông làm rơi cốc sữa trên tay.

Choang. Tiếng thủy tinh rơi trên nền gạch nhưng tất cả đều cảm thấy sự im lặng. Sơn ngạc nhiên nhìn cả ba người.

“Em gái. Anh vừa nói gì cơ. Nhi là em gái chúng ta á.” Đông kích động hỏi lại, mắt hết nhìn anh An lại nhìn Nhi.

“Đúng vậy.” An khẳng định sau đó An lại càng ôm chặt Nhi hơn.

“Khó thở quá, anh buông tay em ra được không?” Vì hành động bất ngờ ôm chặt của An nên Nhi cố đẩy tay An ra.

An vội lới lỏng tay ra nhưng vẫn không buông khỏi người Nhi: “Anh mừng quá, cuối cùng em cũng đã trở về. Anh vui quá.”

“Anh vừa nói câu đó mà.” Nhi chu chu miệng đồng thời lại cố đẩy An ra khỏi mình: “Sao anh dai thế, em không quen, anh mau bỏ em ra đi”. Bây giờ cảm xúc của Nhi cũng vô cùng xúc động. Nhi đã muốn trở về gặp hai anh mình sớm hơn nhưng Nhi lo lắng hai anh không biết về sự tồn tại của mình hoặc giả hai người không thừa nhận sự có mặt của mình. Vì vậy, Nhi quyết định nhập học cùng trường cùng lớp để trở thành người bạn học của người anh trai thứ hai. Có lẽ vì đều cảm nhận sự thân thiết giữa người thân với nhau nên không mất nhiều thời gian để Nhi trở thành bạn thân của Đông – anh trai thứ hai của mình. Ngày hôm nay, Nhi đồng ý học nhóm không phải vì bản thân học quá kém mà vì cũng muốn đến gần hơn với cuộc sống của hai người anh. Giờ đây đứng trước sự nhiệt tình của người anh cả, nước mắt Nhi đã rơi vì hạnh phúc. Nhi cảm nhận sâu sắc ý nghĩa mà mọi người thường hay nói: “Hạnh phúc thật ra đơn giản mà cũng thật ấm áp. Gia đình luôn là nơi chốn bình yên của mỗi con người”.

“Vâng, em đã trở về rồi. Em cũng rất vui khi trở về.” Nhi vừa nói vừa lau nước mắt đang rơi trên gò má mình, rồi Nhi đưa tay mình khẽ lau nước mắt cũng rơi trên gò má An.

Đông cũng sờ với tất cả diễn biến vừa rồi, cảm giác ngạc nhiên, lại vui sướng trong tâm can đang nói cho Đông biết một điều – Nhi, người bạn thân của mình cũng chính là người em gái thất lạc lâu năm của mình – đó chính là vì sao khi vừa mới gặp Nhi bản thân lại quần quýt với Nhi như vậy, hóa ra cái tình cảm mà bản thân không biết nhưng khẳng định không phải tình yêu nam nữ mà Sơn nói tới chính là tình cảm gia đình, tình cảm thân nhân. Cậu hạnh phúc chạy lại nắm tay anh An và Nhi.

“Chào mừng em trở về nhà.” Đông ôm chầm lấy Nhi vòng tay qua người anh An nói. Cả ba anh em nhìn nhau mà mắt đầm lệ vì hạnh phúc.

Sơn sờ mũi: “Mình hình như đang cản trở sự đoàn tụ của ba anh em thì phải” Nghĩ vậy, Sơn định đứng dậy bước đi thì An lên tiếng. “Anh thấy đói rồi, có cái gì ăn không nhỉ?”

“Có ạ,” Đông vừa kéo tay anh An và Nhi hướng bàn ăn tiến tới và nói.

Cả bốn người cùng ngồi bên bàn ăn. An ngắm nhìn Nhi hồi lâu.

“Em xinh đẹp giống anh quá.” An cười.

“Khụkhụ,” Sơn và Đông bị sặc bởi chính nước miếng của mình, đoạn nhìn anh An vừa mới dứt lời.

“Chúng ta là anh em mà, giống nhau là đúng rồi ạ.” Nhi cười. “Em xin lỗi vì đã không thể gặp anh sớm hơn ạ. Nhưng làm sao anh nhận ra em vậy ạ?”

An lấy từ trong ví ra một bức ảnh. Đó là bức ảnh chụp Nhi trong lễ tốt nghiệp Phổ thông tại Russia đưa cho Nhi coi.

“Đây là.....làm sao anh có được.” Nhi ngạc nhiên nhìn chằm chằm bức ảnh.

“Anh vừa nhận được vào ngày hôm qua đó. Là chủ tịch R đã gửi đó.” An giải thích.

“Là cha nuôi của Nhi gửi qua ư?”. Đông hỏi.

“Cha em mất rồi.” Nhi buồn rầu đáp.

Cả Đông, An và Sơn đều lặng thinh khi nghe Nhi nói vậy. Được một phút, Nhi cười nói: “Em xin lỗi đã khiến hai anh phải nghĩ tới chuyện buồn.”

“Cha nuôi em mất khi nào vậy?” An nhìn Nhi, nhẹ nhàng mà hỏi.

“Cùng ngày với bố mẹ mình ạ.” Nhi ghen ngào. “Cả ba đã cùng gặp tai nạn trên hai chuyến bay đó.”

“Tại sao lại xảy ra tại nạn đó chứ.” Đông đập bàn, hồi tưởng lại hình ảnh máy bay nổ trên bầu trời mà truyền hình đưa tin, nước mắt lặng lẽ đầm hai hàng mi.

“Đừng buồn nữa hai anh. ..Bố mẹ đang ở thiên đường hạnh phúc nhìn chúng ta... Vì vậy, chúng ta phải sống thật tốt để bố mẹ luôn hạnh phúc và tự hào về anh em mình nhé.” Nhi cố ngăn dòng nước mắt, cười nói.

“Em nói đúng, cả ba anh em mình phải sống thật tốt để bố mẹ ở thế giới bên kia có thể vui mừng khi nhìn chúng ta.” An nắm tay cả hai đứa em nói.

“Vâng ạ.” Cả Nhi và Đông đều nhìn An và cười.

“À, hôm nay anh có chuyện gì mà em thấy vui vậy?” Đông chợt nói

“Cảm ơn em Nhi.” Vì lời nói của Đông khiến An nhớ ra một chuyện gì đó, An nói, mặt thì quay sang Nhi mỉm cười. “Nhờ em mà công ty đã vượt qua được giai đoạn khó khăn. Anh rất cảm ơn.”

“Đó là chuyện đương nhiên mà. Anh đừng cảm ơn em nữa.” Nhi đỏ mặt cúi đầu nói. “Nhưng chuyện này sao lại cảm ơn em, em đâu giúp gì được anh đâu”

An cười: “Nếu không có em thì chỉ sau 3 tháng bố mẹ mất, anh đã làm mất luôn công ty mà bố đã gây dựng được. Em lại cứu công ty lần nữa rồi.” An dừng lời một lúc rồi mới lại nói: “Dù gì nhờ quan hệ của em mà bên tập đoàn R mới ra mặt giúp đỡ công ty nhà mình”

Không gian yên lặng. An và Đông đã không nói gì hơn nữa. Sơn phá tan bầu không khí đó:

“Em xin phép, em phải về rồi ạ. Em chào anh ạ.” Sơn đứng dậy hướng anh An chào. “Mình về đây. Tạm biệt hai bạn nhé. Đông không định tiễn mình à.” Sơn nhìn thẳng bạn mình đang muốn hỏi chuyện anh An và Nhi.

“Ừm.” Đông đứng dậy và đi cùng Sơn ra khỏi nhà.

Bước ra khỏi cánh cửa, Sơn vừa đi vừa ngoái mặt nhìn bầu trời chỉ có lẻ tẻ vài ngôi sao. “Đông à, tuy không biết rõ chuyện gì của gia đình bạn, nhưng mình thấy bạn đừng cố hỏi chuyện gì cả, có vẻ điều này khiến anh An và Nhi khó xử đó. Tôi nghĩ chuyện đó chắc là chuyện tốt thôi. Mà vui thiệt, ai mà ngờ Nhi là em gái Đông chứ. Thú vị, thú vị thiệt.” Sơn thu hồi tầm mắt từ bầu trời trở lại trên người Đông.

“Cảm ơn bạn nhiều lắm Sơn à.” Hiểu ra những lời Sơn nói là có ý gì, Đông chân thành cảm ơn người bạn này. Đúng là khi anh An nói công ty có khả năng bị mất rồi nhờ mối quan hệ của Nhi với chủ tịch R nào đó, Đông đã rất muốn hỏi cho ra lẽ nhưng những lời Sơn nói đã dập tan những hoài nghi của Đông.

“Có gì mà cảm ơn chứ. Chúng ta là bạn bè mà đúng không nào?” Sơn đặt tay mình lên vai Đông. “Có gì khó khăn hãy chia sẻ với mình nhé.”

“Được.” Đông cười nhìn Sơn.

“À, thế thì bây giờ chuyện cô bé Aki kia dễ rồi còn gì.” Sơn cười, nhìn xe buýt từ xa lại tiến lại gần. “Xe buýt tới rồi, mình về đây. Hẹn sáng mai tại lớp nhé.”

“Hẹn gặp lại sáng mai.” Đông đứng nhìn Sơn lên xe buýt rồi quay về nhà.

.....
.

14. Chương 14: Cùng Nhau Vào Đội Bóng.

Trong giờ sinh hoạt chung của lớp 10B1, Tùng xin phép cô giáo chủ nhiệm để nói chuyện với Đông và Sơn. Trên dãy hành lang không có bóng người, Tùng nói với Đông và Sơn:

“Mình muốn biết ý kiến của hai bạn về chuyện hôm trước.”

“Mình đồng ý.” Đông nói.

Sơn vô cùng ngạc nhiên, hôm qua cậu ta vẫn từ chối mà sau một đêm đã thay đổi ý kiến là sao. Cậu cười nói. “Mình cũng đồng ý. Nhưng mình có một điều kiện.”

Vừa nghe hai người này đồng ý, Tùng hớn hở ra mặt: “Điều kiện gì? Nếu mình có thể thực hiện mình nhất định sẽ làm.”

“Dĩ nhiên là được thôi. Mình biết đội bóng đá trường không có huấn luyện viên, thầy Trung thì không biết gì về bóng đá, nếu là bơi thì thầy rất giỏi nhưng về bóng đá thì quá tệ.” Sơn nhìn Đông rồi lại nhìn Tùng nói.

Tùng ngạc nhiên, chưa hiểu ý của Sơn là gì: “Ý bạn là sao vậy Sơn?” “Ý mình nói mình tham gia khi đội bóng có một huấn luyện viên.” Sơn nói

“Bạn đang làm khó mình và nhà trường đó.” Tùng bắt đầu bực. “Chúng ta không có đủ kinh phí để thuê một huấn luyện viên đâu.”

“Ai bảo chúng ta chi kinh phí thuê một huấn luyện viên”. Sơn nhướn mày nói: “Mình muốn 1 người làm huấn luyện viên. Bạn có thể yên tâm vì người đó sẽ không đòi hỏi về tiền bạc đâu.”

“ai vậy?” Tùng tò mò và thấy hấp dẫn lời Sơn nói. Dù gì Sơn cũng từng rất nổi tiếng là trong giới bóng đá thiếu nhi.

“Bạn biết rất rõ về người đó đấy. Sơn cười cười ném ra một quả bom thông tin. “Người mà đã cung cấp thông tin về mình và Đông cho bạn đó.” Nhìn vẻ mặt đang thay đổi liên tục như tắc kè của Tùng mà thấy vui vui.

“Ý bạn là bạn Nhi, bạn học của các bạn ư.” Tùng sững sờ khi nói tới đây.

“Đúng vậy.” Sơn cười to hơn. “Thế nào đồng ý không?”

“Sao có thể thế được, bạn ấy sao có thể là huấn luyện viên được chứ. Bạn đùa quá chớ rồi đó.” Tùng không cho là đúng, nghiêm giọng nói với Sơn.

“Ai, nếu không có Nhi là huấn luyện viên đội bóng thì mình cũng không tham gia đội bóng đâu.” Sơn thái độ thờ ơ nói. “Tôi chả muốn đá bóng với mấy người kém cỏi của đội hiện nay đâu”.

“Mình cũng sẽ tham gia đội bóng khi Nhi là huấn luyện viên đội bóng”. Trầm mặc này giờ, Đông phát biểu.

“Thôi được rồi. Mình sẽ báo cáo với nhà trường chuyện này.” Tùng nhìn ra được nếu không thỏa hiệp với hai cái kẻ tai ương này thì sẽ không xong được việc mình cần nên nói. “Mình sẽ sớm thông báo với hai bạn.” Nói rồi, Tùng chào hai người và hướng khu nhà giáo viên đi tới.

“Oke, tôi chờ tin tốt từ ông anh”. Sơn nói vọng theo Tùng. Đoạn quay lại nhìn Đông hỏi:

“Này, sao ông lại đồng ý tham gia vậy, tôi tưởng ông sẽ từ chối chứ. Hôm qua...”

“Là Nhi đã thuyết phục mình”. Đông lời ít ý nhiều giải thích.

“Nhi á, ái chà, ông nghe lời em gái quá nhỉ.” Sơn cười: “Tôi đây không biết ông lại là kẻ sợ em gái đấy nhé”. Sơn khoát tay lên vai Đông ngả ngưỡng nói.

Biết rõ không giải thích thì thằng bạn sẽ không bỏ qua cho mình, Đông hướng mắt xuống nhìn cái tay của thằng bạn trên vai, nói: “Em ấy nói, nếu mình tham gia đội bóng thì không chỉ có thể chơi bóng mà mình yêu thích mà nếu giành giải toàn quốc, có cơ hội đi thi đấu quốc tế thì sẽ gặp lại được Aki.”

“A... Hoá ra là vì mục đích đó mà ông tham gia đội bóng sao? Bạn tôi đúng là si mê con gái nhà người ta rồi. Nhưng sao thi đấu quốc tế thì có thể gặp được Aki.” Sơn bắt bẻ ngay câu nói cuối của bạn.

“Mình cũng có hỏi như vậy. Nhi bảo đó là bí mật ko thể tiết lộ được. Nhi bảo mình cứ tin em ấy, em ấy không lừa mình đâu. Mình tin em ấy, với lại em ấy nói đúng, bố mẹ mình chắc sẽ vui mừng khi thấy mình lại chơi bóng đá.” Đông nhìn sân trường vắng bóng người, xoay người dựa vào cột bên cạnh nói: Phải rồi, tí nữa qua nhà Nhi phụ mình một tay chuyển đồ qua nhà mình nhé.”

“Ok. Chắc phòng con gái phải tuyệt lắm nhỉ.” Sơn cười, hai mắt tỏa sáng.

“Đừng có nghĩ trò bậy bạ nữa.” Đông cốc đầu Sơn một cái. “Trở về lớp nào”. Hai người nhìn nhau bước trước bước sau vào lớp.

Lan Hương vừa đi đưa sổ Ghi Đầu Bài lên phòng giáo viên trở về, nghe được chuyện Đông rủ Sơn chuyển đồ của Nhi sang nhà Đông thì vô cùng tức giận.

“Đáng ghét, con nhỏ kia.” Lan Hương hậm hực nhìn Nhi ở dãy bàn cuối lớp.

Nhi cảm thấy có ánh mắt bất thiện cứ nhìn mình, theo phản xạ tìm kiếm ánh mắt đó thì thấy Lan Hương: “có chuyện gì vậy, Lan Hương?”

Lan Hương quay mặt đi không trả lời. Nhi sờ sờ tai mình nghi hoặc thái độ của Lan Hương.

....

Cuối buổi học ngày hôm đó, khi từng dòng người từ các lớp ủa ra cửa phòng học như ong vỡ tổ thì có một bóng dáng bước vội tới dãy bàn cuối cùng của lớp 10B1 đứng trước một học sinh đang vội vàng sắp xếp sách vở vào cặp.

“Nhi, chúng ta cần nói chuyện.” Lan Hương giận dữ đứng trước bàn học của Nhi nói.

“Có chuyện ? mình bận rồi. Mai nói chuyện nhé.” Nhi không nhìn Lan Hương mà tiếp tục việc sắp xếp sách vở vào cặp.

“ Không được, chúng ta phải giải quyết cho xong chuyện này.” Lan Hương chống tay lên bàn Nhi, nói.

“Ừa, Lan Hương chưa về à. Hôm nay lẹ ghê, chắc gió mùa Đông Bắc chắc về nhỉ.” Sơn nhìn khuôn mặt vì tức giận của Lan Hương mà nói.

“Lan Hương hôm nay có rảnh không?” Đông cũng bước tới, nhìn Nhi gật đầu, mặt không quay lại nhìn mà hỏi Lan Hương. “Mình muốn nhờ bạn chút việc.”

“À, không, mình hôm nay rảnh lắm. Bạn muốn nhờ mình chuyện gì vậy?”

“Vậy thì hay quá, nếu có thể bạn qua nhà Nhi giúp mình chuyển đồ nhé.” Đông chân thành nhìn sang Lan Hương nói.

Lan Hương cau mày: “Chuyển đồ, sao Đông lại chuyển đồ ở nhà Nhi.”

“Thì Nhi sống một mình không tiện. Mình và Sơn hôm nay qua nhà Nhi chuyển đồ Nhi sang nhà mình ấy mà.”

“Cái gì? Nhi chuyển sang nhà Đông á?” Lan Hương cau mày hơn, giọng nói thét lên.

“Ừm, Em chuẩn bị xong chưa Nhi, chúng ta đi thôi.” Đông quay sang nhìn Nhi nói, nếu lúc này cậu nhìn sang Lan Hương sẽ thấy Lan Hương vì tức giận mà răng cắn môi dưới. Sơn nhìn mà khẽ thở dài, bụng nghĩ: “Cái thằng ngu này”, miệng thì nói: “Lan Hương bữa nay chắc không chuyển giúp mình được đâu.” Sơn dùng đẩy vai Đông xoay người đi về phía cửa phòng học để lại Lan Hương đang bức rứt khó chịu, Nhi nhìn thoáng qua vẻ mặt không được tốt đẹp của người bạn này, gật đầu tỏ rõ chào tạm biệt. Đông vì bị đẩy đi phía trước nên không có quay lại nhìn Lan Hương. “Vây à, nếu bạn bận thì thôi vậy. Bọn mình đi trước nhé.”

Còn lại một mình, Lan Hương giận dữ nắm chặt hai tay: “Con nhỏ đó được lắm, đồ hồ ly tinh,... chuyển sang nhà Đông ở sao?”

Trên đường tới nhà Nhi, Sơn nhìn sang Đông hỏi một câu: “Sao ông lại rủ thêm Lan Hương vậy?”

Đông nhìn Sơn tự dưng hỏi một câu hỏi vô nghĩa: “À, vì thêm người thêm việc mà.” Đông nhướn mày: “Với lại, tôi nghi ngờ ông có ý định xấu xa lắm.”

“ Ai có ý định xấu xa... Ài, tôi thật hết nói với ông...Mà cái bản mặt Lan Hương nhìn khó coi ghê.... Haha” Sơn cười to.

Cả Nhi và Đông đều nhìn Sơn đang ngửa cổ lên trời mà cười to. “ Được rồi, ông có thể không tin trên đời này có quỷ nhưng ông phải biết rằng trên đời này không có ai đáng tin như tôi đâu”.

“Mình không tin”. Đông khẳng định lời nói của mình.

“Mình cũng không tin”. Nhi cũng gật đầu khẳng định.

Sơn giật giật khoe miệng: ‘Cái này là tự mình bê đá tảng đập vào chân hủ, hai người này không khổ là anh em’, Sơn ngửa đầu lên trời than vãn: “Ông trời ơi, ông xuống đây bảo cho hai người này độ tin cậy lương tâm con giá trị hàng tỷ đồng đi”.

“Ông trời bận nhiều việc lắm, đâu thể giúp ông trả lời được. Để mình trả lời giúp nhé.” Đông khoát vai thẳng bạn nói .

“Được rồi, được rồi. Ông ko cần giải thích đâu.” Sơn cúi mặt nhìn dưới chân mình nói.

Nhìn hai người bạn thân này, Nhi cũng cười cười. “Lâu lắm rồi không nói chuyện với bọn Jame, Luck, May. Không biết mấy người đó lại đang gây ra chuyện gì thú vị?”.

Ở nửa vòng trái đất, một nam thiếu niên đang thay đồ trong phòng thay đồ hất hơi một cái. Một người đang tập nhảy ngã ngửa ra sau xoa xoa cái mũi của mình. Một thiếu nữ đang vừa cầm cốc nước, mắt thì đang nhìn biểu đồ K cũng hất hơi một cái, cô nhìn cốc nước chưa kịp đưa lên miệng bị mình hất hơi trúng. Cả ba cùng đồng thời nói: “Tên nào không phúc hậu mở miệng chửi tôi đây”.

Một người khác đứng nhìn bầu trời đã ngả tối, bên cạnh là chiếc bàn có máy tính kết nối với phần mềm WOAT mô phỏng lại hoạt động của một thiếu nữ. Bên cạnh chiếc máy tính là một bản báo cáo phía ngoài ghi rõ: “ Báo cáo tiến độ phát hành game GOW”.

Chiếc điện thoại bàn gieo lên. Người đó nhấn nút trả lời, một giọng nói trung niên vang lên: “Thưa ngài chủ tịch, hai ngày nữa, ở Đông Á sẽ chính thức phát hành game GOW, hiện nay đã có hơn 5 nghìn người đăng ký Game”.

“Tốt lắm”. Một giọng nói trầm từ tính vang lên. Trên gương mặt lạnh lùng là một độ cong nơi khoe miệng.

15. Chương 15: Game Gow

Rột roat ... rột roat. Tiếng băng dính vang lên trong một căn phòng nhỏ. Ba cái bóng đen in trên tường màu trắng lúc dài lúc ngắn. Một cái bóng đang kéo lê một cái thùng, sau đó từng thứ đồ được đặt vào trong hộp đó. Một cái bóng khác đang lật lật một vật nhỏ dài đưa vào một vật hình tròn khác. Một cái bóng đang kéo những vật hình vuông ở phía tường đối diện với tường in bóng. Ba cái bóng này chính là Nhi, Đông và Sơn đang dọn dẹp đồ đạc trong căn hộ Nhi đang ở.

”Cuối cùng cũng xong”. Sơn kéo nốt một đoạn băng dính trên thùng giấy. ”Ừ”. Đông dựa lưng vào lưng Sơn và nói. Lúc này Nhi từ phòng trong đi ra, trên tay là một hộp màu đen. Cả hai nhận ra đó là cái hộp Aki đưa Nhi hôm trước. Mặc dù rất tò mò song chủ nhân của nó không nhắc tới nó nên cả hai cũng không hỏi.

Nhi nhìn cái hộp đen suy nghĩ một hồi rồi ngồi phịch xuống sàn nhà gần chỗ hai người. Nhi nhấn mã mật khẩu SKY’S CHILD trên mặt hộp. Sau đó chiếc hộp đen lớn dần thêm 50cm kích thước thì tự động mở ra. Trong chiếc hộp chứa 3 chiếc tai nghe, 3 chiếc kính, 3 mã code. Đông và Sơn nhìn đồ vật trong hộp mà vô cùng sững sốt. Đây hình như là thiết bị game mà.

” Sao lại là game này. Không lẽ mình gửi nhầm tin nhắn.” Lờ Nhi nói đã khẳng định suy đoán của cả hai. Tiếp đó Nhi nhìn tờ giấy phía dưới, trên giấy chỉ có ngắn ngủi vài dòng: Game God of World (GOW) sẽ mở ra một thế giới game thỏa mãn tính chinh phục của bạn. Đây là thế giới ảo lưu giữ mọi chương trình game bạn yêu thích. Hãy tự mình trải nghiệm”.

”woa. đây chính là thiết bị game GOW”. Sơn há miệng nói, đoạn cậu sờ tay trên thiết bị như nâng niu đồ vật mình yêu thích. Nhi nhìn Sơn rồi lại nhìn Đông, không ngoài sở liệu anh trai mình cũng đang long lanh tia sáng trong mắt nhìn chăm chăm thiết bị game. Nhi nhìn xuống chiếc hộp, cầm từng thứ một rồi đưa tới trước hai kẻ đang sáng mắt theo động tác của mình như sợ mình sẽ làm hỏng nó. Nhi cười cười nói: ”đù sao ở đây cũng có ba bộ, mỗi người một bộ đi.”

Sơn nhìn Nhi đưa cho mình bộ thiết bị game mà vô cùng ngạc nhiên ” Thật...Thật hả”. Nhi nhìn bộ dạng đang ngây ngốc của Sơn, gật đầu: ” Thật. Mình vốn muốn bộ thiết bị chơi game Football mà không hiểu sao lại nhận được bộ game này”.

” Ngốc, game này một khi em đăng nhập thông tin của mình thì em có thể vào dữ liệu bất kỳ game nào cùng công ty phát hành và chịu phí chuyển đổi nhà phát hành nếu game của công ty khác, nói gì một cái game bóng đá nho nhỏ đó”. Đông cốc trán Nhi và giải thích. Nhi gật đầu sau lời giải thích của anh trai.

” Không chỉ game mà bất kỳ dữ liệu về truyện, phim ảnh cũng được tạo ra nhé”. Sơn giải thích tiếp. ” Trừ bỏ chính trị, quân sự, lịch sử thì mọi thứ khác bạn đều tìm thấy ở GOW.

”Hơn nữa Game còn có chức năng chung một ngôn ngữ tức là dù em nói tiếng Việt hay tiếng Trung với một người nói tiếng Nhật hay tiếng Trung thì cả hai vẫn nghe hiểu lời nói của nhau. Game này được đánh giá là game sẽ ăn khách nhất trong năm nay đấy”. Đông tiếp lời.

”Thần kỳ như vậy sao?” Nhi không cho là đúng nói.

” Em tự mình trải nghiệm sẽ biết ngay”. Đông sờ sờ thiết bị và nói. ” Lại nói, hai ngày nữa là phát hành thử nghiệm ở Đông Á, đặc biệt là ở Trung Quốc, em làm sao mà có được bộ thiết bị vậy?”

Nhi ngẩng đầu khỏi tầm nhìn chiếc hộp nói: ”Em nhờ anh Thiên kiếm em game về bóng đá để chuẩn bị cho đội bóng trường mình. Dù chưa biết nhà trường có đồng ý để em giúp đội bóng không, nhưng em vẫn muốn thông qua game này để mọi người nâng cao.”

”Anh Thiên là ai?” Đông thắc mắc vì thấy Nhi nhắc tới người đó dường như vô cùng quen thuộc.

”Anh ấy là anh trai em”. Nhi trả lời tức thì. Đông gật đầu tỏ vẻ đã biết. Đúng lúc này người vận chuyển đã tới dọn đồ lên xe, cả ba theo chân lên xe di chuyển.

....

Lúc này, một ánh mắt màu hổ phách thâm trầm nhìn bầu trời đêm. Ánh mắt đó lúc thì cô đơn, lúc thì hừng hực tia sáng, cả người đều tỏa ra khí tức lạnh lùng. Một chàng trai đang đứng bên cửa kính trong căn phòng ở vị trí cao nhất của tòa nhà. Trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ. ” Chỉ là anh trai. Trong lòng em, anh chỉ là một người anh sao”.

Chàng trai đập tay lên cửa kính phía trước mặt, cửa kính rung động nhưng không có vết rạn nứt. Trên tay chàng trai nhỏ từng giọt máu. Chàng trai nhứ chặt đôi mày, hai hàng răng cắn chặt vào nhau, anh đưa tay lên môi rồi chiếc lưỡi vươn ra liếm từng chút máu chảy.

Cho đến khi máu trên tay hết chảy, trong không gian lại nghe thấy tiếng nói trầm thấp đầy từ tính của anh: ” Không, anh không muốn là anh trai của em.”

Đôi mắt màu hổ phách sáng lên trong bóng tối. ” Nếu em là chú chim nhỏ, anh sẽ là bầu trời của em....Nếu trở thành ác quỷ, anh cũng sẽ là ác quỷ của em... Anh sẽ không để em rời khỏi anh... Em có thể làm mọi việc ...chỉ riêng việc yêu kẻ khác thì không được...”

Cốc... cốc... cốc... tiếng gõ cửa gián đoạn lời chàng trai đang tự nói trong bóng tối. Chàng trai ra lệnh cho cánh cửa ”Mở”.

Đứng trước cửa phòng là một cô gái có thân hình gợi cảm, cô mặc một chiếc váy đỏ trễ ngực làm bộ ngực vốn đầy đặn càng thêm quyến rũ bất kỳ một người đàn ông thấy nó. Ánh đèn trên hành lang chiếu lên nốt ruồi đỏ bên khóe mắt càng tăng thêm yêu dị trên khuôn mặt đẹp của cô gái.

Cô gái nhìn chàng trai khóe miệng cong lên một nụ cười câu hồn, chỉ tiếc chàng trai đang đứng quay lưng về phía cửa nên cô gái chỉ có thể bước từng bước lại gần càng thêm gấp gáp. Cánh cửa phía sau cô đóng lại khi cô vừa bước qua nó. Cô không quan tâm cánh cửa mà chỉ quan tâm cái người đang đứng bên cánh cửa sổ bằng thủy tinh kia, chưa từng có người nào không nhìn cô, vậy mà cái người trước mặt này ngay từ khi cô bước vào lại không thèm nhìn cô dù chỉ một giây. Giám đốc của một công ty lớn đã trả cô một khoản tiền lớn để cô làm vui lòng cái người phía trước này. Điều này chứng tỏ điều gì, điều này chứng tỏ người này không quý cũng vinh, là một người có sức ảnh hưởng rất lớn. Sở dĩ công ty đó chọn cô không chỉ vì vẻ tao hóa của cô mà còn vì cô chưa từng quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào, điều này khiến cô nghĩ đến những ông chủ lớn hoặc nhà chính trị danh giá chỉ thích loại quan hệ với gái trinh.

Lúc đầu cô nghĩ cô phục vụ một ông già nhưng vì số tiền rất lớn có thể mua cả một tòa nhà chung cư ở ngay trong trung tâm thành phố nên cô vẫn vui vẻ chấp nhận cái giá đó. Nhưng khi vừa bước qua cánh cửa,

nhìn thấy dáng người kia cô liền khẳng định là một người đàn ông trẻ. Nếu có thể có một đêm với người đó cũng không phải quá lỗ, ngược lại nếu khiến người đó thỏa mãn biết đâu từ một đêm cô biến thành tình nhân của người đó.

Vừa đi cô vừa nghĩ, theo bước chân của cô là mùi hương thơm ngát như hoa lan, đây không phải là loại nước hoa bình thường mà là loại nước hoa thúc tình. Giám đốc công ty đó nói rằng loại thúc tình này sẽ càng làm cho cuộc tình hưng phấn, ông ta lo lắng lần đầu của cô khiến người đàn ông trước mặt kia không hài lòng vì vậy mà đã đưa cô loại nước hoa này. Dừng chân phía sau người đàn ông, cô gái đưa tay xoa xoa lưng của người đàn ông từ trên xuống dưới. Thấy người đó không có phản ứng như đồng ý hành động của cô, cô gái lớn mật dấn người trên lưng chàng trai, tay cô vươn về phía trước cởi từng chiếc khuy áo của người đó. "Em đêm nay tới là muốn làm Ngài vui vẻ." Tay cô lúc này đã cởi chiếc đai lưng của chàng trai và vươn tay vào trong quần tây.

Đúng lúc này bàn tay to của người đàn ông mạnh mẽ nắm lấy tay cô kéo về phía trước, lưng cô gái va chạm vào thủy tinh lạnh lẽo cách chiếc váy mỏng mà khẽ giật mình, cô ngược nhìn người đàn ông thô bạo. Trước mặt cô là một người đàn ông trẻ khoảng 25-26 tuổi, trên khuôn mặt lạnh lùng nổi bật đôi mắt màu hổ phách. Cô nghe thấy giọng nói trầm thấp từ tính bên tai mình: "Cô muốn làm tôi vui vẻ như thế nào?"

Cô gái ngẩn ngơ nhìn đôi môi hoa đào màu đỏ chưa kịp khép lại kia, theo bản năng cô vươn tay vòng qua cổ chàng trai, môi cô hướng môi người đàn ông tìm kiếm một nụ hôn.

"A". Cô gái bất ngờ bị người đàn ông thô bạo bóp một bên nhũ hoa mà nhăn nhó chỉ đành bỏ qua đôi môi anh đào tuyệt đẹp của người đàn ông.

"Cô muốn tôi vui vẻ ? Hử" . Người cô mềm nhũn khi nghe âm thanh của người đàn ông.

" Dĩ nhiên là vậy thưa Ngài". Bàn tay cô tiếp tục hướng tới bờ ngực trắng mà rắn chắc của người đàn ông. Cô nghe thấy bên tai mình lời người đàn ông nói: " Được, tôi rất mong chờ".

Sau đó, không báo hiệu trước việc mình sẽ làm, người đàn ông thô bạo ép người cô vào cửa sổ. Tiếng xé vải vang lên trong bóng đêm cùng tiếng thét của cô gái.

16. Chương 16: Kiểm Tra Trình Độ

"Cuối cùng cũng đã sắp xếp xong. Giờ thì thăng tiến tới phòng bếp nhà ông thôi nhĩ." Sơn vui vẻ lau mồ hôi trên trán.

"Ừm, cảm ơn Sơn nhiều lắm." Đông cũng lau mồ hôi, cười nói.

Hai người bước ra khỏi phòng mới của Nhi vừa nói chuyện. Phòng mới của Nhi nằm ở tầng 2 ngay gần phòng của anh An và Đông. Căn phòng này vốn không phải phòng khách cũng không có người sử dụng. Hàng năm đều được bổ sung đồ mới, lúc đó cả An và Đông đều cảm thấy kỳ lạ, không lẽ bố mẹ mình là âm dương sư, pháp sư, phù thủy hay là người nhìn thấy linh hồn mà cả hai anh em không nhìn thấy, căn phòng này là của linh hồn kia. Có lần anh An cũng đã hỏi nhưng chỉ được đáp lại một câu: "Căn phòng này là của em gái các con". Chưa từng gặp mặt cô em gái nào, nên cả hai cũng nghĩ chắc là tương lai bố mẹ sinh thêm em gái cho hai người. Nhưng hàng năm đều được sắm mới mọi thứ mà không thấy đứa em nào được sinh ra khiến cả hai đều chỉ có thể nhìn trời cảm thán sở thích của bố mẹ mình.

"Mà có chuyện này, tôi không hỏi thì cứ áy náy trong lòng. Chuyện Nhi là em gái ông là thế nào vậy?" Sơn gãi gãi mái tóc gần thái dương lúng túng nhìn Đông. "À, nếu không thể nói thì đừng có nói. Mình không muốn vì vậy mà bạn khó xử đâu."

"Cũng đâu có gì mà phải khó xử." Đông cười nhìn Sơn. Sau đó, cậu kể lại chuyện vì sao Nhi lại là em gái mình.

"Bố ông cũng kỳ lạ ghê. Sao lại có vụ trao đổi như vậy. Nhỡ không có đứa con thứ ba thì lấy đâu ra mà trao đổi. Người đàn ông kia cũng kỳ lạ chẳng kém, giúp đỡ người ta với điều kiện trao đổi kỳ lạ vậy.". Sau khi nghe xong câu chuyện, ngón tay cái và ngón tay trỏ của Sơn véo cằm mình và nói.

“Ừ, khi còn nhỏ cứ tới ngày sinh nhật mình, mình thường thấy mẹ mua 2 chiếc bánh kem, mình cứ thắc mắc sao mẹ lại mua 2 chiếc bánh, nhìn mẹ lúc nào cũng suy tư cả. Mình không hiểu gì cả. Bây giờ thì mình đã hiểu tất cả.” Đông nhìn xa xăm nhớ lại chuyện cũ.

Nhìn Đông như vậy, Sơn gật đầu rồi vỗ vai Đông, cười nói: “Nhưng dù sao giờ ông đã là anh trai rồi, có thêm một cô em gái chắc sẽ thương yêu lắm đây. Mai là thứ bảy rồi, hôm nay và tối mai tôi qua nhà ông ngủ lại nhé. Có thiết bị GOW, chúng ta phải thức đêm chơi”

“Ừ, nếu ông xin phép gia đình mình rồi thì ok. Tối nay hoàn thành hết bài vở của tuần sau rồi chơi.” Đông cười, hai con nghiện game ở với nhau thì sẽ có chuyện gì đây, dĩ nhiên là xuất hiện bốn cặp mắt gấu trúc rồi.

“Hả?” Sơn trở mắt nhìn thẳng bạn, “Sao ông vẫn nhớ tới sách vở vậy, tôi chưa từng nhìn thấy con nghiện game nào lại vẫn còn có thời gian nghĩ tới học hành như ông cả?”

Đông không nói gì mà chỉ liếc con mắt sang Sơn. Sơn gãi gãi tóc gần thái dương nhìn thẳng bạn mà cười. Khi cả hai bước tới cửa phòng bếp thì thấy Nhi đã chuẩn bị chút bánh, nước và hoa quả. Cả hai chạy nhanh đến chiếc bàn và tranh nhau bánh ngọt. Cuộc chiến tranh bánh kết thúc, Sơn nhìn Nhi phía đối diện đang từ tốn uống nước mà nói

“Nhi à, tối nay mình qua đêm ở nhà hai bạn, mình muốn rửa tên này kiểm tra lại trình độ bóng đá của cả hai.” Sơn chỉ tay về hướng Đông, nói tiếp: “Đã lâu không tập chắc là mình chậm lắm rồi. Nếu tập luyện lại cũng sẽ mất thời gian, còn 1 tháng nữa là phải gửi danh sách các đại diện tham gia đội bóng lên Liên đoàn bóng đá quốc gia rồi. Không biết có theo kịp mọi người không nữa.” Sơn âu sầu nói.

“Hi, chẳng phải bạn vẫn lén lút tập đá bóng khi rảnh đấy thôi. Có gì mà lo lắng vậy.” Nhi cười khúc khích nhìn cái dáng chống cằm giả bộ âu sầu của Sơn nói.

“Sao bạn biết.” Sơn ngạc nhiên nhìn Nhi.

“Nhìn đôi giày thể thao của bạn luôn mòn, nếu bình thường không tập thể thao hoặc ít tập thể thao thì bạn có thể dùng trong 6 tháng. Nhưng mình thấy bạn thường xuyên thay đôi giày mới, chắc tầm 3 tháng là bạn thay một đôi mới. Hơn nữa, bạn luôn ngủ gục trong lớp học, điều đó chứng tỏ đêm bạn không ngủ đủ giấc. Bạn đi xe buýt đi học, nhưng khi tới trường mồ hôi bạn luôn ướt đầm áo. Điều đó chứng tỏ bạn hay chạy bộ tới trường.”

“Mình thay giày thể thao thường xuyên vì chạy theo một mới. Việc ngủ không đủ giấc là do mình ham chơi game, mồ hôi ướt đầm là do xe buýt đông chen lấn. Như vậy không đủ thuyết phục.” Sơn nói. “Bạn nên nhớ rằng các buổi thể dục mình luôn bị thầy phê bình vì kém cỏi nhé”

“Bạn đang cố nghĩ ra mọi lý do từ chối việc mình luôn luyện tập chăm chỉ. Nhưng mình có thể nhận biết rất rõ, như mình đã bảo mình thấy đôi giày của bạn rất nhanh mòn, một người sử dụng thường xuyên muốn nhanh mòn phải sử dụng trong 6 tháng, mà điểm mòn của bạn còn ở điểm đầu đôi giày. Bạn giải thích vì sao như vậy không?” Nhi cười nhìn Sơn. “Hơn nữa tuy rằng trong các buổi tập thể dục bạn luôn lè mề nhưng nếu thật sự kém như vậy thì nhịp tim bạn sẽ đập nhanh, mồ hôi sẽ chảy nhiều. Nhưng bạn lại không hề có những biểu hiện này, mồ hôi của bạn chảy không nhiều như các bạn nam khác trong lớp, các bạn khác vì nhịp tim không ổn định mặt sẽ đỏ, chân hơi run thì mặt bạn vẫn bình thường chứng tỏ hô hấp của bạn tốt, nhịp tim bạn điều hòa, chân mình không hề có dấu hiệu của sự mệt mỏi. Bạn đừng bảo tuyền nội tiết hay tuyền mồ hôi của bạn tốt, nếu tốt thì tại sao đi xe buýt thì ướt đầm mà tập thể dục lại không ướt đầm....”

“Đúng là quan sát tinh tế. Mình không thể tìm lý do gì cho việc đó rồi.” Sơn cười. “Còn điều này mình muốn hỏi, mình nghĩ bạn rất khỏe mạnh, tại sao lại có cái chứng nhận sức khỏe bị tim vậy? Bạn lười trốn giờ thể dục là sao?”

“Cái này à, không phải mình trốn, bạn biết trong các môn thể thao mình ghét nhất môn gì không?” Nhi nhìn Sơn đang lắc đầu nói tiếp. “Đó là môn bơi”

“Hả”. Lần này không chỉ Sơn ngạc nhiên mà Đông cũng ngạc nhiên. Nhi nhìn ra sự thắc mắc của cả hai bèn nói:

“Mình không thích mặc áo tắm, nhìn thật ngu ngốc, lại thêm cái tội con trai rình rập như mèo rình chuột nữa. Từ trước đến nay mình không thích mặc ít đồ, cơ thể mình lạnh”.

Sơn và Đông sau khi nghe lời giải thích thì gật đầu. Đúng là trong các giờ bơi, tội con trai nhìn con gái như mèo rình chuột thật, bản thân Sơn cũng nằm trong đám đó, Sơn xấu hổ cười nhìn Nhi. Đông thì cười cười, em gái mình thuộc dạng truyền thống đây mà, vừa là hổ, vừa là trạch, lại vừa là hàng cổ. Trên đời này chắc cũng chỉ còn em gái mình là hàng hiếm thôi.

....

Buổi tối hôm đó, sau khi cùng học nhóm xong, ba bạn trẻ đã cùng nhau tập chạy và tập di chuyển bóng, giữ bóng và chuyền bóng ở phía sân tập sau nhà. Một người đang nhân nhạ đứng ở bên cạnh nhìn hai người đứng trước cầu môn.

“Ồ, sao ông không để tôi đá vào cầu môn một quả nào vậy?” Sơn tức tối vì suốt buổi chưa thể đá vào lưới một quả nào cả. “Mắt ông cận mà sao lại có thể nhìn tinh như vậy nhỉ?”

“Thôi, chúng ta dừng tập thôi. Cũng muộn rồi.” Nhi nói. “Sơn à, anh Đông đâu có cận, anh ấy đeo kính trang trí đó.” Nhi cười và giải thích.

“Hả, thật á.” Sơn nhìn sang Đông. Cậu nhanh nhẹn tháo kính và đeo vào mắt mình. “Đúng thật nhỉ. Sao ông lại phải đeo kính vậy? Sao lâu nay tôi không biết nhỉ?”

“Thì tại nếu mình không đeo kính trông mình giống con gái hơn, thế thì sẽ bị nhầm lẫn.” Đông giải đáp nghi vấn của thằng bạn. “Tại ông không để ý có những lúc tôi bỏ kính ra khi chơi game đấy thôi”.

“Ồi trời, dù có đeo kính cũng vẫn bị nhầm đó thôi. Có khác gì đâu cơ chứ.” Sơn lắc lắc tay phía trước mặt mình và nói. Sau đó Sơn nhìn về hướng Nhi, thấy Nhi đang chăm chú viết gì đó, cậu lại gần.

“Nhi đang làm gì vậy?” Sơn hỏi

“Đây là những nhược điểm cần khắc phục của cả hai. Tuy Sơn đã có kinh nghiệm 7 năm chơi bóng song vẫn có những nhược điểm nhất định. Còn anh Đông thì kinh nghiệm 4 năm rồi, giỏi ở tất cả các vị trí, nếu chuyển sang vị trí tiền vệ sẽ phát huy hơn là vị trí thủ môn.” Nói rồi, Nhi đưa 2 quyển tập cho cả Sơn và Đông. “Trong đây đã ghi chép đầy đủ những nhược điểm đó và phương pháp luyện tập để khắc phục những nhược điểm đó. Cả hai coi nhé.”

Sơn nhìn vào tập rồi nhìn Nhi và Đông. “Làm sao Nhi biết được?”

“Vừa rồi mình đã quan sát cả hai, cùng với những tin tức mình thu được nên rút ra những nhận xét này.” Nhi trả lời.

“Hả, chỉ trong vòng 2 giờ đồng hồ quan sát thôi á.” Sơn ngạc nhiên

“Ừ, nếu tập luyện chăm chỉ thì sẽ khắc phục nhanh những nhược điểm đó thôi. Với lại ngày mai vào game, cả hai kết bạn với em, em sẽ tìm dữ liệu về game Bóng đá để cả hai rèn luyện cả tinh thần, mỗi ngày 90 phút” Nhi nhìn đồng hồ điểm 22h mà nói. “Muộn rồi mình nghỉ ngơi thôi.” Nói rồi, Nhi là người đầu tiên bước vào nhà trước. Còn lại Đông và Sơn, hai người đang đứng sững sờ ở phía sau.

“Em gái ông là thiên tài à? Làm sao mà có thể chỉ quan sát có chút xíu mà đã phát hiện ra được.” Sơn nhìn Đông hỏi.

“Có vẻ là đúng đấy. Em ấy có thể biết mình chơi bóng từ khi nào, chơi giỏi ở vị trí nào, thật đáng ngạc nhiên.” Đông nhìn theo hướng Nhi nói.

“Vậy là Đông mới chơi có 4 năm thật ư, tức là khi sang tới Đức mới chơi sao.” Sơn hỏi

“Ừ.”

“Kể tôi nghe chuyện ông đến với niềm đam mê bóng đá đi.”

“Mình từ bé đã mơ ước sẽ học tại đại học Hamburg. Năm lớp 5, bố mình có cho mình làm một bài test và mình đã hoàn thành với số điểm 97. Đó là một bài kiểm tra đầu vào của một trường Trung học thuộc Hamburg, Đức. Vì vậy, năm lớp 6 mình đã chuyển đến Đức.”

“Mới 11 tuổi đã tự mình sống và học ở Đức rồi sao. Ông tài thiệt.” Sơn nhìn Đông, lòng đầy thán phục.

“Không, mình đi học trước một năm nên lúc đó mình mới có 10 tuổi.”

“Thật á, vậy ông kém tui tới tận 3 tuổi à, vậy phải gọi là anh đi nghe chưa.” Sơn nắm quả đấm vào ngực Đông, cười nói. “Kể tiếp đi coi nào.”

“Ừm, vào ngày nhập học đầu tiên, trường mình có một buổi thi đấu giao hữu với trường thị trấn bên cạnh. Không may là lúc đó thủ môn bên đội bóng trường mình bị chấn thương mà không có ai để thay thế. Lúc đó, mình đứng ngoài sân bóng đã quan sát cách di chuyển của hai đội bóng. Mình chỉ vô tình hét lên cảnh báo các bạn ấy cẩn thận phòng thủ. Đội trưởng đội bóng trường mình vì đang bí người, thấy có người giúp đỡ, nghĩ là mình biết chơi bóng đã kéo mình vào sân ở hiệp 2. Lúc đó mình đã bảo là mình không biết chơi. Nhưng chẳng có ai tin mình cả.” Đông cười và hồi tưởng lại. “Khi đứng trước bảo vệ cầu môn, mình đã hỏi là nhiệm vụ của mình là bắt được bóng à. Cả đội cười ồ bảo ‘vậy ra bạn không biết bóng đá thật à’, mình đã trả lời là không biết. Các bạn ấy bảo chỉ cần không để bóng vào lưới là được. Ngày hôm đó, cả hai đội đã hoà với tỉ số 1-1. Các bạn đội bóng thị trấn bên cạnh cứ khen ngợi là bên mình có thủ môn giỏi. Sau lần đó, các bạn ấy đã rủ mình tham dự đội bóng. Mình đồng ý. Và thế là mình đã trở thành cầu thủ bóng đá như vậy đây.”

“Vậy, phải nói ông cũng là thiên tài nhỉ. Bây giờ thì mình công nhận hai anh em ông giống nhau rồi.” Sơn khoát vai bạn, “chúng ta nghỉ thôi, vào nhà thôi.”

“Vậy Sơn thì sao? Bạn cũng nói cho mình nghe chuyện bóng đá và chấn thương của bạn đi”. Đông nhìn Sơn.

“Cái này thì phải kể đến cuộc thi cầu thủ bóng đá nhí rồi, bên cạnh nhà mình có ông chú là dự bị đội tuyển bóng đá quốc gia, ông tham gia đội bóng 10 năm mà cả 10 năm đều không được chính thức ra sân. Hồi đó, ông thấy mình đi học về, tay cầm tờ báo nhi đồng nói về cuộc thi, ông hỏi mình có tham gia không? Mình bảo mình không biết chơi bóng, bố mẹ cũng không cho chơi vì ham chơi sẽ học dốt. Ông bảo đi học về sang nhà ông, ông ấy sẽ dạy mình. Thế là mỗi chiều đi học về mình đều tập luyện với ông. Đến khi tham gia cuộc thi, mình đạt điểm tối đa. Từ đó mình tiếp tục chơi bóng với ông và ở trường. Năm lớp ba, trường mình chính thức có một đội bóng, mình tham gia với các bạn ấy. Tụi mình chơi với nhau, học với nhau đến tận năm lớp 8. Bố mẹ mình cũng không phản đối vì cho rằng như vậy cũng coi là một hoạt động ngoại khóa tốt cho sức khỏe...”

Sơn nhìn xa xăm lên bầu trời. “Cuộc thi năm lớp 8, mình là một trong những đứa trẻ được chú ý nhất trong suốt cả giải đấu học sinh, chuyện chấn thương là va chạm khi ở giải đấu vòng loại, đến vòng chung kết thì bị nặng hơn. Ngày hôm đó sau khi kết thúc hiệp một, chân mình đau ê ẩm, cảm giác như xương bàn chân bị vỡ. Bác sĩ cứu hộ đã bảo phải đưa mình đi bệnh viện ngay. Đến bệnh viện thì gặp bố mình hôm đó đang trực, thấy mình được đưa vào thì vội vàng tiến hành kiểm tra. Sau đó, vì chấn thương đó ảnh hưởng trong 6 tháng không được vận động, mình bắt buộc nằm trên giường 4 tháng. Cũng vì chấn thương đó mà mình nghỉ học cả một học kỳ năm lớp 9 nên không đủ điều kiện thi tốt nghiệp trung học. Lại thêm một năm mình ôn thi vào 10 trường Amsterdam không thành công. Chính vì vậy năm vừa rồi mình làm thêm một nguyện vọng là trường mình đây.”

17. Chương 17: Thế Giới Trong Gow (1)

Tia sáng bình minh chiếu rọi vào căn phòng qua lớp thủy tinh. Tia nắng ấm áp hắt lên người đàn ông có mái tóc đen mềm mại che mắt khuôn mặt nằm trên chiếc giường size King. Người đàn ông mở đôi mắt hổ phách còn hơi sương mù nhìn xung quanh một chút, khẽ nghiêng người cầm chiếc đồng hồ đeo tay bên giường đeo lên tay và cúi đầu nhìn thời gian. Sau đó, nam nhân đứng dậy đến bên chiếc tủ gần đó và lấy một bộ quần áo thể thao màu xám, đoạn xoay người đi vào nhà tắm.

Một hồi sau tiếng nước chảy trong nhà tắm, nam nhân bước ra thoát nhìn tinh thần rất sáng khoái. Nam nhân bước ra khỏi phòng rẽ phải hướng cuối hành lang đi tới. Nam nhân dừng lại trước cửa một căn phòng và nói: “Mở”. Nam nhân hơi nhíu mày nhìn về chiếc giường cũng cỡ size King trong căn phòng rộng lớn.

Khi nam nhân bước vào, ba người đàn ông kia phản xạ đứng dậy. Người phụ nữ hơi khẽ mở đôi mắt mông lung, khi nhìn thấy người đàn ông đứng phía trước chiếc giường thì giật mình mà thanh tỉnh, đôi mắt ánh lên tia không rõ ràng.

”Chủ tịch”. Ba người đàn ông đứng dậy nghiêm trang hướng nam nhân cúi đầu chào.

”Chơi xong rồi thì chuẩn bị đi”. Nói rồi người đàn ông xoay người rời khỏi căn phòng.

”Rõ”. Ba người cùng đồng thanh, đoạn chỉnh tề mặc lại quần áo bước ra khỏi phòng để lại người phụ nữ một mình trên giường.

Người phụ nữ cứ ngồi im lặng nhìn những người bước ra khỏi căn phòng, đầu tiên là người đàn ông lạnh lùng có giọng nói trầm thấp từ tính, sau đó là ba người đàn ông kia.

Cô nhớ rõ sau khi anh ta nói ‘được, tôi rất mong chờ’, anh ta xé chiếc váy trên người cô và ném cô về chiếc giường lớn này. Cô phảng phất nghe thấy lời anh ta nói: ”Dám kê đơn cho tôi sao, vậy hãy tự hưởng thụ nó đi”. Khi đó cô lơ mơ thấy hình bóng anh ta rời đi khỏi phòng.

....

Buổi sáng hôm nay là một ngày đẹp trời, Đông và Sơn sau khi cùng Nhi chạy bộ thì trở về nhà. Anh An lúc này vừa dọn bữa sáng..Thấy mấy đứa trở về thì vui vẻ bảo đi tắm rồi xuống ăn sáng. Bữa sáng diễn ra thật nhanh vì cả ba quyết định chờ giờ mở sever GOW sẽ đăng nhập vào game. Lúc dọn dẹp xong bàn ăn, anh An cầm trong tay một bộ thiết bị game đưa cho Đông..Cả ba đứa đều chững mắt nhìn bộ thiết bị game.

”Anh, em có một bộ rồi”. Đông đẩy bộ thiết bị game ra và nói.

”Hay anh cũng chơi đi”. Nhi nói: ”Bọn em đều có một bộ ạ”

An gật đầu. Cả bốn anh em ngồi xuống ghế sofa phòng khách, mỗi người đeo lên tay một chiếc máy tính chơi game nhỏ như chiếc đồng hồ đeo tay, thiết bị có chức năng kết nối với dây thần kinh dưới da giúp đảm bảo không bị hack, đây là thiết bị tân tiến nhất nhiều nhà phát hành game đều đang hướng tới trong tương lai.

Sau khi đeo chiếc máy tính nhỏ lên tay, cả bốn người đều nhấn nút “On” trên màn hình cảm ứng của máy. Trên đầu là thiết bị kết nối não bộ với game, cả bốn đeo tai nghe kéo chiếc kính trong suốt xuống. Trước mắt mỗi người hiện lên đôi cánh chim màu trắng cùng nền bầu trời tử sắc trên màn hình - đây chính là giao diện của game GOW. Cả bốn nhập mã code vào game tại ô phía dưới cánh chim. Sau khi nhập xong, trên màn hình hiện lên một dòng chữ : ” Sau khi tiến hành đăng nhập lần đầu, mã code sẽ bị hủy. Lần đăng nhập sau sẽ không hiện lên.” Chiếc cánh mở rộng ra và biến thành một cánh cửa. Lúc này cả bốn người đều nhắm mắt lại.

18. Chương 18: Thế Giới Trong Gow (2)

”Welcome to GOL OF WORLD. Please choose language.”

Khi Nhi mở mắt ra là một không gian màu trắng xóa. Trước mặt Nhi là một NPC hình dáng con mắt màu hổ phách. Nhi hơi thần thờ trước con mắt đó. NPC kiên nhẫn chờ đợi đáp án của người chơi.

Sau phút thần thờ đó, Nhi hồi phục tinh thần. Nhi nhìn thấy giao diện thủy tinh hiện ra trước mặt với ngôn ngữ của các nước. Nhi di chuyển ngón tay kéo thanh trượt xuống và nhấn lựa chọn “Tiếng Việt”, mặc dù có thể sử dụng tiếng Anh nhưng vì để học tốt tiếng Việt nên Nhi lựa chọn tiếng Việt, tiếng Việt của Nhi không phải là Nhi tự học mà là anh Thiên dạy, nhưng vì một thời gian không dùng nên khi nhập học ở Việt Nam không thể tránh khỏi những khi dùng sai câu trúc hay từ ngữ.

“Bạn đã lựa chọn thành công”. NPC thông báo kết quả, sau đó xung quanh Nhi hiện ra năm bức tượng là Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ và một bức tượng đôi cánh chim được xếp thành một hàng thẳng. Nhi ngạc nhiên ngắm nhìn các bức tượng và chưa hiểu ý nghĩa của những bức tượng này là gì thì đã nghe thấy những lời giải thích của NPC con mắt ở trên không trung.

” Năm bức tượng thể hiện hình thái của người chơi ở từng giai đoạn và phương hướng thế giới của GOW. Huyền Vũ chỉ hướng bắc trong thế giới và là hình thái nhi đồng của người chơi. Ở đây bạn có thể xây dựng vương quốc của bạn, liên kết mỗi thành trì là bạn bè bạn kết giao, nơi đây tổng hợp mọi trò chơi bạn đã từng tham gia. Chu Tước chỉ hướng Nam của thế giới và là hình thái thiếu niên của người chơi. Ở đây bạn sẽ học tập và rèn luyện qua các sever liên kết của GOW. Bạch Hổ là hướng Tây của thế giới và Thanh Long là hướng đông của thế giới. Hai tượng này thể hiện hình thái thanh niên của bạn. Cánh chim chính là lục địa trung tâm của thế giới.

Khi bạn vượt qua được các sever và phụ bản của các hướng, các tượng sẽ tự sắp xếp lại vị trí và lấy vị trí bạn đứng làm trung tâm, bức tượng trung tâm sẽ trở thành đồ họa trung tâm kết nối với các hướng của bốn bức tượng.”

Nhi giật giật khoe môi. Cái thế giới này là ảo nhưng có cần làm thay đổi trật tự ý nghĩa phương hướng như vậy không, hướng đông phải thể hiện sự bắt đầu hình thái nhi đồng mới đúng chứ, tiếp theo hướng tây phải là sự kết thúc thì kết hợp là thanh niên đến vùng đất trung tâm chứ? Nhi đang tự hỏi thì phát hiện ra dưới chân mình hiện ra một vòng tròn màu đỏ, ánh đỏ chiếu lên theo vòng tròn lấy Nhi làm trung tâm.

” Mời bạn lựa chọn nhân vật cho bản thân. Giới tính của bạn sẽ được giữ nguyên cũng như hình thái chính là vẻ bề ngoài của bạn. Bạn có thể lựa chọn làm đẹp lên hoặc xấu đi cho nhân vật chính bạn tạo thành. Hình thái trong game chỉ giống với hình thái bên ngoài đời thực là 50:50.

Các hình thái nhân vật trong game được chia thành nhân vật huyền thoại Hy Lạp, phương Tây và phương Đông. Thần thoại Hy Lạp bao gồm các vị thần, tuy nhiên bạn chỉ có thể thay đổi hình thái này khi đến được lục địa trung tâm. Hình thái phương tây bao gồm Thợ săn, người bình thường, sinh vật huyền bí như Phù thủy, Huyết tộc, Tinh Linh, Người cá.... Hình thái Phương Đông bao gồm người bình thường, Pháp sư, Tu chân giới, Yêu giới, Ma giới....Bạn có thể tìm hiểu thêm các hình thái nhân vật ở mục lựa chọn nhân vật”. Nhi thấy các con số 010100 chảy xuôi theo vòng tròn đỏ phía trước mặt. Mô hình người mặc bộ váy trắng giống hệt Nhi xuất hiện giữa không trung trước mặt Nhi. Bên cạnh là một bản lựa chọn thay đổi nhân vật.

Nhi hướng ánh mắt NPC sau lưng mô hình nói: “Tôi không thể thay đổi giới tính nhân vật game sao?”. Nhi nghe thấy NPC nói: “Bạn có thể lựa chọn giới tính khác trong mục giới tính, tuy nhiên tôi khuyên bạn không nên lựa chọn mục này vì khi đó hình thái sau khi bạn lựa chọn sẽ yếu hơn nhiều so các hình thái nhân vật khác trong GOW.”

Nhi gật đầu đã hiểu, khi đưa tay lên màn hình tính chọn giới tính cho nhân vật thì xung quanh đột nhiên có những tràng pháo hoa rực rỡ, “Chúc mừng bạn là một trong năm người may mắn được thay đổi hình thái, giới tính nhân vật không phụ thuộc hình thái ngoài đời của mình”

Nhi tròn xoe đôi mắt nhìn mô hình từ giống hệt Nhi trở thành trong suốt như một chất lỏng, điều này có nghĩa Nhi có thể thay đổi nhân vật tùy ý. Nhi nghe tiếp NPC nói: “Bạn chỉ có cơ hội một lần duy nhất thay đổi hình thái nhân vật của mình. Vì vậy hãy suy nghĩ cẩn thận trước khi lựa chọn.”

Nhi nhìn các loại hình thái nhân vật từ tu chân, pháp sư, tinh linh trên mục hình thái nhân vật mà cảm giác không biết nên chọn nhân vật nào cả. Nhi nhìn về con mắt to đùng trên không trung và hỏi:

“Thế giới game này sao có quá nhiều hình thái nhân vật như vậy, thế người bình thường thì sao, có hỗ trợ gì không, so với các hình thái nhân vật khác, người bình thường có vẻ yếu ớt hơn nhiều”.

“ Dù là hình thái nhân vật nào cũng có nhược điểm nhất định, ở đây người bình thường có thêm chức năng K 3 lần mà các nhân vật khác không có được, tức là chức năng tự bạo và hồi sinh mà các nhân vật khác không có được, các nhân vật khác chỉ có thể mua chức năng K nhưng chỉ được giới hạn trong 2 lần. Hình thái người bình thường được bổ sung trí thông minh cao +3 lần so với các nhân vật khác.” NPC trả lời nghi vấn của Nhi.

Sau một hồi suy nghĩ, Nhi hướng NPC phía trên không trung nói: “ Tôi chọn hình thái tu chân, giới tính nam”

“Bạn hãy chọn môn phái tu chân, kiểu nhân vật”. Nhi nhìn cái môn phái và đặc điểm của từng môn phái, từng kiểu nhân vật từ Đạo đồng, Kiếm Linh, Võ Thánh, Phi vũ, cuối cùng Nhi nhìn thấy đôi cánh phía sau của nhân vật Phi vũ. “Tôi chọn môn phái Tiêu Dao, kiểu nhân vật Phi vũ”.

“Bạn đã chọn thành công. Khi vượt qua phụ bản chính của Huyền Vũ, cánh của bạn sẽ xuất hiện, bạn có thể chọn lựa ẩn hoặc hiện tùy thuộc theo nguyện vọng của mình”. Nhi hài lòng gật đầu, sau đó thay đổi số liệu hình thái của nhân vật. Đầu tiên là da của nhân vật là màu bánh mật, cơ bắp tay, mũi bụng. Tuy nhiên cơ bắp và mũi bụng chỉ xuất hiện ở hình thái thiếu niên. Nhi hơi ảo não vì điều này. Tiếp tới là lựa chọn khuôn mặt, không biết là làm sao, Nhi nghĩ muốn lựa chọn khuôn mặt yêu nghiệt với đôi mắt màu đỏ của Huyết tộc, tai và màu tóc ngân phát của Tinh Linh. Khi kích hoạt lựa chọn thì nhận được thông báo thành công. Nhi cười vui vẻ, cái này quá là tuyệt rồi. Sau đó Nhi nhấn nút “xem thử”.

Mô hình người trong suốt dần dần hiện ra rõ ràng khuôn mặt thon dài có hàng lông mày như liễu, đôi mắt tuy chưa mở ra nhưng nhìn đường cong có thể nhận ra đây là một đôi mắt phượng, đôi tai dài của Tinh Linh, mái tóc ngân phát và làn da bánh mật, “nhìn không ăn khớp chút nào cả”, Nhi nghĩ và nhấn thay đổi màu da cho nhân vật. Lúc này làn da bánh mật chuyển sang màu trắng như tuyết, “Ha, giống đặc trưng của huyết tộc rồi”. Nhi nhìn đôi cánh của nhân vật mà cảm thán: “Đôi cánh này phải sau khi lên hình thái thiếu niên mới sử dụng được”. Nhi nhấn nút hoàn thành.

Nhi nghe được NPC con mắt to màu hổ phách nói: “Chúc mừng bạn đã tạo thành nhân vật cho riêng mình, đặc tính của nhân vật, nhân vật của bạn là Phi Vũ thuộc phái Tiêu Dao tu chân giới, huyết thống của bạn là Thiên tộc có dòng máu lai giữa Tinh Linh, người bình thường và Huyết tộc. Bạn có sức dẻo dai +1, sức bạo Chiến +1, trí thông minh +1, khả năng luyện được +1. Các thuộc tính sẽ được tăng lên theo hình thái. Bạn có thể thay đổi hình dáng thành bất kỳ hình thái nào của hỗn huyết”. Nhi tròn xoe đôi mắt nhìn, hóa ra mình tạo ra một nhân vật có khả năng cường hãn như vậy sao, những năm, sáu hình thái.

Sau đó ánh sáng đỏ xung quanh vòng tròn càng thêm đậm đặc, Nhi thấy rõ cơ thể mình đang có sự thay đổi, khi ánh sáng đỏ kết thúc, một chiếc gương lớn hiện ra trước mặt Nhi, hình ảnh trong gương là phiên bản nhỏ của nhân vật Nhi tạo ra. Nhi nhìn mà thiếu nước nhỏ dãi. Hóa ra mình lại xinh đẹp như vậy.

Chiếc gương biến mất, một màn hình thủy tinh hiện ra trước mặt Nhi, phía trên là những hướng dẫn cơ bản cho tân thủ. Nhi nghe thấy NPC ánh mắt nói “Tôi là Gaia, tôi là một NPC hướng dẫn và cũng là người bảo vệ tư nhân không gian của bạn. Hiện nay, nơi bạn đang đứng là Không gian đầu tiên của GOW, khi bạn hoàn thiện chọn lựa hình thái nhân vật, tôi sẽ đưa bạn đến với tư nhân không gian của bạn. Đó không phải vương quốc của bạn, xin nhắc lại, đó không phải là vương quốc của bạn. Từ tư nhân không gian, bạn sẽ cập nhật danh sách bạn bè, dữ liệu game trước đó của bạn, thông tin nhân vật.

Tiếp theo bạn sẽ nhận được danh sách nhiệm vụ giành cho tân thủ. Khi bạn đạt level 10, tôi sẽ lại xuất hiện và chuyển hướng bạn đến với nhiệm vụ xây dựng thành trì. Ở đó bạn sẽ xây dựng một thành trì cho riêng bạn, tạo cơ sở cho vương quốc sau này. Nếu bạn không có ý kiến gì khác, vui lòng chọn chuyển tiếp không gian”. Nhi nhìn đôi mắt màu hổ phách rồi nhìn xuống màn hình thủy tinh nhấn chọn “CHUYỂN TIẾP KHÔNG GIAN”.

Không gian này nhỏ hơn nhiều không gian trước đó, nói chính xác thì giống như một căn phòng thì đúng hơn. Nhi tưởng tượng trong đầu vật dụng cần thiết cho cuộc sống sinh hoạt của mình như chiếc giường, chiếc tủ hay bàn trà. Sau đó Nhi xoa xoa hai mắt mình nhìn thấy từ trong không gian hiện ra một chiếc giường lớn, một chiếc tủ và cả một bàn trà, bên bàn trà còn có một chiếc ghế trông như ngai vàng. Cái này, cái này quá vi diệu đi. Lần đầu tiên, Nhi cảm thấy thú vị với cái không gian này. Sau đó Nhi tưởng tượng ra một nhà tắm nhưng chờ đợi mãi mà không thấy đâu cả, Nhi đành từ bỏ ý tưởng.

Lúc này, màn hình thủy tinh bỗng xuất hiện trước mặt Nhi. Nhi nhìn thấy ba lời mời kết bạn, một là Hắc Miêu, hai là Dự Thụ - Nhi dự dụi mắt rồi nhìn cái chữ hiện ra trước mắt, đúng là Dự Thụ mà, cái tên dở hơi nào đặt cái tên có tính chất đậm thế này - Nhi nghĩ - cái tên này chắc không phải là Sơn chứ, ba là Hesman. Nhi nhìn hộp thư kết bạn cùng gửi tới một địa chỉ vô danh, lúc này Nhi mới nhớ tới mình còn chưa có đặt tên cho nhân vật, vì vậy, Nhi hướng hộp thoại thông tin nhân vật để đặt tên cho nhân vật. Nhi nhập “Hỗn huyết” vào trong mục tên nhân vật, ha, ai biểu nhân vật của Nhi có tận 5 dòng máu chứ. Nhi cười cười chuyển lại hộp thư kết bạn và kích “Đồng ý kết bạn”.

Sau đó Nhi thấy không gian trước mặt mình thay đổi, đây là một không gian quán trà Nhật Bản. Nhi nhìn khắp lượt chỉ thấy ở trung tâm có ba người đang ngồi khoanh chân chính xác là ba đứa trẻ đang ngồi nghịch ngợm. Một người thuộc tộc nhân thú là Hắc Miêu có khuôn mặt nhỏ điển trai mà lãnh tính, đôi tai trên đầu

thi thoảng giật giật, cái đuôi màu đen dài đang vẩy vẩy ở phía sau lưng. Trang phục một màu đen tuyền bó sát người nhìn thật đáng yêu.

Một người khác có khuôn mặt Yêu nhân xinh đẹp, mái tóc dài màu đen mượt mà thẳng thấp trên vai, chiếc áo cổ tim lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Nhi nhìn cái người đang nở nụ cười hút hồn người khác kia. Cái tên này chắc chắn là Dụ Thụ trong truyền thuyết.

Một người khác với khuôn mặt lãnh tĩnh giống Hắc Miêu đang ngồi nghiêm chỉnh một bên, người đó có một cơ thể to con nhiều cơ bắp, nhìn vào có thể thấy nhân vật của anh ta không phải Võ Thánh thì cũng là Đấu sĩ, Dũng sĩ gì đó. Hình thái nhi đồng đã vậy, đến thanh thiếu niên thì sẽ thế nào đây.

Khi Nhi chưa thu hồi tầm nhìn thì thấy Dụ Thụ hướng mình vẫy tay, gọi:

“Nhi, Nhi, lại đây nào” Nhi ngạc nhiên vì sao trong game mà còn có người nhận ra mình. Nhi bước lại gần đứng trước ba người nở nụ cười tươi rói và ngồi xuống khoanh chân.

“Woa, yêu nghiệt”. Cả ba cùng lên tiếng.

Hắc Miêu nhìn Nhi cười, nói: “Anh là anh An, Dụ thụ là Sơn, Hesman là Đông”.

19. Chương 19: Thế Giới Trong Gow (3)

Nhìn ba cái người trước mặt mình, Nhi có cảm giác thật vi diệu. Một anh cả bình thường nghiêm trang hóa ra là tên cuồng mèo đen. Phong cách của Sơn khôi phải nói, cái bản mặt viết lên tất cả, một tên cuồng đam mỹ, Nhi khẳng định giới tính tên này là dụ thụ. Nhìn về cái người đầy cơ bắp lực sĩ kia ai có thể ngờ rằng ngoài đời thực là một tên một sách khuôn mặt nữ tính chứ.

” Woa. Bạn là Nhi sao? Làm sao có thể thay đổi như vậy, NPC nói không thể thay đổi giới tính mà, nếu giới tính thay đổi sẽ có hình thái giống mình cơ mà”. Sơn xoắn xít đi xung quanh Nhi, hết sờ đôi tai và mái tóc bạc của tinh linh lại nhìn đôi mắt đỏ của Huyết tộc, cảm thán nói.

Nhi nhìn Sơn, khoe miệng giương lên nụ cười trên tấc: ” bạn vì muốn gọi các anh công tới chơi bạn mà chọn giới tính khác sao?”

Sơn ảo não: ” Ai biết được hệ thống cho ra cái hình thái nhu nhược như vậy chứ. Mình chọn chế độ lọc tự động phù hợp với nhân vật và tăng 50% so với hình thái đời thực. Thế là kết quả thành vậy nè.” Cả ba anh em nhìn Sơn cười khở, đây chính là thành phẩm của kẻ lừa.

Sau đó anh An bảo anh đi luyện cấp, còn lại cả ba tiến vào khu vực dữ liệu game football để luyện tập. Nhi nói chỉ được tập 90 phút trong ngày. Ngoài thực tiễn phải rèn luyện nâng cao thể lực để phù hợp với cường độ rèn luyện trong GOW. Dữ liệu Nhi tìm kiếm là hóa thân vào làm một cầu thủ thách thức với các NPC trong game. Nhi muốn tìm kiếm Jame để lôi kéo đội bóng đá của cậu vô địch hữu nghị với hai người này nhưng sever châu âu một tuần nữa mới chính thức mở. Nhìn hai người đang chật vật bị cả đám NPC hành hạ, Nhi khoanh tay đứng nhìn. Sau 35 phút Nhi cảm thấy không thú vị bèn rời đi.

Ra khỏi khu vực dữ liệu game, Nhi kéo tìm hộp thoại nhiệm vụ: “Đi cây level vậy?”. Xuất hiện những nhiệm vụ chính và nhiệm vụ nâng cao, Nhi thắc mắc vì sao ko có nhiệm vụ phụ. Kích chọn nhiệm vụ chính, hộp thoại hiện lên ba cột là nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ chính, nhiệm vụ phụ bản. “Hóa ra nhiệm vụ phụ ở trong này, Nhi nghĩ.

Nhi chọn nhiệm vụ tân thủ, nhi quyết định sử dụng 1/3 thể lực hiện của của nhân vật để làm nhiệm vụ tân thủ, 1/3 dùng để làm nhiệm vụ chính, 1/3 còn lại làm nhiệm vụ phụ bản. Kéo chọn nhiệm vụ tân thủ. Nhi nhìn thấy một bàn cờ vua, “có ai nói cho mình biết một kẻ dốt cờ nhảy vào cái nhiệm vụ này sẽ như thế nào đây.” Nhi ảo não nhìn cái hình ảnh bàn cờ trước mặt, nhưng đây là nhiệm vụ tân thủ không thể không chơi được. Kích chọn “TIẾP NHẬN NHIỆM VỤ” trong nhiệm vụ tân thủ, Nhi thấy mình được chuyển tới một bàn cờ, trước mặt bàn cờ hiện ra rất nhiều quân cờ, Nhi nghĩ có lẽ mình phải chơi bàn cờ hoặc là tự thân trở thành quân cờ. Đúng là Nhi đã đoán đúng một nửa, cô phải hóa thân thành quân cờ nhưng cũng phải chơi bàn cờ, nhưng cách chơi vượt bàn cờ lại rất khác với cô nghĩ.

Phụt, trung tâm bàn cờ hiện ra một người tóc đen mặc một bộ áo choàng hắc sắc che kín cả người, trên tay ông ta là một chiếc đĩa kỳ lạ, ông ta có một cái mũi ưng thật to. Nhi nhìn cái người đàn ông mới xuất hiện mà nghĩ “cái hình ảnh này làm người ta liên tưởng đến nhân vật phù thủy, không lẽ đây cũng là một người chơi chọn ván bài tân thủ giống mình”.

Người đàn ông cao ngạo nhìn về phía Nhi, đôi mắt không cảm xúc nhìn chằm chằm vào Nhi khiến Nhi giật mình: “Có cần hù dọa người ta như vậy không?”.

Nhi vỗ vỗ ngực bình tâm lại, sau đó Nhi nghe thấy giọng nói trầm du dương như đàn Violongxen của người đàn ông phía trước: “Người tới đây để hoàn thiện một trong những nhiệm vụ quá ư là bình thường và nó có tên gọi Nhiệm vụ giành cho tân thủ. Vì trong nhiệm vụ này không cần phải suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần đánh bại hết đối thủ phía bên kia.”

Chiếc đĩa kỳ lạ của người đàn ông vung lên giữa không trung hiện lên sơ đồ của bàn cờ thể hiện vị trí Nhi đang đứng và vị trí đối thủ bên kia bàn cờ. “Ta không trông mong người thực sự biết cách chơi cờ trên bàn cờ phù thủy này, cũng chẳng mong người biết cái gì gọi là sức mạnh của phép thuật, chỉ mong người không phá hủy cả bàn cờ của ta, ta càng không hy vọng gặp lại người khi người hồi sinh trở lại nơi đây...Bây giờ có gì thì nói, không nói thì bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ đi”

Người đàn ông quét đôi mắt vô xúc cảm nhìn Nhi, Nhi cười cười gật gật đầu: “Thưa Ngài, nói như vậy đây là bàn cờ phù thủy không sử dụng phương thức chơi cờ bình thường”.

“Đúng” Người đàn ông lời ít ý nhiều nói.

“Vậy thưa ngài, ngài có thể cho biết ngài tên là gì không, cái này để dễ bề xưng hô”. Nhi gãi gãi tai mình hướng người đàn ông nói.

” Severus Snape” Người đàn ông dừng lời một chút. “Có thể gọi ta là giáo sư”.

“A”. Nhi nhìn người đàn ông trước mặt này, thật là một người không tự nhiên. Nhi gãi gãi đầu, hình như từ rất lâu trước kia, Nhi đã nghe cái tên này nhưng Nhi nhớ mãi mà không ra đã nghe thấy ở đâu. Nhi lắc đầu bỏ qua ý định tìm kiếm cái tên này.

Nhi thấy người đàn ông vung chiếc đĩa lên và trước mặt Nhi hiện ra nhiệm vụ mà Nhi cần thực hiện. Để hoàn thành bàn cờ thì yêu cầu hoàn thiện năm nhiệm vụ.

Đầu tiên là chạy tới Tiểu Ngư thôn gặp Tiểu Ngư muối giúp đỡ cô ấy tìm kiếm thú cưng đi lạc đường của cô ấy. Hoàn thành nhiệm vụ này, một quân cờ bên đối diện sẽ trở thành của Nhi cũng có nghĩa Nhi đã đi được một nước.

Bước hai là chạy tới gặp ông lão trưởng làng giúp ông ấy tìm kiếm đứa cháu đi lạc trong rừng. Trong khi tìm kiếm ở trong rừng sẽ ngẫu nhiên xuất hiện các nhiệm vụ khác, cơ duyên có thể gặp được bảo vật, tùy theo độ may mắn mà bảo vật nhặt được có ý nghĩa nhất định đối với người chơi. Hoàn thành nhiệm vụ này, người chơi đã ăn đứt được thêm 4 con tốt và một con xe.

Bước ba là theo giúp ông lão trưởng làng ngồi trồng thảo dược trong dược điền. Hoàn thành nhiệm vụ này sẽ diệt được một xe, hai mã. Tương đương cũng đi được thêm những bước tiếp theo trên bàn cờ.

Bước thứ tư là giúp đỡ bác Thổ tìm nhà. Hoàn thành nhiệm vụ này tương đương tất cả các quân cờ khác trên bàn cờ sẽ bị tịch thu hết. Chỉ còn lại một quân cờ vua và hậu.

Bước cuối cùng là ăn trộm được trái táo trong vườn bí ẩn của Quốc vương thổ. Trái táo là vật phẩm đạt thành kết thúc nhiệm vụ tân thủ.

Nhi nhìn nhiệm vụ cảm thấy cũng không khó khăn lắm. Nhi nhìn Severus Snape trước mặt, thản nhiên nói:

” Tôi đã hiểu, cảm ơn Ngài giáo sư. Ngài có yêu cầu riêng trong nhiệm vụ này không ạ?”

Nhi thấy ánh mắt người đàn ông lóe lên một tia sáng. Người đó gật đầu nói:

“Ta muốn vật liệu ma dược từ những quái thú người gặp trong quá trình thực hiện nhiệm vụ đặc biệt là máu của Quốc vương thổ. Vì sự thông minh hiểu biết của người, ta sẽ tiết lộ cho người một điều”. Người đàn ông dừng lại rồi chỉ chiếc đĩa của mình về hình ảnh con hổ mập cũng là nhiệm vụ thứ tư của Nhi. “Đừng

tin bất kỳ lời nói nào của con Thỏ kia, nó nói lời phủ định chính là lời nói thật, lời nói thật chính là lời nói dối, nhà của nó chính là ngôi nhà đầu tiên người và nó tới. Khi đưa nó tới nơi, người phải gõ cửa, cửa mở ra thì phải ngay lập tức rút chìa khóa và chạy khỏi nó đi theo hướng Đông.” Nhi chùng mắt nhìn NPC đang tiết lộ trò lừa đảo của trò chơi cho mình. “Ồ Vương quốc thỏ, người không được làm quen kết bạn với tất cả người chơi nào hết. Ta không thể nói lý do cho người, chỉ có thể nói vậy”. Nhi mơ hồ thấy được độ cong trên khóe miệng của NPC.

“A, cảm ơn ngài, Giáo sư”. Nhi cúi đầu chào hỏi giáo sư và bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ.

20. Chương 20: Thế Giới Trong Gow (4)

Tiểu Ngư thôn là một thôn nhỏ dưới núi, nơi đây chỉ có 30 hộ gia đình với 178 người. Khi Nhi được chuyển tiếp không gian tới đây đã được cung cấp câu chuyện về Tiểu Ngư thôn. Nhi gặp Tiểu Ngư muội đang ngồi khóc ở bên chân cầu, Nhi tới gần và tiếp chuyện cô bé. Hóa ra sáng nay cô bé mang theo một con chó nhỏ đi dạo quanh thôn, đến chân cầu thì con chó chạy đi mất.

“Ca ca xinh đẹp, huynh có thể tìm giúp muội cún con không?” Cô bé ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên hỏi.

“Được, chúng ta cùng đi tìm”. Nhi nói.

“Không được, muội phải ở đây, cún con trở về không thấy muội thì sao?” Tiểu Ngư muội lắc đầu nói.

Vì vậy Nhi đành tìm con chó nhỏ một mình. Nhi hỏi nhà của cô bé hướng nào rồi theo hướng đó mà tìm, Nhi nghĩ loài chó rất trung thành, quan trọng là động vật thì theo bản năng nó sẽ trở về nơi nó thân thuộc nhất tức là ngôi nhà. Đúng như Nhi đã đoán, khi về tới ngôi nhà, Nhi nhìn thấy một con chó con đang sủa ăng ăng, con chó nhỏ đang dùng hai chân trước cào cào mặt đất trước cổng tre. Nhi lại gần và ngồi xuống trước chú chó nhỏ cách một khoảng nhất định: “Cún con theo chị đi gặp chị Tiểu Ngư muội nhé”. Con chó nhỏ nghe hiểu, kêu ăng ăng và chạy lại gần Nhi. Nhi vuốt ve bộ lông màu vàng của nó, đoạn ôm nó, đứng dậy hướng Tiểu Ngư muội tới.

Vật phẩm phần thưởng của nhiệm vụ này là chiếc chuông gió được đeo trên cổ của chú chó nhỏ. Nhi vui vẻ nhận. Tiếp đó, Nhi nghe Tiểu Ngư muội báo ở nhà ông trưởng thôn đang rối lên vì đứa cháu đi lạc vào rừng mà chưa tìm thấy. Một nửa thanh niên trong thôn đã được huy động mà tới nay vẫn không có kết quả. Cô bé hỏi Nhi liệu có giúp được không, Nhi trả lời được. Tiểu Ngư muội vui vẻ kéo tay Nhi hướng nhà trưởng thôn đến.

Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ từ ông lão trưởng thôn, Nhi mở bản đồ hướng cánh rừng ven thôn đi tới. Đây là cánh rừng dưới núi Bạch Mã cao 1500 mét. Khi vừa bước chân vào khu rừng, hộp thoại nhiệm vụ bỗng xuất hiện trước mặt Nhi hỏi Nhi có tiếp nhận nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ không. Nhi nhấn nút “OK”. Giao diện hộp thoại xuất hiện nhiệm vụ chính có hai nhiệm vụ:

1. Tìm hái nấm vành nón. Gợi ý: Nấm có hình dáng vành nón. Có giá trị nấu ăn, được thổ tinh yêu thích.
2. Bắt tôm đục khoét. Địa điểm sống: trong hang nhện sáu mắt tám càng

Tiếp nhận nhiệm vụ này được tặng Hồng Ngọc dùng trong trao đổi, rèn đúc vũ khí. Tiếp nhận nhiệm vụ và hoàn thành bạn đạt level 2.

Nhiệm vụ phụ bản bao gồm 3 nhiệm vụ:

1. Đánh 10 quái thảo. May mắn vật phẩm rơi ra là sách dược điển.
2. Tìm và đánh cắp được 2 quả trứng thiên ưng ở vách núi Bạch Mã
3. Thu phục một thú cưng. Gợi ý: Càng lên cao càng gặp được thú cao cấp trợ giúp nhân vật luyện cấp kỹ năng. Bạn có thể lựa chọn cùng một lúc thu phục nhiều loại thú cưng.

Nhi nhấn chọn tiếp nhận nhiệm vụ của trò chơi, sau khi tiếp nhận xong thì Nhi thấy xuất hiện bản đồ chỉ hướng địa phương những nhiệm vụ thường tập trung. Gần chỗ Nhi đứng đi về bên trái theo tọa độ bản đồ

là nơi sinh sống của quái thảo. Đường đi vắng vẻ, thi thoảng còn có tiếng chim hót. Nơi quái thảo sống có số lượng hơn 30 con với hình thù là những cái cây, đặc điểm phân biệt là chúng có thể di chuyển vị trí.

Không phải Nhi tham lam, Nhi nhớ lời giáo sư nên Nhi quyết định đánh hết quái thảo, dù sao cũng chỉ là NPC, chết rồi nhà game còn nhiều con nữa mà. Ở quái thảo thứ 10 rơi ra một cuốn sổ được điền, ở quái thảo cuối cùng rơi ra một cây thảo được kỳ lạ. Nhi cầm cây thảo được một hồi suy nghĩ mà không ra cái cây có hình dạng kỳ lạ tên gọi là gì, Nhi nghĩ sau khi hoàn thành nhiệm vụ tân thủ sẽ trở về tư nhân không gian tìm hiểu cuốn được điền mới được. Tù tiện ném vào trong túi vật phẩm không gian thì một quái thảo to như gốc cây cổ thụ đánh tới Nhi.

"Đùa a. Hóa ra diệt hết quái thảo thì boss Quái thảo sẽ xuất hiện". Nhi dở khóc dở cười né ngang né dọc và tìm cách đánh trả. Thấy cột HP sắp xám đen, Nhi tự dừng cảm thấy cơ thể như bạo phát. Trước mắt là một màu đỏ của máu, Nhi cảm thấy mọi cơ bắp trên cơ thể mình như tăng thêm sức mạnh xông tới Boss Quái thảo đánh tới. Mắt thấy HP của cả bản thân và Quái thảo đang thi nhau giảm còn 2% của Quái và 1% của bản thân, Nhi chỉ biết cười khổ, mình sắp gặp lại NPC Giáo sư rồi. Đúng lúc này trước mắt Nhi là một màu trắng xóa và Nhi lâm vào hôn mê.

...

Đang trong giấc ngủ thì Nhi cảm thấy bên tay mình nhột. Nhi đưa tay ném đi cái thứ gây nhột cho mình, Nhi nghe thấy bịch một tiếng. Tiếp theo Nhi lại thấy nhột nữa, Nhi lại đưa tay ném thứ gây rối kia đi, mỗi lần lại dùng lực lớn hơn, cuối cùng, Nhi bực mình mở mắt. Phía trên là bầu trời sắc tím trong GOW. Nhìn sang xung quanh là bãi đất sinh sống của Quái thảo. Nhi ngạc nhiên vì lý do gì mình chưa có chết. Chợt Nhi nhìn về vị trí boss Quái thảo, ở nơi đó không còn Boss quái thú mà là một cái cây nhìn như một bonsai dáng cây si, lá của nó màu hồng nhưng toàn thân lại phát ra ánh sáng trắng nhu hòa khiến cơ thể cảm thấy ấm áp. Nhi đứng dậy định hướng cây đó đi tới thì nhớ ra cái vật gây nhột cho mình. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn là Nhi muốn đập chết vật nhỏ nó luôn.

"Mẹ ơi". Nhi hét lên và chạy ra xa cách cái vật đó một khoảng cách, đúng lúc Nhi ngã vào cái cây Bonsai đó. Không rõ va chạm vào đâu mà đầu ngón tay của Nhi bị đứt, một giọt máu từ tay Nhi rơi trên đỉnh đầu cái cây. Nhi thấy màn hình thủy tinh xuất hiện trước mặt: " Xin chúc mừng người chơi đã có được cây sinh mệnh và là chủ nhân của cây sinh mệnh." Chưa kịp để Nhi tiêu hóa, màn hình thủy tinh lại hiện lên một dòng chữ khác ngay sau đó: " Xin chúc mừng người chơi thu phục được một thú cưng. Đặc điểm thú cưng: không biết. Người chơi hay trao đổi với thú cưng để biết rõ đặc tính của thú cưng"

"Hả. Cây sinh mệnh, thú cưng". Nhi cảm giác nguy hiểm, Nhi nghiêng người cúi đầu nhìn xuống vị trí cái cây thì thấy bên cạnh là một con vật có hình dáng con rắn nhưng da nó lại là màu trắng, đó chính là vật khiến Nhi vừa nhảy dựng. Lúc này nó đang híp mắt chờ máu của Nhi chảy xuống.

Nhi hoảng hốt lùi ra phía xa và không quên cầm máu : "Có ai giải thích cho cái kẻ sợ rắn là tôi đây tại sao lại nhận một con rắn làm thú cưng không?".

Một giọng nói non nớt vang lên trong đầu Nhi: " Chủ nhân, chủ nhân chê em ư?"

Nhi nhìn thấy con rắn nhỏ chảy nước mắt, thật sự là chảy nước mắt. Nhi nhìn lên trời thở dài. Sau đó Nhi dùng ý niệm thu cây Sinh mệnh vào túi vật phẩm không gian nhưng không thành công. Đang thắc mắc thì Nhi nghe được một giọng nói trung niên: " Chủ nhân không thể thu tôi vào trong bất kỳ đồ vật chết được. Khi chủ nhân đạt cấp 25, chủ nhân có thể luyện ra không gian tùy thân, như vậy mới có thể thu lưu tôi được. Bây giờ Người hãy dùng ý niệm đưa tôi tới không gian tư nhân của Người. Ở nơi đó tôi có thể vẫn liên hệ với Người". Nhi gật đầu trả lời cây sinh mệnh, sau đó Nhi dùng ý niệm đưa cây sinh mệnh tới không gian tư nhân, Nhi cũng định làm vậy nhưng con rắn nọ nhất quyết không đồng ý.

Nhi đành mặc kệ nó, Nhi xoay hướng đi tìm một con suối gần đó để rửa sạch vết máu trên người. Đang vung vẩy trong nước thì Nhi nghe thấy tiếng kinh hô: "A, tại hạ không phải cố ý".

Phía trước Nhi là một người nhìn lớn hơn Nhi một cái đầu, cậu ta có mái tóc đen dài quá vai được buộc cằn thằn ở phía sau. Cậu ta quay lưng về phía Nhi nhưng nhìn tai đỏ của cậu ta khiến Nhi cười cười. Nhi mặc lại quần áo và bước lên bờ, hướng cậu bé đi tới. Nhi đập vào vai cậu bé nói: " Không sao, tôi cũng không phải là cô gái".

Nhi thấy cậu bé quay lại, ánh mắt hiện rõ sự nghi hoặc. Nhi cười cười. Nhi thấy cậu bé thất thần nhìn mình, sau đó ngượng ngùng quay đi nơi khác nhìn, miệng nói lời xin lỗi. Hai người cùng tìm một chỗ nói chuyện. Theo lời cậu ta giới thiệu thì cậu ta tên Child. Theo hình thái nhân vật, cậu ta 8 tuổi, vậy là hơn hình thái của Nhi 2 tuổi.

Ở trong game thường không nói rõ hình thái nhân vật nhưng cậu bé này có lẽ là người thật thà, cậu ta bảo một trong những hình thái của cậu ta là phù thủy. Nhi gật đầu tiếp nhận. Cậu ta muốn kết bạn với Nhi vì Nhi là người chơi đầu tiên cậu ta gặp trong game, Nhi nhìn thấy ánh mắt thiết tha mong chờ của Nhi xen lẫn là sự lảng trên ngũ quan xinh xắn của cậu bé. Nhi nghĩ người này ngoài đời thực có lẽ là một người rụt rè ít bạn nên hào phóng đồng ý. Nhi thấy Child chọn bạn thân đặc biệt cho mình nên cũng lựa chọn như vậy.

Nhi thấy Child nở nụ cười rực rỡ như ánh ban mai kết hợp má lúm đồng tiền trên khuôn mặt bầu bĩnh có ngũ quan xinh xắn thật chói lóa. Tim Nhi lạc đi mất mấy giây. Nhi bối rối che dấu sự thất thố của mình. “Từ khi nào mình mê trai vậy.”

Không kịp suy nghĩ thì tiếng hệ thống lại vang lên: “Chúc mừng người chơi đã hoàn thành nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ bản.” Nhi ngơ ngác nhìn chữ nhiệm vụ hoàn thành trên hộp thoại của mình. “Chúc mừng người chơi tăng cấp 2, người chơi đã được mở thêm chức năng luyện công.”

”Là huynh đã chia sẻ mục hoàn thành nhiệm vụ cho đệ”. Nhi nghe giọng nói con nít của Child bên cạnh. Nhi sửng sốt nhìn vật phẩm được chuyển sang cho mình. Rõ ràng là vật phẩm đều nhiều yêu cầu của chương trình từ 2 đến 3 thứ. Nhi nghe thấy Child nói có thể giữ lại vật phẩm dùng cho sau này trong giao dịch hoặc luyện được. “Cái người này quá thật đi, nếu không gặp mình mà là người khác sẽ bị bán đi còn giúp người khác đếm tiền đi.” Nhi nhìn Child và nghĩ.

”Sẽ không, huynh chỉ đối tốt với đệ thôi”. Nhi nghe thấy Child giải thích. “Huynh xin lỗi, Huynh có khả năng nghe được suy nghĩ của người khác. Phải qua level 5 mới có thể tự điều chỉnh khả năng này”. Nhi giật mình khi biết được chức năng này.

Sau đó cả hai tiếp tục lên đường tìm kiếm cháu của trưởng thôn. Khi đi qua một gốc cây táo thì thấy cậu bé đang nằm dưới gốc cây, bên cạnh là con rắn nhỏ của Nhi và một con vật tròn vo màu trắng chỉ lộ đôi mắt màu đen.

” Thú cưng có khả năng phát hiện mục tiêu cho người chơi.” Bên tai Nhi là giọng nói non nớt của Child. Child cúi người đặt cậu bé lên lưng và công đưa bé lên hướng Tiểu Ngư thôn đi tới.

Lúc này gió thổi qua lá cây xào xạc, Nhi thấy một chiếc túi xuất hiện trước không trung, khoảng chục quả táo rơi xuống chiếc túi. Nhi lại nghe thấy Child nói: “Nếu đệ khát nước thì có thể ăn táo, đồ ăn ở đây không chỉ là mô phỏng từ thực tế, không biết nhà sản xuất game làm thế nào nhưng đồ ăn ở đây hoàn toàn là đồ thật”.

“A”. Nghe vậy Nhi cũng rất tò mò, Nhi cầm một quả táo và cắn, mùi thơm của táo, hương ngọt của táo và cả độ giòn đều cho thấy đây là thật không phải là giả, hai mắt Nhi sáng lên, chạy lại gần Child, Nhi cầm một quả táo khác lau lau trên áo mình và đưa tới gần miệng Child. Sau phút chần chừ vì hành động của Nhi, Child mỉm cười và cắn quả táo, đôi mắt híp lại vì cười. Hai người đi trên đường một người cắn một miếng, rồi lại đưa sang cho người bên cạnh cắn một miếng. Không khí thật vui vẻ hài hòa.

21. Chương 21: Thế Giới Trong Gow (5)

“Cảm ơn, cảm ơn hai cháu đã giúp già tìm được đứa cháu”. Cụ già nước mắt lưng chòng cầm tay Child và Nhi nói.

“ Có thể giúp đỡ cụ là niềm vinh hạnh của chúng cháu”. Child lễ phép nói.

“Ta... ta có một việc nữa cần sự trợ giúp của hai cháu, hai cháu giúp ta chứ”. Nhi và Child gật đầu đồng ý. Cả hai đều biết đó chính là nhiệm vụ tiếp theo.

Ông lão trưởng thôn đưa cả hai đến một khu vườn có nhiều cây cỏ khác nhau, ông lão chỉ vào những gốc cây nhìn đang héo úa nói: “Ta muốn các cháu chăm sóc cây Diệp phong được, không rõ lý do vì sao mà Diệp phong được lại bị héo úa sắp chết”. Cả hai nhìn vào cái cây héo úa vàng vọt trước mặt, Nhi nghe thấy Child nói: “Chúng ta cần nhổ hết cây thuốc khác, Diệp phong được là loại cây yêu cầu địa phương chỉ có một mình nó sống, mấy cái cây xung quanh được điền cũng cần phải chặt bỏ.” Thấy Nhi nhìn sang mình, Child cười và nói: “Huynh sẽ đốn cây xung quanh đây, đệ ngồi nhặt hết các loại được liệu kia đi và trồng sang một khu khác”. Child chỉ tay về phía bên kia vườn, nơi đó có một dòng suối chảy qua, Nhi nhìn theo và gật đầu. “Đệ nhớ trồng hết thì đừng vứt bỏ được liệu đi, đệ mở rộng ô đặc biệt trong túi vật phẩm không gian, nơi đó có thể lưu giữ được liệu. Sau này mở ra không gian tùy thân thì tạo một được điền trong đó”.

Nhi gật đầu tỏ rõ đã hiểu. Nhi nhìn Child, người này có kế hoạch, lời nói thì quyết đoán, có vẻ là người quen chỉ đạo người khác. “Huynh tìm hiểu kỹ về GOW rồi ă?”

“Ừ, khi thấy quảng cáo về GOW, huynh đã tìm hiểu nên khi vào game không lơ ngơ”. Child nhướn mày nhìn Nhi: “Đệ đừng nói là đệ không có tìm hiểu gì đã nhảy vào chơi nhé”. Nhi cười ngượng ngùng gãi tai mình. Nhi thấy bên tai có tiếng cười khe khẽ của Child, nhưng khi nhìn lên thì đã thấy Child nhìn đi nơi khác.

Hai kẻ, một đốn cây, một nhổ cỏ và trồng được liệu thật vui vẻ. Quá nửa ngày, mọi việc đã hoàn thành. Nhìn cột HP đang giảm đi quá nửa, cả hai ngồi dựa lưng vào nhau luyện công hồi phục và chờ đợi Diệp phong được hồi phục. Khi HP lên được một vạch nhỏ, cả hai mở mắt và theo mắt thường nhìn thấy tốc độ sinh trưởng của Diệp phong được từ héo úa thành vàng vọt, rồi từ vàng vọt dần có ánh xanh diệp của lá, sau đó một cái lá nảy chồi lại một cái lá. Đến cuối cùng từ trong thân cây nở ra một chùm hoa màu Xanh đậm có mùi thơm ngào ngạt. Thú cưng của hai người không biết từ đâu chạy lại riu rít bên chùm hoa. Nhi ngạc nhiên: “Cái chùm hoa đó có gì hấp dẫn hai vật này vậy?”

“Huynh không biết, chúng ta lại gần xem thôi”. Child kéo tay Nhi lại gần, khi tới gần chùm thì thấy ở giữa chùm hoa có một nhũ hoa màu đỏ, Nhi thấy hai con vật đang tranh nhau uống lấy cái nhũ hoa màu đỏ đó. Lúc này, Nhi nghe thấy Child nói: “Có lẽ đây chính là tinh túy của Diệp phong được, tuy không biết công dụng nhưng chắc chắn là đồ tốt, chúng ta cũng đến lấy một ít đi”. Một chiếc lọ sứ được đưa tới trước mặt Nhi, Nhi gật đầu và nhẹ nhàng gặt nhũ hoa màu đỏ vào trong lọ sứ, Nhi nghe thấy Child nói: “Không nên lấy hết tất cả, chỉ cần lấy 2/3 nhũ hoa thôi”. Nhi ngược mắt lên nhìn hướng Child và thấy hình ảnh Child đang củng đầu sừng vật của mình và cả con con rắn nhỏ màu trắng. Nhi rùng mình, tuy nói con rắn nhỏ nó là thú cưng của mình, nhưng là chủ nhận sợ rắn thì nó không phải là điều hay ho. Nhi nhìn thấy đôi tay nhỏ nhắn của Child đang nhẹ nhàng gặt nhũ hoa vào lọ sành, động tác cẩn thận tinh tế thật lôi cuốn người khác. Sau giây phút thần thờ, Nhi cúi người và cũng tiếp tục việc làm đang dở dang của mình.

Khi hai người trở về chỗ cũ thì ông lão trưởng thôn xuất hiện nói nhiệm vụ của hai người đã hoàn thành, ông đi khắp một lượt được điền và gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Vật phẩm nhận được của nhiệm vụ sau khi hoàn thành là 10 cây Diệp phong được, cả hai vui mừng nhận và rời khỏi Tiểu Ngư thôn. Vừa ra khỏi Tiểu Ngư thôn, hộp thoại tin nhắn của Nhi xuất hiện, Nhi mở ra và nhận được tin nhắn của anh An báo thoát game đi ăn trưa, chiều có thể tiếp tục. Nhi tạm biệt Child, trước khi đi cả hai hứa hẹn sẽ cùng nhau thực hiện nhiệm vụ tiếp theo, Nhi vui mừng nói lời đồng ý rồi thoát game.

....

Nhi mở mắt thì thấy bên cạnh Sơn và Đông vẫn còn trong game, không biết hai người này làm gì mà chưa rời khỏi nữa, anh An thì có lẽ đã xuống bếp. Nhi cất lại thiết bị game và phụ anh An làm bữa trưa. Khi hai người dọn xong bữa trưa thì thấy Sơn và Đông bước chân vào phòng ăn.

Sơn nhìn thấy bữa trưa hai mắt sáng lên như kiểu người đói mấy ngày không có ăn vậy, An nhìn thẳng nhỏ mà cười. Cả bốn anh em ngồi vào bàn ăn, theo thói quen Nhi không thích vừa ăn vừa nói chuyện nhưng có vẻ các anh Nhi không có thói quen như vậy, lúc này Nhi mới biết gia đình Nhi không coi cái “ăn không nói, ngủ không nói” làm thành cơ sở văn hóa giáo dục cho trẻ con. Gia đình Nhi cho rằng bữa ăn là lúc cả nhà có thể gặp nhau, đây là lúc mọi người có thể chia sẻ vui buồn trong ngày.

“Các em đi luyện cấp chưa?” An dừng đùa hỏi rồi lại tiếp tục gắp thức ăn vào đĩa của Nhi.

” Em và Sơn đang bắt đầu vào nhiệm vụ tân thủ, vừa hoàn thành nhiệm vụ tìm thú cưng cho Tiểu Ngư

muội". Đông nói. "Khi bắt đầu vào rừng tìm kiếm đứa cháu đi lạc cho trưởng thôn thì anh gọi bọn em trở về ạ"

An dừng đứa nhìn Đông nói: "Hai đứa thành lập tổ đội hả?"

"Vâng ạ". Sơn trả lời.

"Vậy thì cần cẩn thận với con nhện sáu mắt tám càng, điểm yếu của nó không phải nằm ở mắt nó mà là ở bụng nó. Đối với trứng của thiên ưng, các em lợi dụng nó đi kiếm ăn vào buổi sáng sớm mà lấy trộm. Đứa bé con trưởng thôn ngủ ở dưới cây táo ở sâu trong rừng. Ở gần nơi ở Thiên Ưng có một số thú cưng level 10 có khả năng tăng cấp thành thần thú, các em hãy lựa chọn chúng làm thú cưng nhé." An chia sẻ kinh nghiệm của mình cho mấy đứa.

"Ở nhiệm vụ thứ tư, ngôi nhà đầu tiên là ngôi nhà của thỏ". An như nhớ tới điều gì không tốt khẽ cau mày. "Anh mới đến nhiệm vụ này, buổi chiều sẽ chờ các em để đi tiếp nhiệm vụ sau"

Nhi cũng dừng đứa và nói: "Giáo sư nói không được tin lời nói của con thỏ, khi tới ngôi nhà đầu tiên thì phải gõ cửa, rút chìa khóa và chạy khỏi nơi đó đi về hướng đông ngay."

"Em đã làm đến nhiệm vụ đó rồi sao?" An nhìn Nhi hỏi.

"Không có a, em cũng mới vừa hoàn thành nhiệm vụ chăm sóc được điền." Nhi trả lời anh An.

"A, cái vườn đó dù có làm sạch cỏ cũng không làm cho Diệp phong được xanh được như cũ." An cau mày nghĩ lại.

"Cần phải đốn hết cây xung quanh, chuyển được liệu khác sang gần suối nhỏ" Nhi chia sẻ kinh nghiệm.

"Hóa ra là vậy". An gật đầu tỏ vẻ đã biết.

"Đối với nhiệm vụ quái thảo, tốt nhất là đừng có diệt hết, lúc diệt hết sẽ xuất hiện Boss quái thảo, nó rất mạnh có thể mình sẽ chết hồi sinh trở về điểm bắt đầu." Nhi vừa dừng lời thì nhận được ánh mắt thông cảm của cả ba người. Nhi cười: "May mắn là em gặp hên có được hình thái đủ cường hân nên còn đứng 1% HP".

22. Chương 22: Thế Giới Trong Gow (6)

"Bọn em ăn xong sẽ đi làm tiếp nhiệm vụ đây, hẹn gặp anh và Nhi ở nhiệm vụ cuối cùng của nhiệm vụ tân thủ." Sơn dừng đứa và nói. An và Nhi cùng gật đầu đồng ý.

.....

Đúng giờ hẹn với Child, Nhi xuất hiện trong GOW, khi vừa mở mắt ra, Nhi nhìn thấy xung quanh mình là những cây nấm hình quai nón lấp lánh nhiều màu sắc. Một cậu bé ngũ quan xinh xắn có mái tóc đen dài đang đứng dựa lưng vào một cây táo, khi cậu mở đôi mắt nhìn thấy bóng dáng Nhi thì cười rục rờ. Nhi cũng cười và bước lại gần Child."Chào buổi chiều, Child"

"Chào buổi chiều, Hồn huyết". Sau đó, Child đưa cho Nhi một lọ thủy tinh chứa chất lỏng màu tím nói: "Đây là thuốc nước thu nhỏ người, tí nữa tiến vào vương quốc Thỏ tinh thì sẽ cần đến". Nhi vui vẻ gật đầu. Cả hai vui vẻ mở hộp thoại nhiệm vụ nhấn nhiệm vụ thứ tư. Lúc này bản đồ chỉ hướng con thỏ đang lạc đường, cả hai theo hướng bản đồ tìm thấy một con thỏ mập, đúng là một con thỏ xám mập mập đang nằm ăn vạ bên một cái cây. Child rất thân sĩ tới làm quen với con thỏ. Con thỏ thấy người khác quan tâm mình thì vui vẻ kể chuyện, sau nửa ngày nó mới nói tới trọng tâm tìm nhà, Nhi đen mặt nhìn cái con thỏ lấm mồm lấm miệng kia, y hệt cái lấm mồm của Sơn và Jame vậy.

Trên đường đi tới vương quốc Thỏ tinh phải bước qua cánh cửa thời gian, Thỏ tinh vui vẻ tra chìa khóa vào cửa mở ra và bước vào, Nhi với Child cũng đã uống thuốc nước thu nhỏ người rồi cũng bước vào theo. Bước từng bước đi, Nhi nhìn ngắm xung quanh mà cảm tưởng bản thân mình là một Alice lạc vào xứ sở thần tiên.

Nhi nhìn con mèo đang cuộn mình trên cái cây, những bông hoa to hơn cả người mình, ngược nhìn Child bên cạnh vẫn đang thản nhiên bước đi bên cạnh. Nhi rõ ràng thấy con thỏ bị đang lú ra lú rú nhưng lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào thì vô cùng ngạc nhiên. Rồi Nhi nghe thấy trong đầu mình vang lên một âm thanh: "Huỳnh dùng cách âm không là một loại bùa chú của phù thủy để ngăn cách tạp âm bên ngoài, đối với người tu chân trong GOW thì cần level 25 mới mở ra chức năng này." Nhi gật đầu, nghĩ: "Phù thủy trong GOW có nhiều kỹ năng lợi hại ghê". Sau đó Nhi lại nghe được lời nói: "Chỉ là bản năng trong máu của phù thủy thôi, giống như Phi vũ là bạo động, Huyết tộc là khát máu, Tinh linh là điều khiển thiên nhiên vậy..."

Nghe tới đây thì Nhi giật mình, bạo động và khát máu thì bản thân Nhi đã trải qua khi diệt Boss Quái thảo nhưng điều khiển thiên nhiên thì Nhi chưa thấy đâu cả. Khi lần nữa quay lại nhìn Child, Nhi nhìn thấy cục bông màu trắng là thú cưng của Child đang ở trên vai của Child, "hình như hai thú cưng đi với nhau cơ mà, thế con rắn kia đâu". Nhi theo phản xạ nhìn xuống vai mình thì thấy một cái lưỡi rắn đang vươn ra chạm vào má Nhi. Nhi chết đứng ba giây tại chỗ và hét toáng lên, đoạn lấy tay hất con thú cưng của mình và nhảy vọt lên sau lưng của Child. Vì hành động bất ngờ của Nhi mà Child giật mình, nhưng sau đó cả hai nhìn thấy bản mặt khóc sướt mướt của con rắn.

"Chủ nhân, tại sao chủ nhật lại có thể ghét bỏ em như vậy? Em dễ thương như vậy mà". Chú rắn nhỏ để mình chứng cho lời mình nói đã xoay vòng mấy vòng, chiếc đuôi ngo nguẩy phía sau kết hợp với cái đầu nhỏ trong thật buồn cười. Child nhìn con thú nhỏ, cười thật to. Nhi lúc này đã rời khỏi lưng Child nhưng vẫn cách xa con rắn: "Chủ nhân làm tổn thương lòng kiêu hùng của em nha".

"Kiêu hùng, một con rắn mà cũng có lòng kiêu hùng?" Nhi nhìn con rắn nhỏ và nói.

Con rắn nhỏ rất phối hợp gật gật đầu, đoạn nó chạy lại gần Nhi, không gian trước mặt Nhi mở ra, Nhi nhìn thấy một cái tẩu thuốc trước mặt mà không biết nó là gì? Bỗng hộp thoại hiện ra: "Chúc mừng người chơi đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong nhiệm vụ tìm nhà cho thỏ". Nhi nghe thấy Child bên cạnh nói: "Mỗi một nhiệm vụ chính, nhiệm vụ phụ bản đều có một nhiệm vụ ẩn không yêu cầu người chơi tìm và giải đáp. Chúng ta thật may mắn tìm và thu phục hai thú cưng có thể tìm và giải đáp các nhiệm vụ ẩn đó. Khi kết thúc nhiệm vụ tận thủ, chúng ta sẽ được cộng thêm điểm nâng level cũng như nhận được vật phẩm đặc biệt." Nhi nhìn con rắn nhỏ đang ngồi chồm hổm chờ được chủ nhận khen ngợi, Nhi nhìn sang bên cạnh thì thấy Child đang vuốt ve vật nhỏ, Nhi nhìn lại con rắn thấy trong mắt lóe lên sự thèm thuồng, Nhi nhìn xuống cái tay của mình, bảo mình phải xoa đầu con rắn trơn truột đó sao, never. Nhi nuốt nước bọt nói: "Cảm ơn thú cưng". Con rắn nhỏ rõ ràng hơi ảo não nhưng vẫn vẫy đuôi lắc lắc hai bên mừng rỡ.

"Sao em không đặt tên cho thú cưng của mình". Nhi nghe thấy Child nói. "Thú cưng của anh tên sky đấy"

"A". Nhi ngạc nhiên nhìn cái cục bông to trên vai ai kia và nghĩ đến cái tên không hề ăn khớp gì cả. "Vậy gọi mày Tiểu xà nhé". Cả Child và hai con vật đều vạch đen đầy đầu vì cái tên Nhi đặt ra. Nhìn cái vẻ ảo não của con rắn, Nhi nói: "Nếu không thích thì cứ gọi là thú cưng đi". Nhi nghe thấy con rắn nào đó vội vã nói: "Tiểu xà rất hay, Tiểu xà rất hay".

Lúc này, phía xa hiện lên một ngôi nhà nắm to, cả Nhi và Child đều biết nhiệm vụ lần này đã sắp xong. Hai người đi phía sau con thỏ quay sang nhìn nhau mỉm cười. Khi bước tới nhà con thỏ, Child đã bỏ đi cách âm không, Nhi nghe thấy con thỏ đang nói: "Ngôi nhà xấu xí này là của ai, ngôi nhà của tôi vừa to vừa đẹp, vừa trang trọng."

Nhi nghe thấy Child nói với con thỏ: "Để tôi vào gõ cửa hỏi chủ nhà giúp chúng ta ngôi nhà của bạn ở đâu rồi chúng ta lại tiếp tục lên đường". Nhi thấy con thỏ ánh mắt sáng ngời gật gật đầu nói cảm ơn.

Child tiến tới cửa ngôi nhà và gõ cửa, sau đó rút nhanh chìa khóa ở phía trên ngôi nhà, rồi sau đó mất hút giữa ngôi nhà, Nhi đang ngạc nhiên nhìn thì thấy bên tay mình có người kéo đi, khi dừng lại Nhi phát hiện ra mình đang ở trên một con đường lớn. Lúc này, hội thoại hệ thống vang lên: "Chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ tìm nhà cho thỏ. ... Chúc mừng bạn đạt cấp 3.... Chúc mừng bạn nhận được vật phẩm đặc biệt của nhiệm vụ ẩn.." Nhi nhìn thấy một cái giường lớn xuất hiện trước mặt, khi mở ra là thì thấy 02 lá bài Jocker có hình dạng giống lá bài Joker bình thường nhưng lại chỉ có khác tên gọi. Nhi cầm 01 lá bài Jocker màu đỏ đưa cho Child, còn mình thì nhận lá bài Jocker màu đen.

"Hai lá bài này để làm gì vậy Child". Nhi hỏi ra thắc mắc của mình.

"Huynh không biết, khi trở lại gặp NPC có thể hỏi rõ hơn". Child lắc đầu nói

Nhi gật đầu và mở hộp thoại tin nhắn hỏi anh An đang ở đâu. Sau khi lấy được tọa độ anh An đang đứng, Nhi hỏi Child có gia nhập với nhóm anh An cùng Nhi không, Nhi thấy Child mỉm cười gật đầu. Trên đường tới gặp anh An, Nhi và Child cùng nhau đánh thêm vài quái thú và nhặt những vật phẩm rơi ra từ quái thú và những được liệu trên đường.

23. Chương 23: Thế Giới Trong Gow (7)

Khi Nhi tới tọa độ với anh An được một lúc thì Đông và Sơn cũng tới. Cả năm người cùng lập tổ đội và tiến vào nhiệm vụ cuối cùng. Vì lúc này Nhi và Child để cách âm không nên không hề biết con thỏ xám béo có nói về khu vườn của Quốc vương thổ.

Sơn và Đông kể lại cho tất cả nghe câu chuyện. Theo lời kể của con thỏ xám béo thì khu vườn nằm ở hướng nam của lâu đài, như vậy khu vườn thực chất sẽ nằm ở phía bắc của lâu đài. Con thỏ xám béo nói ở đó có rất nhiều lính canh gác, như vậy nơi đó không có bóng dáng của lính canh gác. Theo thông tin thu được, cả nhóm đồng ý với phương án làm khách du lịch đi vào lâu đài thăm quan.

Nhi cũng không quên nói với mọi người là NPC giáo sư cần máu của thổ tinh quốc vương. Vì vậy, anh An có ý kiến sau khi lấy xong tảo sẽ chia nhau đi tìm quốc vương thổ, tìm được địa chỉ chính xác sẽ cùng tập hợp để hành động. Nhưng Child lại nói, việc lấy máu của quốc vương để cho Tiểu xà và Sky đi lấy, anh An nghĩ nếu vậy thì có thể để cho thú cưng của cả năm đi cho tăng thêm thành công. Nhưng khi nhìn thấy con mèo đen của anh An, Nhi chỉ có thể nhìn trời mà thầm than sao mình lại có một người anh luyện mèo thể này, không chỉ Nhi mà ba người còn lại cũng hết lời với cái người thú Hắc Miêu có sừng vật là mèo đen kia. Sừng vật của Sơn là một con khỉ lông vàng, sừng vật của Đông lại là Hắc thiên ưng. Cuối cùng ngoài con mèo của anh An bị ném lại thì bốn con vật kia đều chạy thành đoàn đi tìm Quốc vương thổ tinh.

Đúng như suy đoán của mọi người, khu vườn này rất vắng vẻ, cả khu vườn chỉ có đúng 05 cây và cây táo cần cỗi trên cây chỉ có đúng 01 quả táo. Ngay sau khi vừa hái xuống quả táo duy nhất từ trên cây xuống thì tất cả mọi người đều thấy khu vườn chấn động và một tiếng kêu "A" rõ to, rung động này rõ ràng là do cái tiếng thét kia mà có. Sau đó là hàng loạt những con thỏ màu sắc đen, xám, trắng xuất hiện bao vây mọi người.

"Ai cho các người, những con người mặt hèn tới ăn cắp quả táo thần của ta". Một cái con thỏ to dần to dần xuất hiện trước mặt mọi người, trên đầu là một cái vương miện.

Nhìn cái hàng vây xung quanh, cả đám đang nghĩ sẽ đánh nhau thì một vật màu đen không biết từ đâu nhảy lên lấy đi cái vương miện của Thổ tinh quốc vương. Sau đó Thổ tinh đang từ to biến nhỏ dần và trở thành một con thỏ nhỏ, cả đám chỉ có nhìn cái con mèo đen của An đang ngậm trong miệng cái vương miện nhai lấy nhai để. Tất cả ánh mắt mọi người hướng nhìn An chờ giải thích. An gãi mũi nói: "Có vẻ con mèo đang đói".

Con thỏ nhỏ dưới chân gào khóc thê lê, lúc này mọi người phát hiện ra con thỏ này chính là con thỏ xám béo mà mọi người được nhận nhiệm vụ đưa về nhà ở nhiệm vụ thứ tư. Vì đã biết Thổ tinh đại nhân này không gì đáng sợ, Nhi bước lại gần và chích máu của Thổ tinh, vừa mới đặt nắp lại thì bốn thú cưng trở lại, trong miệng của Hắc Thiên Ưng là một bông hồng màu xanh. Không cần nhìn Nhi cũng biết đây là nhiệm vụ ẩn trong nhiệm vụ này rồi. Nhưng chỉ có Nhi và Child biết điều đó, còn nhóm anh An thì không biết, vì vậy, khi con Hắc Thiên Ưng vừa mới dừng lại trước mặt mọi người đã bị Sơn mắng cho một trận:

"Đúng là con chim vô dụng, bảo đi lấy máu của Thổ tinh quốc vương thì lại lấy về một bông hồng xanh là sao". Thú cưng nghe hiểu lời chủ nhân mắng cúi đầu xuống nhìn mặt đất, chỉ có con rắn Tiểu xà và Sky là hờn hờ chạy lại gần chờ lời khen của Nhi và Child.

"Giải lắm". Child không tiết kiệm lời khen đối với thú cưng của mình, đoạn vuốt ve thú cưng.

"Giải lắm, Tiểu Xà". Nhi cũng hưởng thú cưng của mình để lại một câu khen ngợi, tất cả mọi người thấy một con rắn nhảy lên nhảy xuống như con chuột túi.

Sau đó, Nhi hướng về Sơn nói: "Đây là nhiệm vụ ẩn trong nhiệm vụ này, thú cưng của chúng ta đánh hơi được nên lấy về cho chúng ta". Nhi nhìn thấy Child cầm bông hồng, trước mặt mọi người xuất hiện hội thoại: "Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong nhiệm vụ tân thủ, người chơi sẽ được chuyển tiếp không gian trở về bàn cờ trung tâm... Chúc mừng người chơi lấy hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong trò chơi. ... Chuyển tiếp không gian xuất hiện vụn vụn, cả năm người đều xuất hiện trên bàn cờ, lúc này chỉ còn lại 15 quân cờ trên bàn cờ. NPC xuất hiện vẫn là giáo sư âm trầm mặc hắc sắc áo bào. Nhi thấy Sơn đang hưng phấn nhìn chằm chằm vào giáo sư.

"Chúc mừng các người đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ bản. Dù không muốn khen ngợi nhưng các người đã hoàn thành quá mức xuất sắc những thử thách của nhà sản xuất game tạo ra. Có lẽ ta phải báo cáo lại cho ADMIN để tăng mức độ khó cho trò chơi này." Cả bọn đen mặt khi nghe lời người đàn ông này nói, trong lòng đều thấp nhang cho các tân thủ sau họ.

"Đây là vật phẩm của ngài". Cả Nhi và Child đều cùng đứng ra khỏi hàng năm người tiến tới gần Giáo sư, Giáo sư mắt sáng ngời khi nhìn thấy vật phẩm được đưa ra. Sau đó cây đũa phép đưa tất cả vật phẩm cất đi. Mọi người cùng nghe thấy NPC nói:

"Phần thưởng đặc biệt cho ba nhiệm vụ đầu tiên là áo giáp hợp kim A, công dụng: Hồi sinh một lần sau khi hết HP trong các nhiệm vụ sau.

Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ ở Thổ tinh vương quốc là 1000 hồng ngọc, 1000 xu, 1000 vàng.

Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ chính là trứng Thiên ưng, có thể đổi vật phẩm ở Cửa hàng hoặc Hội chợ.

Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ phụ bản là một cây Diệp hồng được, có tác dụng luyện được cấp 3 khi người chơi lên cấp 5.

Phần thưởng hoàn thành hết các nhiệm vụ không gây ra hậu quả là bộ cờ vua gồm 16 quân, giúp người chơi thành lập quân đội, tướng lĩnh khi thành lập thành trì và vương quốc."

Giáo sư dừng lại nhìn mọi người và nói tiếp: "Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ ẩn ở nhiệm vụ thứ tư được nhận ngay sau khi hoàn thành. Jocker đồ có tác dụng chữa thương cho bản thân và đồng đội trong hoạt động tổ đội, Jocker đen có khả năng hủy diệt đối thủ mạnh hơn 10 cấp so với người chơi. Tuy nhiên nhiệm vụ ẩn này chỉ có xuất hiện 01 lần trong tất cả các nhiệm vụ, cũng có nghĩa người chơi may mắn có được phần thưởng này là độc nhất vô nhị, phần thưởng này được sử dụng mãi mãi, khi người chơi tăng cấp thì Lá bài Jocker cũng tăng cấp theo"

"WOA," Tiếng kinh hô của An, Đông, Sơn đột nhiên vang lên. "Tên nào may mắn kiếm được hai lá bài đó nhỉ". Nhi và Child mỉm cười nhìn nhau, hai đứa đúng là may mắn mà.

Giáo sư cau mày nhìn ba tên đang lải nhải: "Trật tự". Tất cả theo tiếng nói của NPC nhìn lại, Sơn tè lười với Đông. "Phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ ẩn ở nhiệm vụ thứ năm sẽ do ta trao thưởng. Vì sự thông thái có thể coi là tốt của các người, ta sẽ ban tặng cho mỗi người các người một vật", vừa nói chiếc đũa phép của người đàn ông nhẹ vung lên không trung, một hòn gạch màu đỏ bình thường xuất hiện trước tầm nhìn của cả năm người: "Đây là hòn gạch phép thuật, như đã nói, nhiệm vụ ẩn là nhiệm vụ độc nhất và phần thưởng là phần thưởng vô nhị cho nên những người chơi khác sẽ không có hòn gạch phép thuật này. Khi các người lựa chọn xây dựng thành trì, hãy sử dụng hòn gạch này làm nền móng, thành trì của các người không chỉ được phép thuật bảo vệ mà còn có khả năng xây dựng nhanh. Khi các người xây dựng vương quốc, hãy lấy hòn gạch làm trung tâm để đặt phòng hộ bảo vệ cho quốc gia."

Cả năm sung sướng khi nghe được NPC giáo sư nói vậy. Nhưng chưa hết bất ngờ, giáo sư lại nói tiếp: "Vì là những người hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tân thủ, các người sẽ được cộng thêm mỗi người 2 cấp tính từ thời điểm này."

Giao diện hệ thống hiện lên thông báo cho từng người:

"Chúc mừng bạn đã đạt cấp 4". Đây là Đông và Sơn.

"Chúc mừng bạn đạt cấp 5". Đây là đối với An và Nhi.

”Chúc mừng bạn đạt cấp 7”. Đây là đối với Child.

Bốn người cùng nhìn về Child với ánh mắt kinh dị, tên này làm thế quái nào mà luyện nhanh như vậy. Không để cho mọi người thắc mắc nhanh, NPC Giáo sư đã giải thích cho mọi người biết lý do: ”Chúc mừng người trở thành chủ nhân của quân chủ Bow, khi Bow tăng cấp thì người sẽ tăng cấp theo, càng lên cao, tốc độ tăng cấp của người sẽ càng cao”.

Một cây nấm bảy màu xuất hiện trước mặt mọi người. Child nói với mọi người, đây là phần thưởng đặc biệt trong nhiệm vụ nấm vành nón. Nhi nghe NPC nói với tiếp: ”Chúc mừng người trở thành chủ nhân của cây sinh mệnh và Thảo Đình được”, lúc này mình mới nhớ tới cái cây sinh mệnh đang ở trong không gian tư nhân của mình, nhưng Thảo Đình được là cái gì, Nhi mở vật phẩm không gian nhìn thấy cái cây ở diệt quái thảo cuối cùng bèn hỏi giáo sư: ”Là cái cây Thảo Đình được”.

Giáo sư gật đầu, nói: ”Khi người đạt cấp 20 có thể sử dụng Thảo Đình được để mở không gian tùy thân của bản thân, nó có tác dụng phụ trợ lớn để giúp người luyện thành không gian tùy thân trước cấp”.

Giáo sư nhìn mấy người rồi quay sang Child và Nhi nói: ”Vì hai người các người là những người đầu tiên biết tôn trọng ta, nên ta sẽ tặng riêng hai người một vật”, hai chiếc lọ thủy tinh trong suốt xuất hiện với chất lỏng màu xanh, ”Đây là hồi sinh được cao cấp, chỉ cần một giọt có thể hồi sinh HP khi còn 1%, quà tặng đặc biệt của ta giành cho các người vì những được liệu độc được các người lấy cho ta”.

Sau đó Giáo sư nhìn tất cả mọi người nói: ”Chúc mừng tất cả các người đã chính thức trở thành những công dân của GOW. Bây giờ hãy tiếp tục con đường của các người. Chúc thành công”. Bóng dáng của Giáo sư trên màn hình dần dần mờ nhạt rồi biến mất trước mặt mọi người.

Giải thích:

Trong game GOW: 10 bạc = 1 vàng, 100 vàng = 1 xu, 1000 xu = 1 hồng ngọc.

24. Chương 24: Vấn Đề Luẩn Quẩn

“A, đúng là sự khủng bố của SEVERUS SNAPE”. Sơn phấn khích nhảy dựng lên ngay sau khi giáo sư biến mất, “Đúng như trong nguyên tác và các tác phẩm đồng nghiệp văn khác, ông ấy là sự khủng bố, còn đáng sợ hơn cả Voldemort nữa”. Cả bốn người nhìn sang Sơn đang hoa trương như fan quá khích. Lúc này Nhi đã nhớ ra vì sao mình lại cảm thấy cái tên đó quen thuộc rồi, ngày bé anh Thiên luôn ở bên cạnh kể chuyện này cho Nhi. Anh nói một người đàn ông có thể học được ở con người này tính nhẫn nại, tính yêu chung thủy một người suốt cuộc đời hay sự thèm khát sức mạnh nhưng không thể học được sự yếu đuối của con người Giáo sư.

“Mọi người kiểm tra lại phần thưởng trong túi vật phẩm không gian đi, có thể cái nào quan trọng thì cất vào không gian tư nhân tránh bị mất mát”. Tiếng Child làm Nhi chấm dứt hồi tưởng lại những lời anh Thiên từng nói khi đọc bộ truyện đó.

Nhi cùng mọi người hồ khởi kiểm tra phần thưởng và chuyển hết sang không gian tư nhân của mình. Lúc này, Sơn đang gào thét tò mò kẻ kiểm được lá bài Jocker là ai. Nhi không đành lòng đem lá bài của mình cho cả bọn xem. Sơn sung sướng cầm lá bài ngắm nghía thỏa thích. Nhi nhìn Sơn và nói: “Này, ông còn có bộ truyện về Giáo sư SEVERUS SNAPE không?”

“Hả?”, Sơn đang mải mê sờ đồng sờ tây lá bài nên không để ý những lời Nhi nói, Sơn ngẩn người một lúc rồi mới nói: “A, truyện gốc hay là đồng nghiệp văn, nếu là truyện gốc trong nhà Nhi cũng có mà, còn đồng nghiệp văn thì bạn thích cấp nào tôi cho bạn mượn tất đấy.”

Nhi ngẩn người: “Cấp nào, đồng nghiệp văn? Truyện gốc?”

“Ừ, cấp trong đồng nghiệp văn thì gồm có cấp đam mỹ với cấp ngôn tình đó, còn truyện gốc có tên là Harry Potter”. Sơn giải thích cho Nhi

“A”. Nhi gật đầu đã nhớ ra bảy quyển truyện dày ở trên giá sách khi Nhi lướt qua mục lục có thấy. Nhi nghe thấy Sơn nói tiếp: “Giáo sư là một nhân vật top chính trong seri truyện Harry Potter, trong đó Harry là con trai của người phụ nữ mà Giáo sư yêu nhất, vì sai lầm hồi trẻ là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lily

tức mẹ của Harry. Ông ấy à, cả cuộc đời cũng chỉ có yêu thương mỗi mẹ của Harry và kẻ ông ghét nhất lại chính là Jame – người cha của Harry. Suốt bảy quyển truyện, có thể nói 100 người đọc thì có tới 99 người đọc đều bị bề ngoài của ông ấy đánh lừa đánh giá ông ta là người của phe hắc ám. Đến cuốn bảy mới biết được sự thật từ ký ức ông ấy giao cho Harry.”

Sơn nhìn Nhi đang chăm chú theo dõi, nói tiếp: “Đồng nghiệp vẫn là fanfic của Harry, có nhiều cặp như giáo sư với Harry, giáo sư với Jame, nói chung là nhiều lắm, có người xuyên tới làm người yêu của ông, làm ông vượt qua quá khứ và tiếp nhận tình yêu duy nhất một người của ông. Hôm nào tớ ném cho Nhi đọc thanh thủy văn đam mỹ để hiểu hơn về cái gọi là đồng nhân Harry, đồng nghiệp vẫn. Còn mấy cái bộ ngôn tình thì đừng gặp tớ, tớ không sưu tầm đâu, không thì lên mạng mà tìm, có nhiều lắm. Từ khi truyện hoàn thành đến bây giờ cũng có hàng nghìn truyện đồng nghiệp văn về bộ này rồi”. Sơn ve vẩy lá bài Jocker.

“Bạn đánh giá con người giáo sư thế nào, Sơn?”. Lúc này, cả hai con người đam mê cùng một vấn đề ngồi xõm trên bậu cửa nhìn những ô trắng đen mà nói chuyện, bỏ mặc ba người khác đang làm gì thì làm.

“ Cái này khách quan mà đánh giá thì ông ta là người đam mê quyền lực sức mạnh. Trái tim ông ta rất chung thủy và nhiều cô gái đều mong muốn mình cũng có một người đàn ông đối với mình như vậy. Nếu mình là con gái, mình cũng muốn như vậy, nhưng là một người con trai, nói thật nhé, không thể vì một cô gái mà lại ảnh hưởng đến cả cuộc đời của mình đâu. Bạn tác giả quá đề cao mà lý tưởng hóa tình yêu của người này rồi. Nhưng không thể nói bộ truyện này trong hơn trăm năm qua vẫn có sức hút với người đọc, lại còn trở thành kim chỉ nam cho trẻ con nữa. Hồi bé mình đi ngủ cũng bị kể chuyện này đấy.”

Sơn nói một hơi dài rồi mới nhìn sang Nhi, Sơn thấy Nhi đang để hai ngón tay cái và trở ở dưới cằm suy nghĩ điều gì đó. Rồi Nhi chợt nhìn sang Sơn và nói: “Có một người từng nói ở con người của Giáo sư có thể học được sự nhẫn nại, sự thèm khát sức mạnh, tình yêu chung thủy suốt cuộc đời, nhưng không thể học được sự yếu đuối của Giáo sư. Theo Sơn, người đó có thể thực hiện được không?”

“À, có người lý tưởng hóa tình yêu của giáo sư sao?” Sơn tò mò về cái người mà Nhi nói: “Tớ không tin là thằng đàn ông mà lại có thể bỏ cả rừng hoa thơm chỉ vì một bông hoa dại. Haha.” Sơn cười to nhìn Nhi. Nhi cũng cười vang và nói: “Cha nuôi tớ chính là một người trong số đó, tớ nghe anh Thiên nói, vì người yêu của ông kết hôn với người khác khi ông chưa kịp nói lời yêu mà ông không màng đến bất kỳ ai, còn có cha của anh Thiên nữa, chú ấy vì mẹ anh Thiên bị sát hại mà sau khi trả thù cho cô ấy mà cũng tự tử theo kia.” Nhi phản bác lời Sơn mà đưa ra những chứng cứ mà Nhi biết. Lúc này, An, Đông và Child nhìn Sơn và Nhi đang cười một lúc lại tiếp tục cúi đầu nhìn vào giao diện hộp thoại nhiệm vụ.

“A, có khi gia đình đó có cái gen chung thủy ấy chứ.” Sơn trả lời qua loa.

Nhi nhìn Sơn với ánh mắt khinh bỉ, nói: “Lời kia là anh Thiên đã nói đấy. Khi nhỏ anh ấy hay đọc truyện này ru mình ngủ, anh ấy nói sau này anh ấy sẽ giống giáo sư, chỉ giành tình cảm độc nhất cho người anh ấy yêu.”

“À”. Sơn dừng nhìn con Jocker và nhìn Nhi nói: “Nhi, tôi nói này, một cực phẩm như vậy bạn chiếm luôn đi”. Nhận được trả lời Sơn là ánh mắt khó hiểu của Nhi, vì vậy Sơn quyết định phổ cập kiến thức cho Nhi, không phải, Sơn nghĩ rằng có lẽ là dạy hư Nhi thì đúng hơn. “Nhi thử nghĩ xem, gia đình họ đều chỉ giành tình cảm cho một người mà họ nhận định trong cuộc đời, đây là cái gen tốt nha, đàn ông trên đời này hay có mối lời cũ, cái này là sự thật không thể phản bác, như bố tôi ấy, ông bảo ông yêu mẹ tôi, thế mà mẹ mới mất được 6 tháng, ông đã lấy người khác rồi”. Sơn nhún nhún vai và nói: “Tôi hỏi bạn nhé, tình yêu bạn mong muốn là gì?”

Sơn nhìn Nhi nhăn mày hồi lâu bèn nói: “Bạn có thể nghĩ tìm một người ở xa xôi sao không tìm một người mà mình quen biết, người đó chăm sóc bạn lâu như vậy, theo thói quen đã có bạn trong cuộc sống, bạn chỉ cần làm người đó từ suy nghĩ đối với bạn từ người nhà thành người yêu là được rồi, tôi mà là bạn tôi chẳng bỏ qua kẻ đó đâu nhé.”

“Sao tự dưng bạn lại nói như vậy?” Sau một hồi suy nghĩ, Nhi nhìn Sơn và hỏi lại. “Theo mình, thà mình biến mấy anh con thành thằng còn dễ hơn là thay đổi suy nghĩ từ một người thân thành một người yêu ấy, với lại, tụi mình vẫn còn quá nhỏ để nghĩ tới cái vấn đề người lớn này.”

“Bạn từ sao hỏa mới xuống à Nhi?” Sơn nhìn Nhi chặc chặc hai tiếng. “Không phải là bạn đọc mấy quyển

truyện rồi nghĩ hóa thân mình thành nữ nhân vật chính tranh giành tình yêu của mấy nhân vật nam trong đam mỹ đấy chứ?” Hai tay Sơn ghì chặt đôi vai Nhi, chân thành nhìn Nhi nói: “Tôi khuyên bà hãy từ bỏ tình yêu thiếu nữ của mình đi, truyện không bao giờ là thực cả, với lại bà không thể bẽ cong thành thẳng được. Thay vì nghĩ xa xôi bà hãy nhìn vào thực tế gần mình thì hơn. Tuy chưa gặp cái người tên Thiên đó nhưng có thể nuôi dạy bạn thành như vậy thì chứng tỏ người đó cực phẩm trên cả cực phẩm đấy.” Đoạn, Sơn đưa tay kéo mặt Nhi lại gần mình và nói: “Tôi bảo nhé, bạn thử sắc dụ với người đó coi sao”.

Trên trán Nhi xuất hiện mấy vạch đen. Nhi tức giận hất tay Sơn trên mặt mình ra và nói: “Bạn có điên không, sao bạn lại cứ cố tẩy não mình vậy?” Chợt Nhi nhớ ra điều gì đó: “Đừng bảo bạn mới đọc quyển truyện có nội dung insect mà giờ trong đầu bạn chỉ nghĩ muốn thấy người thật, vật thật nhé”. Nhi tức giận cốc một cái lên đầu Sơn, chùng mắt mắng.

“A”, Sơn xoa xoa cái đầu của mình khi bị Nhi cốc: “Bạn cần phải nữ tính, nữ tính biết chưa”.

“Trong cái hình thái này mình mà nữ tính có mà gặp quỷ à”. Nhi dùng ánh mắt khinh bỉ nói với Sơn.

“Bạn với cái người đó có thực sự là anh em đâu mà in với sect hả? Anh em ruột cũng không phải, anh em nuôi cũng không phải.” Sơn nhìn Nhi chùng mắt mà cười cười: “Tôi đang mách nước cho bạn đó”. Sơn hít sâu một hơi và nói: “Thế này nhé, giờ tập trung vào đây nghe mình nói. Bạn hãy tự suy nghĩ xem bạn có cảm giác khác lạ với người đó không, đọc nhiều đam mỹ rồi, nhìn cái cách mấy anh công và mấy anh thụ ở với nhau í, bạn nghĩ xem nếu không phải là hai anh đó mà biến thành bạn với cái người tên Thiên đó liệu có cảm thấy khó chịu không, hay cũng có chút giống với cảm xúc của anh công và anh thụ.”

Nghe Sơn nói vậy, Nhi ngẫm lại những bộ truyện mình đã đọc, nghĩ tới cảnh hai người hôn nhau, Nhi chợt nhớ ra nụ hôn ngày tạm biệt với anh Thiên, Nhi bỗng đỏ mặt, ngón tay cái không tự chủ đưa lên chạm nhẹ vào bờ môi của mình: “Nếu bởi vì một nụ hôn tạm biệt của người nào đó mà bạn cảm thấy thích thú thì khả năng bạn cũng không ghét người đó sao?”

“Đúng vậy, đó là bước đầu cho tình cảm nảy sinh đó”. Sơn gật đầu, mắt đang nhìn lá bài Jocker mà không nhìn thấy hành động của Nhi. “Hôm trước mình kiếm được một bộ truyện nói về hai người thanh mai trúc mã khá hay, anh thụ này thích anh công từ bé mà nhút nhát không nói ra, đến năm cấp ba thì thấy anh ta đi chơi với một người bạn gái, anh ta tức quá bèn quyết định cưỡng hào thủ đoạt. Sau khi cưỡng bức anh công xong, anh ta nói tạm biệt anh công để chuyển nhà đi nơi khác, trước khi đi anh thụ đã hôn tạm biệt anh công. Anh công lúc này cảm thấy thích thú nụ hôn của anh thụ, vậy là anh công bắt đầu trên con đường truy thụ. Bạn cũng đang đọc bộ này à. Mình tính đọc xong sẽ ném cho bạn xem mà”. Sơn quay sang vỗ vỗ vai Nhi. Nhi nhìn Sơn không nói lời nào, trong lòng thì khê thở dài: “Tôi đang nói về vấn đề của tôi chứ công thụ nào ở đây. Đúng là một vấn đề luẩn quẩn không đầu không đuôi”.

Sau đó thì Nhi nhìn sang hướng ba người anh An và Child thì thấy Child, Đông và An đang cúi rúi bàn luận cái gì đó. Nhi vỗ vai Sơn hướng ánh mắt về ba người. Dù không muốn nhưng Sơn vẫn phải trả lại Lá bài Jocker cho Nhi rồi cùng Nhi tiến tới gặp ba người kia.

25. Chương 25: Nhiệm Vụ Chính Và Nhiệm Vụ Phụ Bản (1)

“Chúng ta có thể thành lập tổ đội tham gia nhiệm vụ chính, mỗi người một nhiệm vụ, sau khi hoàn thành sẽ chọn chia sẻ thành quả chiến thắng. Còn nhiệm vụ phụ bản thì cùng chung đội hình đánh quái”. Khi Nhi và Sơn tới gần thì nghe được Child nói.

”Ok, cậu là đội trưởng nhé. Cấp của cậu cao nhất nên là đội trưởng”. An nhìn Child nói.

”Em thấy em với Sơn sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính thì đi luyện cấp. Khi đạt cấp 6 thì đi phụ bản chính với mọi người” Đông cũng nêu ý kiến.

Child gật đầu. ”Được, dù sao chúng ta cũng chỉ được onl 8/24 giờ trong GOW thì sẽ bị đá ra ngoài. Hiện nay chúng ta đã onl 2h buổi sáng, 3h buổi chiều, chúng ta chỉ còn 3h nữa. Từ đây cho đến giờ onl tiếp theo là 3 giờ. Mọi người cố gắng lên level 7 để có thêm chức năng quét phụ bản và tự động làm nhiệm vụ khi thoát game. Như vậy thời gian sử dụng cho nhiệm vụ chính và phụ bản cấp cao sẽ nhiều hơn cũng như sử dụng quỹ thời gian cho game khác.” Đông và An đều gật đầu đồng ý với ý kiến của Child. Nhi nhìn bảng hệ

thống nhiệm vụ rồi quay sang Child nói: "Ở đây có 4 nhiệm vụ chính mà nhóm có 5 người, vậy ai sẽ nhận nhiệm vụ nào".

An nói: "Em và Child một tổ nhận nhiệm vụ giải cứu thiếu nữ khỏi hang ổ bọn buôn người. Anh thì nhận nhiệm vụ đưa thư cho Vương đại nhân ở kinh thành. Đồng nhận nhiệm vụ trở thành quân sư cho Mã táp lửa đại nhân ở biên cương. Còn Sơn thì thăm dò lấy cấp bản đồ tác chiến của Hắc cuồng quốc". Hóa ra thời gian hai người Sơn và Nhi tán gẫu thì mọi người đã bàn bạc cụ thể. Tất cả sau khi thống nhất nhận nhiệm vụ thì tiến hành nhận chọn nhiệm vụ của mình.

...

Khi Child và Nhi đến gần nơi tập kết của bọn buôn người thì phát hiện rất nhiều người mặc áo giáp không giống với thổ phỉ hay kẻ buôn người, cả hai quyết định nghe ngóng rồi mới hành động.

Lúc này có hai tên lính hướng chỗ ẩn nấp của hai người mà tới. "Không ngờ lần này lại bắt được Thiên Hương công chúa của địch quốc. Haha. Vương gia đang thưởng thức cô công chúa đó. Chúng ta thì tới trại giam kiểm một em chơi thôi". Lúc này Nhi nghe thấy Child dùng mật âm nói: "Đệ tới trại giam giải cứu các cô gái kia, huynh đến chỗ kia giải cứu công chúa." Nhi gật đầu đồng ý với lời Child. Khi tới gần trại giam, Nhi nghe thấy những âm thanh gào khóc của các cô gái, bàn tay Nhi nắm chặt, dù biết đây chỉ là trò chơi nhưng thật sự là khó chịu. Khi Nhi chuẩn bị xông vào thì một lực kéo Nhi lại, Nhi bị đập mặt vào một khuôn ngực, ngược mặt xoa mũi mình, trước mặt Nhi là một thiếu niên có đôi mắt tím, khuôn mặt chữ điền, răng đang cắn hàng môi dưới. Nhi nghe thấy người đó nói: "Không thể hành động theo cảm xúc được. Một đứa trẻ 6 tuổi sao lại chạy tới đây. Đây là nhiệm vụ của Thành chủ đại nhân mà". Thấy Nhi không phản ứng gì, thiếu niên nói tiếp: Ta là Thanh Vân, đệ tử phái Tiêu dao, hiện đang là thành chủ của thành Thanh Vân, đệ là ai?"

Nhi nhìn người cũng là nhân vật phái Tiêu Dao trước mặt: "Chào huynh, đệ cũng thuộc phái Tiêu Dao, hiện đang cấp 5. Tên đệ là Hồn Huyết. Huynh cấp mấy rồi?"

Thanh Vân cũng tỏ vẻ kinh ngạc khi gặp đồng môn ở đây. "Huynh cấp 12. Đệ mới cấp năm sao lại nhận được nhiệm vụ này?" Nhi lắc đầu nói: "Đệ không biết". Đúng lúc này cánh cửa trại giam mở ra, khoảng tầm 20 tên đi ra. Cả hai không biết liệu bên trong còn nhiều không, Nhi nghĩ muốn để Tiểu Xà vào trong dò xét nhưng nghĩ tới lớp vẩy màu trắng của nó thì từ bỏ ý định. Lúc này bên chân Nhi có một vật chạy tới, Nhi nhìn xuống phát hiện là một con chuột. Lúc này Nhi nghe thấy Thanh Vân nói: "Chúng ta có thể vào bên trong giải cứu người rồi." Nhi gật đầu đồng ý, Nhi nhìn thấy con chuột nhảy lên vai thiếu niên, hóa ra là thú cưng của Thanh Vân.

Khi cánh cửa mở ra, Nhi nhìn thấy khoảng mười cô gái quần áo không chỉnh tề đang khóc, trên người một cô vẫn còn hai tên lính hoạt động. Nhi dùng ý niệm gọi Tiểu xà ra. Sau đó một vệt trắng bay vọt trong không gian tới gần hai tên lính, nó sau khi cắn xong thì bỏ mặc tiếng thét của những cô gái kia mà nhảy dựng lên khoe khoang với Nhi: "Chủ nhân máu hai tên này hôi lắm". Nhi đen mặt với thú cưng của mình, ngay sau đó Nhi nghe thấy không chỉ tiếng thét của các cô gái mà con chuột trên vai ai đó cũng kêu chút chút. Nhi nghĩ đây có lẽ là bản năng của thiên địch chăng. Chưa kịp thu hồi Tiểu Xà, Nhi thấy nó vọt đi vào sâu trong phòng giam, khỏi cần nói Nhi cũng biết là nhiệm vụ ẩn tàng của game. Nhi nghe thấy Thanh Vân bên cạnh hỏi: "Con rắn nó là thú cưng của đệ". Nhi gật đầu thay trả lời. Vừa lúc này, một cô gái chạy lại ôm chân Thanh Vân kêu lớn: "Cầu xin Đại hiệp cứu tôi, tôi xin lấy thân báo đáp ngài."

Tiếp theo là những cô gái khác cũng chạy lại ôm chân Thanh Vân nói lời ý hệt. Nhi bàng quang nhìn cảnh các mỹ nhân vây quanh thiếu niên. Ánh mắt thiếu niên nhìn sang Nhi cầu giúp đỡ. Không đành lòng với ánh mắt cầu cứu của thiếu niên, Nhi ho khan hai tiếng và nói: "Mấy cô mau đứng dậy rồi chúng tôi sẽ giúp mấy cô ra khỏi đây". Đáp lại lời Nhi nói là sự đứng đưng của các nàng. Nhi nhún vai hướng về thiếu niên, thiếu niên ấy náy nói: "các nàng mau đứng dậy, nếu không sẽ không kịp rời khỏi nơi này". Song các nàng chỉ hỏi: "Đại hiệp sẽ thu lưu chúng tôi chứ?"

Nhi sốt ruột nhìn hướng cửa, khi nghe được lời này thì cau mày nhìn các nàng: 'sao mấy người này lại bám người như vậy chứ', 'nếu mấy người không đi tôi bảo rắn cắn chết mấy người', Nhi tức giận khê quát. Các nàng vừa nghe tới con rắn, nhớ tới hai cái xác thì đều lắc đầu.

Cả hai thở phào vì giải quyết được chuyện này. Khi đang dò đường tới mấy tên lính cải trang thành thổ

phỉ thì Nhi nhìn thấy Child đang lại gần, bên cạnh Child là hai cô gái và một thiếu niên, Nhi đoán thiếu niên này là bạn của Thanh Vân. Nhi thấy Thanh Vân khẽ gọi: "Ồ đây, Tùng". Người kia gật đầu và tiến tới. Child cũng lại gần Nhi, việc đầu tiên không phải chào hỏi mà xoay Nhi một vòng và thở phào một hơi nói: "May mà đệ không gặp nguy hiểm".

Nhi cười cười nhìn Child, dù chỉ là game và mới quen nhau chưa được 7 giờ nhưng sự quan tâm của người này thật ấm áp. Khi Nhi nhìn sang hai cô gái thì thấy sự ngạc nhiên của cả hai, Nhi nghe thấy một trong hai cô gái nói: "Bổn cung cảm ơn sự giúp đỡ của các đại hiệp. Nếu các vị không chê xin mời đến Kinh thành, phụ vương của bổn cung sẽ hết lòng cảm tạ."

"Xin công chúa đừng nói vậy, huynh đệ chúng tôi giúp người là việc nên làm. Dù sao chúng tôi cũng có việc đi kinh thành. Chúng tôi sẽ hết lòng bảo trợ Người về đến Kinh đô". Nhi nhìn Thanh Vân chấp tay, cúi người nói với Thiên Hương công chúa.

"Thật tốt quá." Hai cô gái cùng reo vui. Nhi đang không biết nên trả lời thế nào thì cánh tay đã bị người khác kéo đi. Nhi nhìn Child hướng ánh mắt nhìn những cô gái khác: "Nhiệm vụ của chúng tôi là cứu mấy người khỏi hang ổ kẻ buôn người. Sau khi xuống núi sẽ tiễn mấy người tới thị trấn gần nhất. Mấy người hãy trở về nhà đi".

Nhi kinh ngạc với thái độ dừng dừng của Child, khi ở với nhóm mình, Child tuy ít nói nhưng vẫn là người hòa đồng chứ không tạo ra bức tường vô hình ngăn cách với người khác như này. Nhi thấy cô gái bên cạnh công chúa Thiên Hương tiến lên định nói gì đó nhưng lại bị công chúa kéo lại lắc đầu, Nhi thấy nàng cắn môi dưới ỷ khuất nhìn Child.

Đoàn người lặng lẽ rời đi, khi tới thị trấn dưới chân núi, Child nhấn chọn ô nhiệm vụ hoàn thành trong hộp thoại nhiệm vụ chính. Sau đó Child không nói lời nào mà kéo tay Nhi đi. Nhi hơi xoay người và vẫy tay tạm biệt mọi người. Nhi nhìn thấy Thanh Vân mỉm cười nói: "Hẹn gặp lại đệ"

Nhi quay người lại và nhìn sang thì thấy Child đang cắn môi dưới đến sắp chảy máu, Nhi hoảng hốt dừng chân, vì kéo mạnh tay mà Nhi nghe thấy Child kêu "A" một tiếng, lúc này Nhi mới từ ánh sáng bình minh nhìn thấy màu thắm trên trang phục dạ hành của Child. Nhi luống cuống kiểm tra và dùng được vật chăm sóc vết thương, nếu lúc này Nhi ngược mắt lên sẽ thấy một nụ cười trên môi Child cùng ánh mắt đặc ý của người này.

26. Chương 26: Nhiệm Vụ Chính Và Nhiệm Vụ Phụ Bản (2)

Sau khi chăm sóc vết thương của Child xong thì Tiểu Xà và Sky cũng trở về, trong miệng mỗi đứa là một cây bút. Child cúi người nhận lấy hai cây bút. Màn hình của hệ thống hiện lên trước mặt cả hai: "Xin chúc mừng người chơi đã lấy được song bút thần ký, đây cũng là vật phẩm nhận được của nhiệm vụ ẩn. Bút thần ký có sự hỗ trợ cho việc tìm kiếm hệ thống quan lại trong xây dựng vương quốc của người chơi." Child đưa Nhi một cây bút. Nhi vui vẻ cầm lấy cây bút đoạn cất đi vào tư nhân không gian. Nhi nghe thấy Child nói: "Chúng ta đến nơi tập trung với mọi người đi". Nhi nhìn HP của Child đang ở 10%, đoạn gật đầu trả lời: "Huynh đang bị thương, đi chậm chậm chút không sao. Rốt cuộc đã có chuyện gì mà Huynh bị thương như vậy". Child nhìn sang Nhi và kể cho Nhi sức mạnh level 20 của Vương gia Hắc cuồng quốc.

.....

Bên này, An một mạch chạy tới kinh thành gặp Vương đại nhân, sau khi nhấn hoàn thành nhiệm vụ, An vui vẻ hướng điểm hẹn với mọi người đi tới. Khi đi qua một hẻm nhỏ, An nghe thấy giọng nũng nịu: "Các đại ca sẽ đừng có như vậy?"

"Chỉ cần nàng làm chúng ta vui thì mọi chuyện đều tốt đẹp, đừng bảo trả thù cho nàng, nàng muốn lấy sao trên trời cũng được."

Vốn dĩ An không định can thiệp vào nhưng con mèo nhỏ của An tự dừng theo không gian nhảy tới vào trong hẻm nhỏ, đến khi An kịp phản ứng thì đã không còn kịp giữ lại con mèo. An bất đắc dĩ bước vào bên trong hẻm. Lúc này tiếng thở dốc của những người bên trong càng lúc càng dồn dập, theo tiếng thở dốc đó, An đứng ở đối diện với điểm cuối của hẻm sâu. Hiện lên trước mắt An là hình tượng 3 người đàn ông cao to

đang nằm rên rĩ mà thở dốc dưới đất. An nhìn thấy một thiếu nữ chân đặt trên đầu một người và nói: “Mấy tên tép riu các người mà cũng xứng để ta hầu hạ, muốn chết”.

Sau đó xung quanh mấy người đang phát ra một ánh sáng trắng rồi tụ tập thành một quả cầu sắc trắng nằm gọn trong lòng bàn tay của thiếu nữ. Rồi từ từ những người đó nhỏ lại và có hình dáng tầm 4 tuổi. Nhận ra trong không gian có thêm một người, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn An, khi mắt hai người gặp nhau, An nhận thấy sự tức giận kìm hãm, còn có cả ánh mắt nhớ nhung của thiếu nữ.

Chưa để An kịp phản ứng, thiếu nữ chạy lại ôm chầm lấy An: “Ta gặp được người rồi, cuối cùng ta gặp được người rồi, đã năm năm, trong năm năm, ta tìm người mà không thấy, tại sao... tại sao người lại bỏ lại ta”. Trái tim An cảm thấy hơi nhói đau, An có cảm giác không hề ghét bỏ cái người trước mặt này. Khi An nhìn kỹ thì đây là một thiếu nữ tầm 12, 13 tuổi có khuôn mặt tinh xảo, mái tóc màu tím.

“Tỷ tỷ nhận nhầm người rồi”. An khẽ đẩy người thiếu nữ ra.

“Nhận nhầm người, ha, dù có hóa thành tro ta cũng vẫn nhận ra người, người, Tiểu Hắc Miêu, người đã phụ lòng ta một lần, khó khăn lắm ta mới gặp lại người, người lại nói ta nhận nhầm người. Ta nói cho người biết, đời này ta đã nhận định người, dù người có ở chân trời góc bể thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho người. Thiếu nữ giọng nói tuy tức giận, lực trên tay càng chặt song bàn tay và cơ thể đều hơi run run.

An định cãi lại lời người thiếu nữ nói thì cơ thể An có sự thay đổi, An vô cùng kỳ lạ, An tự hỏi: ‘sao hình thái của mình lại thay đổi, nói đúng ra là chưa nâng cấp thì không thể thay đổi hình thái’. Một vòng sáng trắng bao phủ người An, khi vòng trắng sáng ngừng lại thì An đã trở thành một thiếu niên 12, 13 tuổi. Hộp thoại xuất hiện trước mặt An: “Xin chúc mừng người chơi đã đạt được level của những người chơi khác, level hiện tại của người chơi là 13. Hệ thống xin nhắc nhở người chơi hãy trở về tư nhân không gian của mình để chuyển tiếp không gian tới thành thị của mình để tiến hành xây dựng thành thị”.

An nghe thấy bên tai mình có nụ cười ngọt ngào của thiếu nữ: “Bây giờ chúng ta cùng cấp rồi, mau kết bạn với ta”. Không để An phản bác, người thiếu nữ đã tự động gửi lời mời kết bạn cho An, tay An phản ứng trước cái đầu nhấn đồng ý kết bạn.

An nhìn thấy thiếu nữ cười rộ như đóa hoa cúc: “Người vẫn lấy tên nhân vật là Hắc Miêu, sau bao năm vẫn không hề thay đổi. Tiểu Hắc miêu người thật đáng yêu”.

Ngay sau lời nói là hành động bất ngờ của thiếu nữ, An bị đẩy mạnh lưng tựa vào bức tường phía sau, đôi môi An cũng bị tập kết bất ngờ. An giãy dụa nhưng nhìn thiếu nữ đáng mảnh khảnh mà không hề yếu đuối chút nào cả. Thiếu nữ khẽ cạy răng An và đưa lưỡi tiến vào bên trong. An cười khổ - cái màn cường hôn này bị đối chiều rồi, trên môi An bị thiếu nữ cắn một cái, An nghe thấy sự bất bình của thiếu nữ: “Người dám không tập trung”. An chùng mắt nhìn thiếu nữ, thiếu nữ khẽ cười rồi lại tiếp tục nụ hôn sâu với An. Khi An sắp mất dưỡng khí thì được thiếu nữ tha cho. An hít lấy để hít không khí rồi nhìn sang khuôn mặt thiếu nữ cũng vì hôn thiếu ô xy mà ửng đỏ, An hơi thất thần nhưng nhanh chóng hoàn hồn, An chùng mắt nhìn cái người đang chạm tay lên môi kia.

“Tiểu Hắc Miêu đây là nụ hôn đầu của người.” Thiếu nữ haha lớn tiếng cười.

Hai má An nổi rặng mây hồng, An phồng má vì tức giận: “Gặp quỷ, cô là ai, sao lại cưỡng hôn tôi”.

Thiếu nữ nhướn lông mày liễu đẹp của mình nhìn An: “Thật sự là người đã quên ta sao. Ta là Lăng”.

An lắc đầu: “Cơ bản là không biết thì lấy đầu ra quên. Tôi đã nói cô nhầm người mà....A”. Thiếu nữ bất ngờ kéo mạnh tóc của An lại gần mình: “Người dám nói người không hề quen biết ta”. An bị dứt tóc đau chỉ có thể nhìn chằm chằm thiếu nữ đang tức giận trước mắt này.

Meo meo. Hai tiếng mèo kêu đánh vỡ không gian của hai người. Khi nhìn theo hướng có mèo kêu. An giật mình khi thấy đứng bên cạnh con mèo đen của mình là một con mèo màu trắng. Chúng đang quấn quýt bên nhau.

Haha. Tiếng cười lớn bên tai An khiến An cau mày lại. “Người vẫn lựa chọn không chỉ hình thái mèo đen, ngay là thú cưng cũng là mèo đen. Người còn dám nói người không biết ta sao?”

An lắc đầu liên tục, nói: “Tôi thật sự không biết cô mà, còn hình thái mèo đen và thú cưng vì tôi nhìn thấy thích nên lựa chọn thôi”.

“Vì thích nên lựa chọn?” Thiếu nữ Lặng lặng lại lời An nói.

“Đúng vậy, khi nhìn thấy hình thái mèo và thú cưng mèo, không biết vì sao vốn không phải người luyện mèo nhưng trong đầu tôi luôn có một giọng nói hãy lựa chọn mèo. Tôi cũng thấy rất lạ”. An lời ngay ý thật trả lời thiếu nữ.

“À”. Đôi mắt thiếu nữ nhìn chăm chăm vào An để tìm kiếm hành động lừa đảo của An. “Được rồi, bỏ qua chuyện cũ, chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Từ giờ trở đi, Người phải luôn ở bên ta, dù ở trong game hay ngoài đời thực”. Thiếu nữ Lặng độc đoán nói.

An chừng trắng mắt nhìn thiếu nữ tên Lặng, thế nào mà bản thân mình gặp phải quỷ bám riết thế này. Chưa từng chơi game, đến khi chơi game thì bị bám riết. An mặc kệ cái người thiếu nữ kia, đoạn chỉnh chu lại trang phục và bước ra hẻm hướng địa phương tập trung đi tới. Thiếu nữ Lặng không nói một lời đi ngay phía sau An.

Trên đường đi, Lặng tìm mọi cơ hội để hỏi tình hình của An, với những câu hỏi trong game An trả lời nghiêm túc, thì thoảng những câu hỏi ngoài đời An cũng trả lời rất nghiêm túc nhưng có những câu hỏi thì không thể trả lời: “Nhà người ở đâu? Người tên thật là gì? Người đã có người yêu chưa?.....”. Trên đầu An là cả một đàn quạ đen, “mới gặp thì nhận định là người quen, làm như mình lừa tình con gái nhà người ta, còn cưỡng hôn nụ hôn đầu của người ta; thế mà đến giờ lại hỏi bao nhiêu câu về đời sống riêng tư nữa?”. Vừa đi, An vừa lầu bầu nhìn nửa con mắt với thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh mình.

27. Chương 27: Nhiệm Vụ Chính Và Nhiệm Vụ Phụ Bản (3)

Khi An tới nơi tập trung thì đã có Child và Nhi đang vui vẻ nói chuyện, cô em gái thì đang ngồi cúi người nghịch ngợm những chiếc lông mềm mượt của Sky. An ngẩn người khi nhìn thấy ánh mắt Child đang si mê ngắm nhìn em gái mình ‘ không phải chứ, cũng biết hình thái nhân vật của em mình rất đẹp, nhưng mới chỉ gặp nhau mấy tiếng ngẩn ngui đã si mê như vậy’. An nghĩ vậy, bèn chạy lại gần Nhi, kéo Nhi đi hướng khác bỏ mặc ánh mắt nghi ngờ của Child và ngạc nhiên của Nhi.

Lúc này, một lực đẩy Nhi ra, Child vội vàng chạy lại ôm Nhi tránh để Nhi hôn đất mẹ. Child trừng mắt cái người đẩy Nhi. An cũng giật mình nhìn tay mình bị kéo cả người vào ngực ai đó, An nghe được giọng nói đầy tức giận của thiếu nữ: “Trước mặt ta mà người dám cầm tay người khác thân thiết như vậy sao? Ta không cho phép, nghe chưa?” Từ cuối cùng kéo dài âm tiết. Child như hiểu ra điều gì đó nhìn sang An đang bị ôm trọn vào trong lòng thiếu nữ, nhìn đáng vẻ luống cuống của An, Child nén cười đến mức sắp bị nội thương.

Nhi nhìn anh An đang cố giãy dụa mà không thoát được người kia thì không đành lòng, Nhi định tiến tới giải cứu anh trai thì nghe được Child bên cạnh nói:

“Đừng đi, người đó có lẽ là chị dâu của đệ đấy”. Lời này vừa nói ra, không chỉ hai anh em An ngẩn người mà Lặng cũng ngẩn người.

“Hả, chị dâu?” Nhi nhìn anh An rồi lại nhìn thiếu nữ: “Anh chưa bao giờ dẫn người yêu về nhà, hóa ra đây là chị dâu của em hả?”. Child gạt đầu trả lời thay An: “Đúng là vậy”.

An nhìn hai đứa trẻ đang tự biên tự diễn mà đen mặt, đang định nói lời phản bác thì đã thấy Lặng nói: “Em là em của Tiểu Hắc Miêu?”

“Vâng ạ”. Nhi ngoan ngoãn trả lời.

Lúc này, Đông và Sơn cũng đã trở về. Trên người Đông vẫn nguyên bộ áo giáp nhưng trên người Sơn là mặt đen, quần áo thì rách rưới. Tất cả nhìn Sơn đầy ngạc nhiên.

“Dạ Thụ, có chuyện gì vậy?” Nghe tiếng Nhi, Sơn nước mắt long tròng định tổ khổ thì Đông bên cạnh đã nói: “Còn sao nữa, bị một đàn công đuổi theo chứ sao, lúc thì là vương gia của Hắc Cuồng quốc, lúc thì

binh lính, ngay cả Mã táp lửa đại nhân cũng góp phần. Ha ha” Nói tới đây Đông ôm bụng gập người cười vui vẻ. Sơn chừng mắt nhìn Đông nói: “Tớ nhất định phải khiêu nại với NPC thay đổi hình thái này”.

“Một khi nhận hình thái sẽ không được thay đổi nữa, trừ khi có thể leo lên phụ bản lục địa trung tâm”. Child mặt than một bên nói đúng trọng tâm. Nghe xong Sơn ảo não nắm vạt áo mình. Đông một bên vỗ vỗ vai.

“Được rồi, tập hợp chia sẻ hoàn thành nhiệm vụ chính thôi mọi người”. Child nói xong nhận được đồng tình của tất cả mọi người. Họp thoại hiện lên trước mặt mọi người:

“Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ chính, phần thưởng của nhiệm vụ chính là bản đồ phân bổ thành trì của người chơi, level được thưởng + 3 (đối với người chơi dưới level 10).”

“Haha, mình đã cấp 7 rồi”. Sơn hào hứng nói

“Mình cấp 9”. Đông cũng nhìn cột level của mình nói

“Mình cấp 10”. Nhi nhìn mọi người và báo cáo

“Tôi cấp 12”. Child nói

“Anh cấp 13”. An nói. Khi vừa nói xong mọi người đều nhìn An, ánh mắt thấy quái vật lần này không giành cho Child mà là giành cho An, An gãi mũi giải thích: “Là Lãng truyền cấp cho anh”.

“Ra là quà cưới”. Child nói một câu khiến ba bạn trẻ Đông, Sơn và Nhi nhìn sang với ánh mắt cầu giải thích.

“Haha, nói đúng lắm, chính là quà cưới. Giờ tôi chính thức là người nhà của Tiểu Hắc Miêu”. Lãng vốn đứng một bên nãy giờ khi nghe thấy lời Child thì cười híp mắt cọt cọt ngực An nói. An cứng người rồi đẩy Lãng ra. An nhìn mọi người thì nhận được ánh mắt đã hiểu của mọi người:

“Không phải như mọi người nghĩ đâu, cô ta không phải là gì của anh cả”. Đáp lại lời giải thích của An là ánh mắt đã hiểu gian tình của hai người của tất cả mọi người. Ngoài ảo não thì vẫn là ảo não, đây là lời trong thâm tâm của An lúc này.

“Được rồi, chúng ta đi làm nốt nhiệm vụ diệt BOSS phụ bản nào.” Child nói, khi nhìn thấy Lãng thì hỏi: “Cô có tham gia với chúng tôi không?”

“Dĩ nhiên, tôi không thể để chồng mình một mình đi đánh quái thú được”. Lãng gật gù và gia nhập tổ đội với mọi người. “Tôi bảo này, khi đủ 10 người có thể thành lập Bang phái đấy, nhưng yêu cầu người chơi phải level 10 và xây dựng được thành trì mới có thể gia nhập bang phái, chúng ta có 6 người rồi, kiếm thêm 4 người đi”

“Được, cái đó bàn sau”. Child kích hoạt nhiệm vụ phụ bản. Nhiệm vụ phụ bản mở ra là một cái tháp, yêu cầu cần giải cứu công chúa tóc mây. Sơn lúc này cười cười nhìn Child và Nhi nói: “Giải cứu công chúa cần những hoàng tử rồi, ở đây chỉ có hai người là hoàng tử, mau theo lời thoại bảo nàng thả tóc xuống đi”.

Child nhìn sang Sơn và nói: “Xem ra Dụ Thụ một ngày không có Tổng Công thì không chịu được nhỉ, tôi mới có một người bạn Tổng Công, để tôi giới thiệu cho cậu nhé”. Mọi người cùng nhìn về phía Sơn đang mặt nhăn mày cau cùng phá lên cười.

Theo sắp xếp của cả Child và An thì đội hình sẽ chia ra làm hai hướng, 1 hướng là đánh con rồng ngũ say của Phù thủy ở tầng hầm, 1 hướng là trèo lên tháp giải cứu Tóc Mây. Xét thể lực hiện có của mọi người thì Child, Nhi, Đông là đội 1 hướng con rồng. Còn lại Lãng, An và Sơn giải cứu Tóc Mây.

Khi tới gần cửa tầng một của tháp, tiếng Rồng ngâm vang vọng bốn phía, một con Rồng phương Tây xuất hiện với đôi cánh lớn. Nhìn con Rồng to hơn cả cái tháp đang bước từng bước đi ra, cả ba nuốt nước bọt “kiểu này tiêu diệt HP của nó hơi khó khăn đây”.

Ngay khi tất cả đang chuẩn bị tư thế chiến đấu thì một lần nữa lại bị một tràng cảnh khiến tất cả suýt nữa ngã ngựa. Một con Rồng đang bước đi đến gần mọi người bỗng ngồi xổm xuống, cúi đầu hạ thân mình xuống, một vật trắng nhảy lên trên đầu con Rồng. Mọi người nhìn kỹ thì thấy đó là Tiểu Xà, Tiểu Xà sau khi nhảy lên đầu Rồng thì hướng Nhi vẫy vẫy đuôi nhỏ của mình: “Chủ nhân, con rồng này bây giờ là thú cưng của Tiểu Xà, Chủ nhân có muốn lên ngồi trên lưng nó không?”

Child và Đông nhìn Nhi với vẻ mặt nghi ngờ: “Rốt cuộc con rắn của đệ từ đâu mà đệ có được vậy? Có vẻ nó là thú cưng cấp cao”. Child đặt ra nghi vấn nhìn Nhi.

Nhi vẻ mặt mờ mịt trả lời: “Đệ không biết, khi tỉnh dậy đã thấy nó ở ngay bên cạnh đệ rồi” Nhi nhìn Child và hỏi: “Làm thế nào với con rồng to hơn cả tòa tháp bây giờ?”

Child nhìn con Rồng và bảo: “Đệ hỏi Tiểu Xà con rồng kia có thể thu nhỏ lại hay không, chắc là NPC có chức năng này.”

Nhi gật đầu rồi quay về phía Tiểu Xà, dùng mật âm nói chuyện với nó. Được một lúc, con rồng dần dần thu nhỏ và chỉ bé thành một con ngựa. Nhìn con rồng đi phía sau ngoan ngoãn như một con ngựa, ai cũng đỏ mắt nhìn.

Đoàn An nhìn thấy nhóm Nhi vừa mới đi đã quay lại thì vô cùng ngạc nhiên, khi nhìn con rồng sau khi thu nhỏ phía sau thì hai mắt như muốn rớt ra.

“Sao mới đi đã kiếm về được cái con vật có hình dáng như con Rồng thế kia?” An nhìn mọi người và hỏi.

“Chính xác là con Rồng trông thật đáng sợ.” Child trả lời. “Giờ đó là thú cưng của thú cưng của Hồn huyết rồi”.

“Hả. Đúng là chó ngáp phải ruồi”. Sơn dùng luôn một thành ngữ để nói về sự việc này.

Nhi không có ý kiến gì với lời Sơn vừa nói, sự việc được giải quyết rất nhanh, cả bọn giải cứu Tóc Mây không gặp bất kỳ khó khăn gì. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ phụ bản, bởi vì không diệt trừ được NPC con rồng mà biến con rồng thành vật tư nhân nên cả bọn không nhận được vật phẩm đặc biệt gì ngoài mái tóc của Tóc Mây.

Cả bọn ném tóc cho Lăng với lý do: Lăng là thiếu nữ duy nhất trong nhóm, không đưa cho Lăng thì đưa cho ai. Lăng đen mặt khi nhìn thấy mái tóc vàng óng ả. Sau một hồi căng thẳng, tất cả mọi người đều phải chấp nhận việc cầm nắm tóc ném vào túi vật phẩm. An nhìn cái cảnh mọi người bị Lăng bắt nạt phải cắt tóc đi mà cười cười, cô nàng này đúng là bưng hấn mà.

Khi rời khỏi không gian nhiệm vụ phụ bản, Child nói:

“Được rồi, những ai level 10 thì tiến hành xây dựng thành trì. Dụ thụ và Hesman thì để chế độ luyện công. Chúng ta đến giờ phải thoát game rồi. Hẹn mọi người ngày mai gặp mặt vào buổi tối nhé. Nếu không ai có ý kiến khác thì giải tán. Tạm biệt”.

Dứt lời, Child biến mất trước mặt mọi người. Nhi cũng nói sẽ tới thành trì của mình xem trước rồi sẽ thoát game. Lúc này cả Sơn và Đông cũng chạy đi về tư nhân không gian để luyện công và thoát game. An tính chào Lăng để thoát game thì cô nàng kiên quyết không đồng ý, sau một hồi day dưa, An đành phải cho Lăng số điện thoại và địa chỉ nhà mình, An cảm thấy có lẽ mình sắp bán mình rồi. Nhưng nhìn về Lăng ảo não nói chỉ có thể onl vào cuối tuần mà Lăng thì không thể mỗi ngày không nói chuyện với An. Sau một hồi lố tai bị tra tấn, sau khi bán thông tin bản thân xong, An ảo não thoát game trước mặt thiếu nữ Lăng.

.....

Khi Nhi trở lại không gian tư nhân của mình thì thấy con mắt trên không trung to lớn của Gaia. Gaia nhìn Nhi xuất hiện thì nói:

“Chúc mừng người chơi đã đạt cấp 10. Bây giờ chức năng thành thị của người chơi đã được mở ra. Người chơi sẽ từ vị trí bản đồ thành thị của mình thực hiện các chức năng xây dựng. Mọi hướng dẫn đều được truyền tải tại hộp thoại xây dựng thành thị. Người chơi chọn chế độ tự động xây dựng. Đặc biệt Người chơi có thể sử dụng Hồn gạch phép thuật để làm cơ sở xây dựng thành thị. Bây giờ tôi sẽ chuyển hướng không gian cho người chơi tới không gian thành thị.”

Nhi mở mắt thấy một mảnh đất không sơ sài cây cỏ, lúc này Tiểu Xà cũng nhảy ra và bò về phía trước, Nhi tò mò đi theo. Tiểu xà đứng ở bên cạnh một cái cây và nói: “Chủ nhân, ở đây chính là trung tâm có phong thủy tốt nhất. Người mau xây dựng ở vị trí này đi”. Nhi nhìn con rắn nhỏ nói cảm ơn rồi lấy từ trong tư nhân không gian hồn gạch phép thuật đặt dưới vị trí trung tâm. Sau đó, Nhi nhấn nút tự động xây dựng và chuẩn bị thoát khỏi nơi đây thì nghe thấy Tiểu Xà nói: “Chủ nhân mau kêu bác rồng ra làm người trông

giữ thành thị cho người đi”. Nhi gật đầu và làm theo lời của con rắn nhỏ. Tuy rằng con rắn nhỏ nhìn thật khiến Nhi sợ hãi nhưng nó là một con rắn nhỏ rất có ích. Nhi nghĩ có lẽ loài rắn cũng không hề đáng sợ.

Rời khỏi game, Nhi nhìn thấy anh An, Sơn, Đông cùng đang ngồi vây quanh ghế salon và bàn trà. Nhìn đồng hồ trên tường rồi nhìn Sơn và Đông, Nhi nói: “Đi tập bóng hoặc chạy bộ nâng cao thể lực thôi, hai người”.

Sơn ngược nhìn Nhi nói: “Vừa căng thẳng chơi game đã hành hạ thân xác sao Nhi?”

“Nếu chỉ luyện tinh thần mà không luyện thân thể sẽ không hiệu quả.” Nhìn thái độ cứng rắn của Nhi, Sơn ảo não đứng dậy, Đông nhìn Sơn cười cười, nghĩ: “Tí nữa kẻ hăng hái luyện tập lại chả phải cái kẻ này hay sao”.

An nhìn ba đứa tinh thần phấn khởi đi tập bóng, đoạn xoay người hướng thư phòng đi tới. Reng reng reng, tiếng điện thoại của An vang lên và hiện lên màn hình là một số điện thoại lạ. An nhấn nút trả lời: Alô, tôi nghe”. ...

28. Chương 28: Cuộc Họp Ban Giám Hiệu Nhà Trường

”Hi. Chào ngày mới. Cuối tuần vừa rồi bạn đi đâu chơi không?...”

“Có, mình về quê. Còn bạn?” ...

Tiếng cười nói vui vẻ hồi han nhau đầu tuần của các bạn học sinh rộn rã khắp sân trường. Cơn gió se lạnh đầu đông khiến nhiều nữ sinh hơi run run đứng nơi sân trường.

“Trời bắt đầu vào đông rồi nhỉ?” Sơn lau mồ hôi còn vương trên trán nói.

“Ừ” Đông cũng lau mồ hôi nhìn sang Sơn gật đầu.

“Chào ngày mới”. Tiếng Lan Hương hướng Đông chào. Đông gật đầu với Lan Hương. “Cuối tuần vừa rồi bạn làm gì vậy?” Lan Hương bước gần cả hai.

“Luyện tập” Sơn trả lời cộc lốc hướng Lan Hương nhìn sang.

“Luyện tập cái gì cơ?” Lan Hương tò mò hỏi tiếp. Mắt vẫn không rời Đông.

“Xin chào, sáng nay mình thấy hai bạn chạy bộ tới trường. Có gì vui mà sáng sớm đã tập chạy rồi. Dù sao hôm nay cũng có tiết thể dục, tha hồ mà chạy mà.” Một nữ sinh tóc đuôi gà cũng hướng Đông và Sơn hỏi han. Sáng nay khi nhìn qua cửa sổ xe buýt, cô đã thấy hai người bạn mình hăng hái chạy bộ, nếu là Đông thì còn có thể tin, chứ Sơn là người lười thể dục, cậu ta lười đến mức đi xe buýt đã có chỗ ngồi thì sẽ không vì bạn là cô gái dễ thương hay cùng lớp cùng trường mà nhường ghế ngồi. Ấy vậy mà con người lười biếng đó có một ngày chịu khó chạy bộ một quãng đường dài thì thật sự là rất kỳ lạ.

“Bạn bảo sao cơ, Giang? Hai bạn ấy Chạy bộ, các bạn tập chạy thi giải báo mới à.” Lan Hương hướng Giang đòi giải thích.

Giang nhún nhún vai một cái: “Còn có cả Nhi nữa, bạn ấy đi xe đạp và đêm giờ gì đó thì phải.” Giang vươn người hái bông hoa nhỏ trong chậu cảnh ngay gần đó. Câu nói này thành công khiến Lan Hương khó chịu. “Sao lại có cả Nhi ở đây hả.” Lan Hương hướng Sơn và Đông dò hỏi.

“Đúng là bọn con gái lắm chuyện. Chuyện nhỏ hoá thành to”. Sơn cau mày nhìn Lan Hương đang có xu hướng giống Hoạn Thư nổi ghen.

“Bạn nói gì vậy hả Sơn?” Cả Giang và Lan Hương đều nhảy dựng lên nói, bông hoa trong tay Giang theo hành động mà rơi xuống đất. Giang lườm Sơn rồi cúi người nhặt lại bông hoa.

“Mình nói chung chung thôi mà. Sơn xua xua tay. “Hi hi, làm gì với bộ mặt ấy vậy?” Nhìn hành động ăn ý của hai bạn nữ sắp bùng phát, Sơn lùi lại phía sau, trong bụng thì nghĩ: “không khéo hai mụ la sát này giết mất, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách”

“A, hai bạn đây rồi.” Đúng lúc này giọng Tùng vang lên, Sơn xoay người nhìn vị cứu tinh đang chạy vội vã hướng mình mà đến, cười tít mắt. “Ban Giám hiệu cho gọi hai bạn đó, cả bạn Nhi nữa.” Tùng quay đồng quay tây tìm kiếm Nhi. Khi tìm mãi không thấy người cần thấy, Tùng nhìn sang Giang và nói. “Giang, nếu em thấy Nhi trong lớp thì bảo bạn ấy lên văn phòng giáo viên nhé”

“Chuẩn bị giờ sinh hoạt rồi, anh còn muốn kéo học sinh lớp em đi đâu vậy”. Giang lên tiếng thắc mắc.

“Cái này vì sự nghiệp bóng đá vĩ đại của trường chúng ta. Vậy nhé”. Tùng tiến lên định vỗ vỗ vai Giang, nhưng nhớ ra đây là một nữ sinh thì ngại ngừng dừng cánh tay giữa không trung. Khi vừa đưa tay xuống, Tùng nói: “Mình đã xin phép giáo viên lớp bạn rồi bạn Giang à.” Nói rồi Tùng dẫn cả Sơn và Đông đi theo.

“Haha, cảm ơn ông bạn đã giải cứu tôi trước hai mụ la sát đó”. Sơn hưng phấn vỗ vỗ vai Tùng.

“Nếu bạn không chọc các bạn ấy thì đâu có bị ghét hội đồng”. Đông nhìn sang Sơn nói nghiêm túc. Sơn cười cười: “Bộ bạn không thấy cái bản mặt của Lan Hương đáng ghét lắm sao, cứ bám dính người khác hoài”. Sơn lơ lửng nhìn Đông.

“Bạn suy nghĩ quá nhiều, mình có thấy bạn ấy bám bạn đâu mà lại nói bạn ấy như vậy”. Đông vừa đi vừa tiếp tục đề tài.

“Dĩ nhiên là không bám tôi rồi, ài, không nói về chuyện này nữa. Nhi kia”. Sơn chỉ tay về hướng Nhi đang đi tới gần. Đông nhìn theo hướng tay Sơn chỉ mỉm cười. Nhi bước lại gần chào Tùng, mọi người cùng nhau đi tới phòng họp các giáo viên.

.....

“Tôi không đồng ý để em Đông tham gia đội bóng trường mình, em ấy đã nằm trong danh sách thi học sinh giỏi cấp quận, nếu tham gia vào đội bóng thì sao có thể học ôn thi chứ.” Cô Ngân – giáo viên dạy Hoá – nói.

“Em ấy sẽ tham gia một trong ba môn thi học sinh giỏi cấp quận là Hoá, Lý, Toán. Sao có thể thi được.” Thầy Hạnh – giáo viên dạy Toán – cũng nói.

Sơn dùng khủy tay chọc nhẹ vào bụng Đông nói: “Ông bạn dốt hàng ghê, học ban cơ bản mà được tranh nhau đi thi ban A cơ đấy”. Đông nhìn Sơn lắc đầu khẽ cười không nói gì. Lúc này, tiếng thầy hiệu trưởng hỏi: “Thế có giáo viên nào có ý kiến khác không? Nếu không có ý kiến thì”

“Tôi có ý kiến thưa thầy hiệu trưởng.” Cô Oanh – giáo viên chủ nhiệm lớp 10B1 – ngăn lời thầy hiệu trưởng: “Theo tôi, ý kiến của các em ấy mới là quan trọng nhất. Nếu em ấy muốn gì thì ta cần tôn trọng ý kiến của em ấy. Lớp tôi có em ấy và em Nhi là đang nằm trong danh sách các học sinh tham dự hội thi học sinh giỏi cấp quận, nên để các em tự quyết định thì hơn ạ.” Cô Oanh nâng kính mắt lên nhìn ba học sinh ở lớp mình phụ trách chủ nhiệm rồi nhìn sang Hiệu trưởng.

“Được rồi, vậy hai em có ý kiến gì không?” Thầy hiệu trưởng gật đầu với ý kiến của cô Oanh, thầy nhìn Nhi và Đông hỏi.

“Em sẽ tham gia đội bóng ạ.” Đông nhìn Nhi, Sơn, Tùng rồi nhìn sang cô Oanh, Đông thấy cô gật đầu ủng hộ Đông, Đông mỉm cười nhìn cô giáo chủ nhiệm lớp mình.

“Sao thế được, em phải thi học sinh giỏi chứ.” Thầy Hạnh lên tiếng ngăn cản. Các thầy cô khác cũng thì thầm khi thấy quyết định của Đông.

“Nhưng.” Đông ngừng lại nhìn các thầy cô đang có mặt ở trong phòng họp giáo viên và nói tiếp. “Em cũng sẽ tham dự hội thi học sinh giỏi ạ.”

“Em không thể một lúc làm cả hai việc được đâu.” Cô Ngân vui vẻ khi nghe thấy Đông nói sẽ tham dự hội thi học sinh giỏi song cũng khẽ cau mày vì quyết định chơi bóng của Đông.

“Thưa các thầy cô, vào cuối tuần hàng tháng sẽ diễn ra các giải đấu bóng giữa các trường trong khu vực. Còn hội thi học sinh giỏi cấp quận diễn ra vào cuối tháng 1. Chính vì vậy, chúng em vẫn có thể thực hiện được cả hai việc ạ.” Nhi lên tiếng.

“Chuyện em Đông tham gia hội thi là chắc chắn, còn em Nhi đang còn xem xét. Nếu cả hai em này đều đã quyết định như vậy thì làm thầy giáo, tôi sẽ tôn trọng cả hai ý kiến này.” Sau khi nghe xong ý kiến của Nhi

và Đông, thầy hiệu trưởng nói. “Nhưng việc em Nhi là huấn luyện viên của đội bóng thì không được. Em ấy mới học lớp 10 sao có thể là huấn luyện viên cho cả một đội bóng chứ. Cái này không phải trò đùa”. Các thầy cô khác khi nghe thầy hiệu trưởng nói vậy thì cũng gật đầu tán thành ý kiến.

“Thầy, thầy có biết gì bóng đá không ạ?” Sơn nhìn thầy hiệu trưởng và phát biểu ý kiến.

“Tôi là fan hâm mộ của Liverpool đó.” Thầy hiệu trưởng tự hào nói.

“Vậy là thầy cũng biết về bóng đá.” Hiện lên trong mắt Sơn là ý cười.

“Đúng là tôi có biết chút ít về bóng đá.” Thầy hiệu trưởng gật đầu, nói.

“Vậy, em xin phép thầy tham khảo thứ này.” Nói rồi, Sơn rút từ trong cặp mình tập tài liệu Nhi đã đưa cho Sơn, hướng thầy hiệu trưởng đưa tới.

Thấy thầy hiệu trưởng chăm chú nhìn vào đó, Sơn nói tiếp: “Thầy nghĩ sao về nó ạ?”

“Ừ, đúng là những quan sát tỉ mỉ và phương pháp hay.” Thầy hiệu trưởng trầm trồ.

“Vâng, đúng rồi thưa thầy. Và đó là quan sát của bạn Nhi và phương pháp nâng cao thể lực của bạn ấy nhằm giúp em khắc phục những nhược điểm của mình, nó còn giúp em luyện tập tránh những va chạm không cần thiết khi đang thi đấu. Liệu thầy bảo bạn ấy có thể là một học sinh bình thường mà không thể là một huấn luyện viên giỏi không?” Sơn cười cười khi thấy hiệu quả của trang giấy đó.

“Ừm”, thầy hiệu trưởng đưa tập tài liệu cho thầy Trung nói: “thầy xem này”.

“Xin lỗi thầy, tôi không biết bóng đá, chuyên môn của tôi là bơi ạ.” Thầy Trung nâng gọng kính của mình ngay ngắn lại và nghiêm túc trả lời.

Thầy hiệu trưởng nhìn thầy Trung rồi nhìn các thầy cô khác, sau đó thầy nhìn về phía bốn học sinh đang đứng và nói: “Được rồi, thầy bị thuyết phục bởi tập tài liệu này rồi. Còn các thầy cô khác có ai có ý kiến khác về chuyện này không?”

Tất cả các thầy cô đều im lặng, cô Oanh nhìn về ba học sinh lớp mình mỉm cười gật đầu như cổ vũ. Thầy hiệu trưởng nhìn bốn học trò rồi bảo: “ Các em ra ngoài chờ kết quả nhé.”

“Vâng ạ.” Cả bốn bạn trẻ xin phép ra ngoài.

29. Chương 29: Thử Thách Và Thuyết Phục

Năm phút sau, thầy hiệu trưởng cùng các thầy cô bước ra ngoài phòng họp. Thầy hiệu trưởng bảo cả 4 lên phòng mình nói chuyện. Phòng thầy hiệu trưởng là một căn phòng nhỏ chỉ bằng 1/5 phòng họp giáo viên, trên tường treo những tấm bằng khen của quận và thành phố. Cả bốn lướt nhìn một lượt rồi nhìn về thầy hiệu trưởng. Sau khi thầy hiệu trưởng ngồi xuống bàn tiếp khách thì chỉ tay về phía đối diện bảo cả bốn ngồi xuống. Trên bàn trà tiếp khách thầy rót cho mỗi người một cốc nước lọc và đưa ra một đĩa bánh ngọt, cả bốn đều nhìn thầy rồi nhìn đĩa bánh ngọt nghĩ: “Hóa ra nhìn thầy béo phúc là vì những chiếc bánh ngọt này”.

Cả bốn nghe thấy lời thầy hiệu trưởng nói: “Các thầy cô đều đã đồng ý để Nhi và Đông vừa tham gia đội bóng vừa tham gia hội thi học sinh giỏi.”

“Thật vậy sao thầy”, Tùng là người đầu tiên reo vui

“Như vậy nghĩa là các em sẽ phải cố gắng gấp hai người đó.” Thầy hiệu trưởng mỉm cười nhìn cả bốn học sinh đang hồi hộp lẫn vui mừng thể hiện hết trên mặt và nói. “Thầy hi vọng đội ta sẽ giành chiến thắng cao nhất trong khu vực.”

“Thầy yên tâm, trường ta sẽ giành chức vô địch Quốc gia ạ. Em không dám hứa là năm nay hoặc năm tới, nhưng năm nữa thì chắc chắn có thể ạ”. Nhi tự tin nhìn thầy hiệu trưởng và nói.

“Em có vẻ rất tự tin vào điều đó nhỉ.” Thầy hiệu trưởng nhìn Nhi, thầy vẫn nở nụ cười trên khuôn mặt béo của mình.

“ Chưa thử thì không thể biết được ạ. Em và các bạn sẽ cố gắng hết sức thưa thầy.” Nhi nhìn thầy với ánh mắt kiên định

“Ha ha. Thầy sẽ chờ tin vui từ phía các em.” Thầy hiệu trưởng nhìn cả bốn học trò cười. Sau đó thầy nhìn về phía Tùng và nói. “Tùng, năm nay các em đã thi cuối cấp, việc tập trung học tập là rất lớn. Có lẽ các em chỉ có thể thi đấu đến vòng loại Quốc gia, vì vậy đội hình phải được tuyển chọn lại, phải có sự chuẩn bị thay thế các học sinh lớp 12, em hiểu chứ.”

“ Vâng, thưa thầy. Bọn em sẽ cố hết sức ở vòng loại Quốc gia trước khi rời đội bóng để tập trung cho việc thi cuối cấp ạ”. Tùng đang nhìn chăm chăm chiếc bánh ngọt, khi thấy Thầy hiệu trưởng nhắc tới mình thì khẽ giật mình, sau đó cũng trả lời.

“Thôi, các em về lớp đi.” Thầy hiệu trưởng gật đầu rồi nhìn cả bốn đứa nói.

“Chúng em chào thầy ạ.” Cả bốn ngoan ngoãn đứng dậy chào thầy, trên tay Sơn là một chiếc bánh chưa kịp ăn. Sơn đặt lại cái bánh lên đĩa và đi. Cả ba nhìn hành động của Sơn mà cười cười.

“ Căng thẳng quá” Sơn đặt xong chiếc bánh vào đĩa và chạy vội theo ba người, khi vừa ra tới phòng Hiệu trưởng thì nói.

“Ừ”. Cả ba gật đầu tán thành

“Hẹn gặp mọi người vào đầu giờ chiều tại sân bóng của trường nhé.” Tùng nhìn ba người Nhi và nói. “Phía các thầy cô thì ổn rồi, nếu em có thể thuyết phục các bạn trong đội bóng thì càng tốt”

“Vâng, em chào anh ạ.” Cả ba hướng Tùng chào.

.....

Khi Nhi, Sơn và Đông xuất hiện ở sân trường thì đã thấy có 14 người của đội bóng có mặt. Nhi nhìn khắp lượt thì thấy trong đội có tới 10 người là học sinh lớp 12, chỉ có 3 người là học sinh lớp 11 và 1 người là học sinh lớp 10. Nhìn thành viên đội bóng Nhi khẽ nhíu mày, Nhi nghe Sơn bên cạnh nói: “Cứ như nhìn thấy hình ảnh dân số già trong cái đội bóng này ấy”.

Khi Tùng nhìn thấy ba đứa xuất hiện thì kêu cả đội ngừng tập, Tùng giới thiệu cả ba trước mặt đội bóng:

“Đây là Sơn và Đông đã được nhắc tới trước đó, các bạn chắc đều đã biết.” Tùng chỉ vào Sơn và Đông giới thiệu, “Còn đây là Nhi, em ấy sẽ là huấn luyện viên cho đội bóng của chúng ta” Tùng chỉ vào Nhi bên cạnh nói, “Các em ấy đều là học sinh của lớp 10B1”.

“Tùng, ông đầu bị choáng váng à, hai cái đứa con trai thì tụi tôi không nói gì, nhưng cái đứa con gái này mang vào đội làm trang trí nghe còn được, cái gì mà huấn luyện viên chứ”. Một vài ý kiến trong đội vang lên.

Nhi nhìn mọi người nhưng không nói gì cả, tính Nhi đối với người mới gặp không được tốt đẹp cho lắm, nếu ai đối tốt với mình thì Nhi sẽ đối tốt lại, còn nếu không thì sẽ là sự dửng dưng.

“ Con bé đó là ai mà tự tin thế nhỉ. Nhìn cái mặt khinh khỉnh vậy”. Một người trong nhóm chính thức nói.

“ Ai biết, nó nghĩ nó là siêu mẫu huấn luyện viên chẳng.” Những người khác nói. “Nhìn thật khó coi”

“Này, nhóc. Nếu nhóc có thể tranh bóng và ghi bàn vào lưới thì bọn anh sẽ công nhận nhóc.” Một người lên tiếng chần áp những lời nói của người khác. “Không giới hạn thời gian, chỉ cần bóng bên nào vào lưới trước thì bên đó thắng.”

“Cái gì, họ định đấu cả đám với một đứa con gái sao?” Sơn dựng một ngón tay giữa lên trước mặt: “ Mấy người này mới là thật ngứa mắt.” Đông cũng gật đầu đồng ý với lời Sơn nói, đáng nói vậy về em gái mình thì không thể chấp nhận được, ánh mắt Đông hừng hực lửa giận nhìn mọi người.

“Được thôi,” Nhi thản nhiên cười nói khiến mọi người đều dồn ánh mắt một lần nữa khóa trên người Nhi

“Đừng, em không thể đấu một lúc với 10 người đó đâu.” Đông ngăn cản, Nhi nhìn sang Đông với ánh mắt đầy tin tưởng em.

“Nếu một mình tôi thì không ổn nhưng nếu là một đội đấu với một đội thì được đúng không?” Nhi nhìn đội chính thức nói

“Được, nhóc chọn người đi nhưng chỉ được 4 người thôi nhé.” Người đưa ra ý kiến đấu bóng nói.

“Cái gì, vậy mà công bằng à.” Sơn nhảy dựng lên tiếng

“Bên em có ba người rồi, cái bạn gì kia nữa”. Nhi chỉ về một người duy nhất của lớp 10 trong đội bóng và nói.

“Hà là mình sao”. Cậu trai ngơ ngác chỉ ngón tay về phía mình, ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, mà bạn tên gì?”. Nhi nhìn cậu bạn cùng khối hỏi.

“Mình là Hà, học bên Ban C”. Cậu bạn cúi đầu, lí nhí trả lời.

“Ừ, vậy Sơn là hậu vệ, Đông là thủ môn, còn mình và bạn phụ trách vừa là tiền vệ, trung vệ vừa là tiền đạo.” Nhi giải thích. Nói rồi cả bốn xúm vào bàn bạc chiến lược.

“Em có chắc không? Anh ném cú mạnh em không đón được thì sao?” Đông lo ngại nhìn Nhi

“Đừng lo, em bắt được mà.” Nhi cười cười, hai mắt sáng lấp lánh. “Lâu rồi không tiến hành tập, không biết có giảm sút kỹ thuật không nữa”. Hai tay Nhi đánh vào nhau. “Sơn phải hỗ trợ anh Đông nhé. Chuyện còn lại cứ để em và bạn Hà lo cho”

“OK. Chuyện nhỏ”. Sơn giơ hai ngón tay tạo chữ V trước mặt Nhi.

Vậy là cả hai đội bước vào vòng thi đấu, lúc đầu đội hình chính thức đã giành được bóng trước và thực hiện tấn công nhanh, nhưng lần nào cũng bị Hà phá được. Nhìn Hà có vẻ nhút nhát nhưng không thể không nói cậu bạn này có sức bền khá tốt, khả năng bám sát và phỏng đoán phương án của đối thủ rất tốt. Sơn và Đông đều trầm trồ khen ngợi khi nhìn Hà bám riết mấy người của lớp 12.

“Thằng quỷ này là ai vậy, sao nó dai như đĩa ấy nhỉ.” Một người cẩu kính nhìn Hà nói, “Sao mấy tháng qua tao không biết đội mình có cái thằng này, có đứa nào giải thích cho tao không?”

“Lắm mồm, tập trung đi mày. Chuyện đi mày.” Tiền đạo số 12 lên tiếng

“Đón đấy này, sút thủng lưới đi. Số 9 chuyển sang số 12, từ chính giữa trung lộ, số 12 làm một cú sút xa mạnh mẽ tưởng chừng không ai có thể đỡ được.” Một người lên tiếng chỉ huy những người khác.

“Đừng hòng nhé, anh bạn.” Sơn chạy theo hướng bóng ngăn nhưng vẫn không kịp, bóng đi qua nhanh và Sơn không thể chặn kịp. Sơn ảo não lo lắng cho cái lưới nhà.

Đông đứng từ cầu môn nhìn hướng bóng mỉm cười: “bóng xoáy à, lâu rồi không thấy, nhưng vô ích thôi anh à”. Đông nhẹ nhàng nhảy lên và ôm trọn trái bóng đang chuẩn bị chuyển hướng xuống.

“Suýt vào. Thằng nhóc đó bắt được quả bóng của mình ư.” Số 12 ngạc nhiên kêu lên.

“Chúng ta phản công thôi.” Đông từ khung thành ném mạnh quả bóng bay vào trung lộ đến điểm Nhi đang chờ.

“Ném hay lắm,” Nhi cười nói khi nhìn thấy tốc độ cũng như lực ném của Đông

“Để xem nhóc vượt qua được hàng hậu vệ và trung vệ bên ta không nhé.” Số 9 chạy sát bên Nhi cười nói, trước thái độ khinh thường của những người này, Nhi không muốn nhiều lời giải thích, hành động là phù hợp nhất để trả lời.

“Không cần ông anh lo lắng. Tôi sẽ để các anh vào trong lưới nhặt bóng dài dài.” Nói rồi, Nhi đưa chân sút mạnh quả bóng bay lên cao qua đầu hàng hậu vệ và trung vệ trong khi số 9 chưa kịp tranh bóng.

“Đừng hòng”, số 3, số 5 và số 7 nhìn thấy quả bóng đang ở trên không trung thì đều nhảy lên đánh đầu. Nhưng bóng vẫn lao rất nhanh vượt qua số 3 và số 5, số 7 thấy tình hình nguy hiểm thì nhảy cao hơn vẫn không chạm bóng. Bóng vẫn bay rất cao.

Sơn đứng gần Đông nhìn quả bóng thì nói: “Bóng bay cao thế kia thì làm vào lưới được.”

“Không, đó là cú sút di chuyển. Em ấy đứng ở trung lộ mà có thể đá mạnh được như vậy sao?” Đông ngạc nhiên nhìn theo hướng bóng. Từng nhìn thấy một cầu thủ chuyên nghiệp của Đức thành công làm nên cú sút di chuyển nổi tiếng thế giới, đây là lần thứ hai Đông được chứng kiến mà lại là do Nhi tạo thành.

Hai hậu vệ đội hình chính thức nhìn bóng nói: “Bóng bay mất rồi còn đâu. Nhóc đó chỉ có vậy thôi.” Trong khi hậu vệ đang cười khinh nhìn quả bóng thì bỗng nghe thấy số 9 kêu lên:

“Ngăn bóng lại ngay hai tên kia.” Hai hậu vệ cũng chợt nhận ra bóng đang chuyển hướng rất nhanh từ trên cao rơi xuống, cả hai hướng bóng mà chạy theo bóng. Thủ môn cũng há mồm chưa kịp phản ứng thì đã thấy tiếng reo hò của phía bên kia. Cậu ta hơi xoay người nhìn quả bóng vẫn đang còn xoay xoay ở trên lưới cầu môn phía sau mình.

“Vào. Vào rồi.” Sơn ôm lấy Đông phần khích kêu lên.

“Sao có thể thế được.” Tất cả đội hình chính thức trở mắt khi thấy quả bóng nằm trong lưới.

“Con nhỏ đó là ai vậy?” Câu hỏi lần này được nói ra nhưng với giọng nói cẩn thận.

“Chúng ta thắng rồi, hoan hô.” Hà cũng vui vẻ chạy lại gần Nhi chia sẻ niềm vui.

“Như đã hứa, bọn anh công nhận em là huấn luyện viên của đội bóng.” Số 12 và số 9 tiến lại gần Nhi nói. “Làm sao em có cú sút tuyệt vời như vậy”. Số 12 hỏi.

“Nếu anh theo sự hướng dẫn của em thì cũng sẽ được đó.” Nhi cười

“Vậy thì anh trông chờ sự hướng dẫn đó của em.” Số 12 nhìn Nhi cười lớn.

Mọi người tiếp tục tập luyện, còn Nhi thì bước về hướng cặp mình đang để trên ghế đá ngoài sân tập, trên đó là những tờ giấy khi quan sát đội bóng, Nhi vừa quan sát mọi người vừa cúi đầu ghi chép. Gần cuối buổi tập, Nhi tập trung mọi người và đưa cho từng người một tờ giấy nói: “Đây là nhược điểm cần khắc phục của mọi người và phương pháp luyện tập giành cho mọi người. A, em nghĩ cần phải mở rộng thêm đội bóng, nếu các anh lớp 12 đều thi tốt nghiệp thì đội bóng không còn ai nữa, trước mắt cần tìm thêm thành viên khác nữa”

“Không phải đội bóng không có, hôm trước các thành viên lớp 11 và lớp 10 có chút tranh chấp nên mấy bữa nay đều nghỉ.” Tùng ngập ngừng nói lên vấn đề của đội bóng

“Em muốn có danh sách tên của những người đó và lý do cụ thể của vụ tranh chấp vào ngày mai”. Nhi nhìn đồng hồ rồi nói: “Hôm nay em có chút việc cần đi trước. Nhưng buổi mai em sẽ đưa ra một số phương pháp tập chung cho cả đội. Anh giúp em cho cả đội tập chăm chỉ nhé.” Nhi vừa mặc áo khoác vừa mỉm cười với Tùng. “Chào tất cả mọi người.” Nhi chào nhìn thành viên có mặt trên sân và vẫy tay chào.

“Ừ, anh hiểu rồi. Em đi nhé.” Tùng hướng Nhi cũng vẫy tay chào.

...

“Cô nhóc đó tài thật.” Sau khi mọi người vừa đọc tập tài liệu vừa khen ngợi Nhi.

30. Chương 30: Nhiệm Vụ Thành Chủ

Nhi dắt chiếc xe đạp vào gara thì Đông và Sơn cũng bước vào sân. Nếu là trước đây Nhi sẽ ở lại với đội bóng cùng tập luyện nhưng bây giờ có chút khác biệt. Hôm nay ba người vẫn học nhóm và rủ nhau vào game. Thời gian học vẫn được sắp xếp là từ bốn giờ chiều đến sáu giờ tối, từ sáu giờ đến bảy giờ kém mười năm phút là luyện bóng, mặc dù có tập ở đội nhưng với Nhi vẫn không bỏ qua thời gian này. Bảy giờ ăn tối. Tám giờ online GOW trong đó, thời gian từ tám giờ tối đến chín giờ ba mươi phút tối Đông và Sơn tiếp tục luyện tập tinh thần game football.

Trong giờ học nhóm, Nhi nhìn Sơn đang gặm đầu bút hỏi: “Sơn, bố mẹ bạn đồng ý để ăn đậu ở nhờ nhà tớ hả”

“Dùng sai rồi, phải là ‘ăn nhờ ở đậu’ chứ”. Sơn lập tức sửa lại từ sai cho Nhi. “Yên tâm đi, bố và dì tôi không để ý tôi tới nhà bạn đâu. Ông còn vui chả hết, ít nhất cũng nhờ cái mác con ngoan trò giỏi của thằng cu Đông đó”. Sơn cười rục rịch: “Nếu ông ấy biết tôi tới đây còn thoải mái hơn ở nhà chắc sẽ tức điên lên mất. Haha”.

“Tiếp tục học đi tên kia, ông làm đã chậm lại còn ngồi đó mà nói chuyện”. Đông quay sang cũng một cái lên đầu của Sơn khiến Sơn ôm đầu ủy khuất nhìn Đông. Nhi nhìn một màn này mà cười lớn tiếng. Sau đó tất cả tiếp tục việc ai người nấy làm.

Tám giờ tối, mỗi người ôm một bộ thiết bị game trở về phòng ngủ. Ngày hôm nay anh An chưa về mà gửi một tin nhắn bảo rằng anh An bận việc công ty nên chưa thể về được. Anh sẽ gặp hai đứa em ở trên GOW.

Khi mở mắt tại tư nhân không gian, xung quanh ngập tràn hương thơm của cỏ khiến tinh thần Nhi phấn chấn sau một ngày dài. “Chào mừng người trở lại chủ nhật”. Nhi nghe thấy tiếng Tiểu Xà và cây Sinh mệnh nói. “Xin chào cả hai”. Nhi nhìn Tiểu Xà đang leo lơ lửng trên một cành cây Sinh mệnh và nói lời chào hỏi với cả hai.

Nhi nhấn chọn chuyển tiếp không gian tới thành trì của mình. Hiện ra trước mắt Nhi là một thành thị quy mô nhỏ trên diện tích khoảng 20 ha. Bao quanh thành thị là một dãy núi, sông và rừng rậm ở ba phía bắc, nam, tây. Ở phía Đông là một cao nguyên bằng phẳng rộng lớn. Xung quanh thành thị được bao quanh bởi tường thành kiên trì, phía Tây của thành là thành chính, nơi dân cư tập trung sinh sống và buôn bán. Phía Đông của thành là doanh trại. Phía Nam của thành là đồng ruộng có con sông chạy quanh tường thành vừa là hào vừa là nơi cung cấp nước cho cả tòa thành. Phía Bắc là tháp ma pháp. Hiện tại Nhi đang đứng giữa tế đàn ở trung tâm thành thị, ngay phía dưới tế đàn là nơi ở của thành chủ đại nhân.

Nhi mở hộp thoại nhiệm vụ đang ở trên bàn tế đàn và nhìn nhiệm vụ. Nhiệm vụ đầu tiên là đặt tên cho thành, nhiệm vụ thứ hai là xây dựng doanh trại. Nhiệm vụ thứ ba là tìm kiếm dân cư. Nhiệm vụ thứ tư là mở rộng cao nguyên hoặc rừng rậm. Nhiệm vụ thứ năm là liên kết với các thành chủ xung quanh.

Nhi nhìn nhiệm vụ đầu tiên và viết lên trên tấm da dê hai chữ: HỒN HUYẾT. Tấm da dê từ âm đậm bỗng phát sáng và biến mất, một hộp thoại bản đồ thế giới hiện lên miêu tả những thành thị đã được tạo thành. Nhi nhìn thấy chữ Hồn Huyết ở trên bản đồ là một điểm nhỏ màu đen. Nhi tiếp tục nhìn đến nhiệm vụ thứ hai xây dựng doanh trại thì nhớ đến lời NPC nói về những quân cờ. Khi đưa các quân cờ ra đặt lên bàn tế đàn, những quân cờ liền từ quân cờ chết biến thành mô hình người và cả trang phục cho quân lính.

Lúc này, Lá bài Jocker cũng từ trong không gian tư nhân nhảy vọt ra bay lơ lửng phía trên 16 mô hình quân lính. Nhi nhìn thấy số lượng quân lính là những con tốp đang nhân lên theo hệ số nhân, đến khi dừng lại ở 164 thì dừng lại. Chưa kịp để Nhi hồi tỉnh sau sự ngạc nhiên thì tiếng hệ thống vang lên: “Chúc mừng người chơi đã nâng cấp chức năng tự tạo quân lính của Hắc Jocker”.

Lá bài Jocker sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì rơi xuống tay Nhi, ở trên đầu Jocker là một ngôi sao màu đen thể hiện chức năng của Jocker được mở. “Lá bài này còn có những chức năng gì?”. Nhi nhìn trái nhìn phải lá bài trầm ngâm.

Lười nên ăn cắp hình ảnh một lá bài Joker vậy, dù sao chức năng Jocker cũng dựa trên nguyên lý sử dụng Joker thôi

Sau khi đội quân lính được tạo dựng mở mắt thì đều quỳ gối trước mặt Nhi và hô to: “Thành chủ đại nhân”. Nhi hài lòng nhìn quân lính của mình và ra lệnh cho họ về vị trí của mình. NPC đội quân tự có chức năng phân chia vị trí nên Nhi không lo lắng việc mình sẽ xếp sai vị trí cho từng người.

Nhi nhìn nhiệm vụ thứ ba, vừa kích hoạt tiếp nhận nhiệm vụ thì trong đầu Nhi nghe thấy âm thanh của cây Sinh mệnh: “Chủ nhân, người hãy để tôi ở trung tâm tế đàn, sau đó người tiếp tục đi làm nhiệm vụ khác, có tôi ở đó sẽ thu hút được dân cư đến sinh sống”. Nhi cảm thấy mình là một người chơi may mắn, có được những vật phẩm phần thưởng lợi hại như vậy. “Người khác thì cần phải vất vả làm đủ nhiệm vụ để có dân cư và binh lính, có lẽ đúng như lời Sơn nói là ‘chó ngáp phải ruồi’” Nhi nhìn con rồng đang cuộn mình ở một góc lâu đài mà thầm nghĩ. Sau khi đưa cây sinh mệnh từ trong không gian tư nhân đến không gian thành trì, Nhi nhìn thấy sự biến đổi rõ rệt của cả tòa thành, cây cối thì xanh tươi hơn, xung quanh hoa cỏ, chim sóc kéo lên nhiều hơn. “Đây chính là đặc điểm của cây sinh mệnh”, Nhi nghĩ ngợi.

Nhi dừng nhìn tòa thành đang biến thành một công viên cây xanh mà tiếp tục đến với nhiệm vụ mở rộng cao nguyên hoặc là rừng rậm. Lúc này, đến lượt Tiểu Xà cũng góp sức, nó nhảy chồm chồm khiến ai nhìn vào cũng phải thấy nực cười. “Chủ nhân, nhận cả hai nhiệm vụ đi, Rừng rậm thì để cho em làm, còn cao nguyên thì để cho bác Rồng đang ngủ làm”. Nhi cười cười nhìn con rắn nhỏ đang cao hứng mà gật đầu.

Tiếp theo là nhiệm vụ thứ năm, nhiệm vụ liên kết các thành chủ xung quanh. Nhi mở bản đồ tìm kiếm những cái tên quen thuộc. Tại trung tâm bản đồ Nhi nhìn thấy tòa thành Child đang nổi bật một màu đỏ khác với các thành thị khác. Nhi mở hộp thoại gửi lời mời liên minh tới tòa thành, tiếp đó là Hắc Miêu và Lăng, ngay gần thành thị của Nhi còn có Thanh Vân. Nhi tiếp tục gửi lời mời liên minh tới cả thành thị Thanh Vân ngoài Hắc Miêu và Lăng.

Nhi nhìn sang điểm đen nhỏ xíu trên bản đồ của Hesman và Dụ Thụ, rõ ràng đây cũng là hai thành thị mới thành lập nhỏ bé như Nhi, so ra đúng là nhỏ bé hơn của thành thị Hồn Huyết. Vừa hoàn thành gửi hết lời mời thì Nhi thấy tín hiệu trả lời của hộp thoại. Nhi thấy Child chấp nhận lời mời và nhìn hộp thoại vang lên: “Chúc mừng người chơi trở thành đồng minh ngàn năm của thành Child. Thành thị Hồn Huyết được cộng thêm 3 sao trở thành thành thị bình dân có sức chứa 2000 người dân. Diện tích được mở rộng thành 10.000 ha”. Tiếp đó là những lời chấp nhận của những người khác trừ Lăng, Nhi nhớ Lăng từng nói chỉ có thể online vào ngày chủ nhật.

Lúc này, hộp thoại tiếp tục vang lên những lời thông báo:

“Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm cư dân.”

”Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ mở rộng rừng rậm và cao nguyên.”

”Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ liên kết thành chủ xung quanh.”

”Level của người chơi được cộng thêm 3, vật phẩm phần thưởng của nhiệm vụ là chiếc áo lông ngỗng của Mị Châu công chúa. Hãy tặng chiếc áo cho người mà bạn yêu thương nhất”.

Nhi vừa mở mắt sau khi hình thái tăng lên thì thấy một chiếc áo khoác lông ngỗng màu trắng như tuyết hiện lên trước mặt Nhi.

Lúc này, Nhi thấy trong hộp thoại lại tiếp tục vang lên những thông báo khác:

“Chúc mừng người chơi được chia sẻ hoàn thành nhiệm vụ nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ bản trong hệ thống nhiệm vụ Thành chủ. Người chơi được cộng thêm +10 trong Bạn bè đặc biệt...”

”Chúc mừng người chơi trở thành Người bạn tri kỷ của thành chủ Child. Thành chủ Child mời Người chơi đến tham dự vũ hội hóa trang vào đêm mai tại thành thị Child.”

...

“Bíp”, một chiếc hòm từ trong không trung xuất hiện trước mặt Nhi, hộp thoại hệ thống vang lên thông báo: “Người chơi nhận được bộ trang phục tham dự vũ hội hóa trang từ thành chủ Child, người chơi nhận hay không nhận”. Nhi nghĩ Child thật biết chăm sóc người khác, biết rõ mình không có bộ trang phục nào ngoài trang phục nhân vật mà gửi trang phục dạ hội tới. Nhi kích hoạt “NHẬN” và tiếp nhận trang phục từ chiếc hòm. Nhận thấy thời gian mình online tương đối dài nên Nhi quyết định thoát game, trước khi đi Nhi không quên gửi một tin nhắn tới Child .

.....

Trên chiếc ngai vàng màu tím, một thiếu niên tóc đen đang nhìn chăm chăm màn hình mà mỉm cười. Trên màn hình là dòng chữ: “Chúc ngủ ngon, Child. Cảm ơn vì món quà, ngày mai đệ nhất định sẽ tham gia vũ hội”.

Tay Child lắc lắc ly rượu màu đỏ, mắt hí hí, trên miệng là một nụ cười tuyệt đẹp: “Chúc ngủ ngon, Bé con”.

31. Chương 31: Tranh Chấp Nội Bộ Và Cường Độ Luyện Tập Tinh Thần Thép

Nhi cầm trên tay danh sách thành viên của đội bóng, rõ ràng có hơn 15 người thuộc khối lớp 11 và lớp 10 chứ không phải lẻ tẻ 4 người như hôm qua. Nhi nhìn Tùng đang đứng bên cạnh và hỏi: “Lý do tranh chấp là gì?”

Tùng gãi đầu, cười ngại ngùng, nói: “Chuyện con trai vì vấn đề tình cảm thôi, vài hôm nữa tụi nó sẽ ổn cả thôi”

“Chỉ là vấn đề tình cảm, bóng đá là môn thể thao đồng đội, tình cảm bị sút mẻ thì còn gì là tinh thần để đá với bóng nữa”. Nhi thẳng thắn nói. “Anh có thể coi đó chỉ là truyện nhỏ, nhưng cái gai này không giải quyết thì một ngày nào đó, cái gai đó sẽ trở thành một vết thương lớn”.

“Cái này...” Tùng ngượng ngùng không biết nên chọn từ nào để nói.

“Để tớ nói cho bạn nghe, Nhi”. Hà nhìn ra sự khó xử của anh Tùng bèn hướng Nhi tới và nói.

“Bạn Lâm ở khối 10 chúng ta thích một đàn chị tên Vân ở lớp 11, chị ấy vốn là Quản lý của đội bóng đá. Hai người đó hình như cũng đã hẹn hò vài lần. Vào một lần đi chơi, anh Hoàng ở lớp 11 nhìn thấy, anh ấy là bạn thân của anh Thao mà anh Thao lại là bạn trai chính thức của chị Vân. Chuyện này xảy ra vào chủ nhật của tuần trước đó.

Vào buổi tập đầu tiên của tuần trước, anh Thao vì tức giận chuyện của hai người mà khi tập luyện đã đá bóng khiến Lâm bị thương, chị Vân lúc đó chạy lại kiểm tra vết thương của Lâm. Anh Thao trước mặt mọi người chỉ trích mối quan hệ của hai người, mấy bạn lớp 10 vốn đang khó chịu vì thái độ bắt nạt người của mấy anh lớp 11 nên theo Lâm bỏ đi, đến bây giờ không thấy tới tập. Còn lớp 11 thì tẩy chay chị Vân và lớp 10, các anh ấy bảo nếu vẫn còn mấy đứa lớp 10 đặc biệt là Lâm thì họ sẽ rời khỏi đội bóng.” Hà tóm tắt sự việc một lần cho Nhi.

“Vấn đề bây giờ là giải quyết chuyện của ba người kia trước, nếu chuyện này ổn thỏa thì sẽ giải quyết tiếp cái sự việc của cả hai khối lớp 10 và lớp 11.” Hai ngón tay của Nhi để trên cằm. “Việc ba người đó chỉ là ngòi nổ cho việc bất mãn của hai khối kia bùng nổ”. Nhi nói rồi nhìn về một học sinh lớp 11 đang chăm chỉ tập rê bóng qua các chướng ngại vật ở phía sân tập. “Nghe nó anh Huy có quan hệ tốt với cả lớp 10 và lớp 11 đúng không?” Hà gật đầu nhìn theo hướng Nhi nhìn và nói: “Đúng vậy, sau vụ việc, anh ấy đã chạy cả hai bên, sự việc cũng đã dần dần ổn thỏa rồi, nghe nói ngày mai mọi người sẽ trở lại, nhưng chỉ có một nửa, còn một nửa có quan hệ tốt với Lâm và anh Hoàng thì kiên quyết bảo bên kia mà không xin lỗi thì sẽ không giải quyết. Vì vậy, sự việc chỉ được giải quyết một nửa”. Hà thở dài. “Nếu có ai có sức ảnh hưởng lớn tới mấy người đó tới giải hòa thì tốt quá”

“Sơn, lại đây tớ bảo”. Vừa nghe xong lời Hà nói, Nhi mỉm cười vẫy tay gọi Sơn lại gần. Sơn dừng chân, đá bay quả bóng của mình sang hướng khác và lại gần Nhi. “Bạn thân với mấy người trong đội bóng lớp 10 và lớp 11 hả?” Chờ Sơn lại gần, Nhi liền hỏi.

“Cũng coi là quen biết, có việc gì không Nhi?” Sơn nhìn Nhi rồi nhìn Hà đứng bên cạnh hỏi.

“Ừ, có biết vụ việc của ba người Thao, Lâm và Vân không?” Nhi hỏi tiếp.

“Biết chứ sao không? Vụ này nổi tiếng trong hai khối nhé”. Sơn bắt đầu bát quái. “Con nhỏ Vân kia, không chỉ bắt cá hai tay với thằng Thao và thằng Lâm mà nghe nói còn với một thằng trong đội bóng chuyên, một đứa trong đội bóng rổ nữa. Mà hai thằng này thì lâu lắm rồi, thấy bảo từ hồi cấp hai lận” Sơn chặc chặc lưỡi. “Phải công nhận con nhỏ nó giỏi, một lúc duy trì mối quan hệ 4P mà đến giờ mới bị phát hiện nha...”

“Nói vấn đề chính, Sơn”. Nhi ngăn cái kẻ đang bắt đầu trở thành bà tám này, trong lòng Nhi kêu thầm: “tên này mà không đi làm nghề báo thật là đáng tiếc”. “Bạn có thể tìm cách giải hòa hai người đó không?”

“Cái này à, làm sao mà giải hòa được hai con rồng lửa đó cơ chứ”. Sơn nhún vai từ chối.

“Thật sự?”. Nhi nhìn Sơn và hỏi xác nhận.

“Thật sự.” Sơn trả lời. “A, nhưng mà tôi biết một người có thể dập tắt được lửa của hai kẻ đó nhé”. Sơn vỗ hai lòng bàn tay của mình vào nhau và nói.

“Ai”, cả Hà, Tùng và Nhi nhìn Sơn, đồng thanh hỏi.

“Là bạn đó, Nhi”. Sơn cười cười, chỉ tay về Nhi và nói. “Tụi nó vì một đứa con gái mà dẫn đến tranh chấp tình cảm làm ảnh hưởng cả đội bóng, đúng là đứa con gái đó thuộc hàng đẹp của khối lớp 11 nhưng mà so với Nhi thì còn kém xa”

“Bạn bảo bạn Nhi dùng sắc dụ sao?” Hà dùng ánh mắt không thể tin, nghi ngờ nhìn Sơn.

“Bingo”. Sơn giơ hai ngón tay thành chữ V. “Đúng là sắc dụ hai tên đó đấy”.

“Bỏ 8 kẻ đó đi, tìm 8 người khác thay thế đội bóng.” Nhi thẳng thừng từ chối ý kiến của Sơn.

“Cái gì”. Sơn nhảy dựng lên, “tuy rằng hai tên đó kém cỏi, nhưng mà mấy tên đi theo hai tên đó khá lắm đấy Nhi, hai tên tiền đạo, một tên tiền vệ, trung vệ, hậu vệ nữa”

“Vậy bạn tìm cách kéo họ về đội đi” Nhi ném lại vấn đề cho Sơn. “Tớ muốn ngày mai thấy họ có mặt ở trong đội.” Nói rồi Nhi tiếp tục trở về ghế đá ngồi quan sát từng người đang tập luyện trên sân. Sơn ảo não nhìn Nhi, Hà vỗ vỗ vai Sơn tỏ vẻ đồng tình. Tùng cũng nhìn Sơn cười mà không nói. Hai người tiếp tục trở lại vị trí tập luyện của mình bỏ lại Sơn đang đứng chết lặng.

....

Ngày hôm sau, Nhi khá bất ngờ về khả năng hàn gắn vết thương của Sơn. Nhi giơ ngón tay cái nở nụ cười tươi rói như ánh mặt trời với Sơn, tất cả người có mặt ở đó đều ngơ ngác nhìn cô gái má núng đồng tiền đang cười vui vẻ. Sau giây phút chết lặng đó, mọi người đều bình phục tinh thần vì nghe thấy lời Nhi nói: “Nếu hôm nay mọi người đã có mặt đầy đủ thì chúng ta thử thi đấu với nhau xem”.

Thao và Lâm xấu hổ nhìn đi chỗ khác, sau đó cả hai bước gần tới Nhi.

“Em là Nhi, huấn luyện viên của đội bóng sao?” Thao nhìn Nhi và nói.

“Đúng vậy, từ bây giờ đội bóng sẽ do em chịu trách nhiệm, em hy vọng mọi người có thể vui vẻ khi tham gia đội bóng. Em không muốn vì lý do tình cảm hay vì bất kỳ lý do gì mà đội bóng lại chia rẽ, nếu có bất kỳ lý do gì dù chỉ nhỏ nhất cũng phải nói ra để cùng nhau giải quyết.” Đây vốn là nền tảng cơ bản cho đội bóng, Nhi nhớ về đội bóng và người bạn Jame của trường trung học Russia.

“Xin lỗi, vì chuyện của chúng tớ mà ảnh hưởng đến mọi người, từ nay nhất định sẽ không có sự việc này nữa”. Lâm đứng bên cạnh áy náy nhìn các bạn trong đội bóng rồi nhìn Nhi và nói.

“Đúng vậy, chắc chắn sẽ không có sự việc lần thứ hai đâu.” Thao cũng gật đầu rồi nhìn Lâm mỉm cười. Nhi nhìn hai người con trai trước mặt này cũng gật đầu. “Được, mình tin tưởng mọi người. Giờ thì mọi người chuẩn bị thi đấu nào”.

Nhi hướng mọi người và chia của đội bóng thành hai đội để thi đấu. Sau 40 phút thi đấu, Nhi đưa cho Tùng danh sách đội bóng chính thức thi đấu đến vòng loại, danh sách đội bóng dự bị thay thế, danh sách dự bị toàn bộ là những gương mặt mới học lớp 10, lớp 11.

Nhi nhìn mọi người đang vô cùng thắc mắc và nói: “Mình không quá kỳ vọng năm nay trường chúng ta có khả năng vào được vòng chung kết, đây là thực trạng, với trình độ của mọi người chúng ta chỉ có thể tập luyện để chờ tới năm sau mà thôi. Chính vì vậy, năm nay hãy để cho các đối thủ bị lừa bịp đi, ít chủ bài sẽ là năm sau. Nếu tất cả mọi người đều chơi game thì hãy kết nối tài khoản của mình, em sẽ đưa mọi người phần mềm tập luyện tinh thần Football, sau một thời gian nhất định tinh thần của mọi người sẽ rất thép, kết hợp với rèn luyện thân thể nữa thì trong một thời gian tới, dù không thể vào được bán kết thì ở vòng loại cũng làm mưa làm gió. Trong hè tới, mình hy vọng toàn bộ thời gian hè mọi người có thể giành cho mình để luyện tập.”

“Bạn có tài khoản game gì hoặc tài khoản Internet là gì?” Lâm nhìn Nhi hỏi, mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đó cũng là thắc mắc của bản thân.

“Hiện em đang chơi GOW”. Nhi trả lời: “Cả anh Đông và Sơn cũng đều chơi”

“A, mình cũng đang có tài khoản GOW nè”. Mọi người nhao nhao nói.

“Tiếc qua, mình không có, để về mình sắm bộ GOW rồi chơi”. Một vài người tiếc nuối vì chưa có tài khoản GOW.

“Bọn họ chuẩn bị được vui đập giồng tụi mình rồi, Đông”. Sơn dựa tay lên vai Đông cười haha nhìn cả bọn sắp bị lừa đảo. Đông nhìn sang Sơn cười gật đầu, mấy ngày hôm nay, Đông bị hành hạ bởi NPC cũng đang cực bi phần, thấy có kẻ giống mình thì cũng không hề phức hận mà cười.

Buổi tối ngày hôm đó, tất cả cùng được biết cái gọi là rèn luyện tinh thần. Đến ngày hôm sau, khi nhìn thấy Nhi, mọi người đều cảm thấy đằng sau nụ cười thiên thần kia chính là ác ma. Nhưng không thể không nói những phương pháp rèn luyện về tinh thần thật sự rất có ích với mọi người.

Có lẽ sau này, tất cả đều biết biệt danh của Nhi ở trong các thành viên của đội bóng trường Phổ thông Russia chính là “Tiểu ác ma” thì đều cảm thấy tìm được tiếng nói chung.

32. Chương 32: Lễ Hội Hóa Trang Thành Child

Ngày hôm nay, tâm trạng Nhi khá vui vẻ. Nhi nghĩ tới cái mặt Sơn như trái mướp đắng mà tâm trạng cực vui vẻ. Khi thấy chỉ có một mình anh Đông về mà không có Sơn thì Nhi đoán Sơn đã đi thương thuyết. Dù không biết hiệu quả ra sao nhưng Nhi lại thấy rất tin tưởng Sơn, không thể nhìn cái dáng vẻ cợt nhả của Sơn mà nghĩ nhầm về con người này, cậu ta như ánh mặt trời len lỏi khắp nơi vậy.

Nhi vừa vui vẻ nghĩ vừa đăng nhập vào GOW, đêm nay có vũ hội hóa trang ở thành thị Child. Nhi nhìn con rắn nhỏ lắc lư làm nũng đòi đi mà đen mặt. Nếu nó là con mèo, con chó, hay con gì ngoài loài rắn thì chắc chắn Nhi sẽ cho nó đi cùng. Không chỉ vì bản thân chủ nó sợ rắn mà chỉ cần nghĩ đến bất kỳ ai sợ rắn thấy nó thì có thể nghĩ chuyện gì xảy ra sau đó. Sau một hồi một rắn một người đo mắt nhau. Nhi chỉ có thể buông xuôi cảm giác dựng lông tơ mà mang theo. Tiểu Xà cười híp mắt nhìn chủ nhân xinh đẹp của mình. Mang theo tâm trạng vui vẻ, rắn nhỏ nhảy lên đầu con rồng phương Tây. Nhi nhảy lên lưng rồng tìm một chỗ ngồi thoải mái.

Rồng. Con rồng phun ngọn lửa lên không trung và đập cánh bay lên cao. Nhi nhìn xuống thành thị của mình ngày càng nhỏ bé và mất hút sau tầng mây. Nhi vươn tay sờ sờ những đám mây lẻ tẻ, một vài dòng điện xuất hiện rồi đi vào cơ thể Nhi.

Đang thích thú nghịch ngợm với những dòng điện nhỏ thì Nhi thấy hệ thống hiện lên: “Chúc mừng người chơi mở ra chức năng hấp thụ lôi điện. Kỹ năng lôi lực +1.” Nhi thấy bàn tay vừa hấp thụ điện năng xuất hiện một dòng điện nhỏ.

Lúc này con rồng nghiêng đôi cánh hướng phía dưới bay xuống. Nhi nhìn thành thị dần hiện ra ngày một rõ ràng. Đây là thành thị có quy mô lớn. Bên cạnh nó còn có khá nhiều thành nhỏ vây quanh. Nhi ngạc nhiên với tốc độ phát triển của thành Child.

Khi con rồng xuất hiện đã thu hút khá nhiều ánh mắt tò mò của mọi người. Nhi nhìn những trang phục đẹp đẽ ở phía dưới của mọi người. Từ trong những người đó Nhi nhìn thấy Child có trang phục y chang mình đang nở nụ cười chói lóa nhìn mình. Nhi cũng nhiệt tình vẫy tay với Child. Khi con rồng gần hơn đến lâu đài của thành chủ nó dần thu nhỏ thành kích cỡ một chú ngựa. Nhìn Nhi bây giờ như một chàng hiệp sĩ vậy.

“Chào mừng đệ đến với thành Child” Child tiến lên ôm chầm Nhi từ trên lưng rồng xuống dưới. Nhi cũng vui vẻ để Child đỡ mình xuống dưới. Lúc này Nhi mới chú ý đứng bên cạnh Child là cô gái bên công chúa Thiên Hương trong nhiệm vụ chính. Hôm nay cô ấy mặc trang phục váy đầm màu tím hơi trễ vai nhìn thật quyến rũ. Nhi tấm tắc khen mỹ nhân. Nhưng nhìn ánh mắt thù hận của cô ấy khiến Nhi dựng một ngón tay giữa ở trong lòng. Nhi rất thắc mắc rõ ràng đây là lần thứ hai Nhi gặp cô ấy, vậy mà cô ấy trừng mắt căm thù nhìn mình là sao, Nhi nghĩ: “Phụ nữ thật đáng sợ. Người ta bảo tiểu nhân và phụ nữ là hai kẻ nguy hiểm không sai chút nào”. Nhi gãi tay nhìn khắp nơi một lượt. Khi nhìn lại phía trước mặt thì thấy cô nàng đó đã lại gần mình, Nhi tính trốn đi thì cô gái đó đã lên tiếng: “Xin chào. Đã lâu không gặp. Lần trước ta chưa kịp giới thiệu..Ta chính thức giới thiệu ta là XALa, quận chúa XALa”. Nhi nhìn cử chỉ đoan trang quý tộc của XALa thì khẽ vươn tay cầm và môi hơi chạm trên mu bàn tay của nàng đúng tiêu chuẩn chào hỏi của quý tộc, nói: “Rất vinh hạnh được gặp quận chúa. Ta là thành chủ thành Hồn Huyết”. Nhi

nở nụ cười tiêu chuẩn. Đúng lúc này, Child kéo tay Nhi đi và nói: “Huynh sẽ dẫn đệ đi thăm quan thành Child.” Nhi bị kéo đi mà lòng thờ dài nhẹ nhõm. Khi chỉ có hai người ở trong chòi nghỉ mát trong khu vườn, Nhi ra sức lấy khăn lau đi lau lại hết tay và môi mình, đoạn lẩm nhẩm: ” Thật ghê tởm, tại sao mình lại hôn chào quý tộc với một NPC chứ?” Child nhìn Nhi nở một nụ cười, sau đó ho khẽ chỉnh giọng nói: “Đệ không thích các cô gái xinh đẹp sao?” Nhi vẫn đang ra sức lau tay, nghe được lời Child thì ngừng đầu nói: “Đệ có điên mới thích con gái”

“Vậy đệ thích con trai”. Child nhìn Nhi vừa tiếp tục cúi đầu nhìn bàn tay mình, nói.

“Dĩ nhiên là đệ thích con trai rồi”. Nhi cảm thán ngừng đầu lần hai lên nhìn Child.

Không ngừng đầu thì thôi thì Nhi thấy khuôn mặt phóng đại của Child trước mặt mình. Nhi nhìn thấy một ngọn lửa trong đôi mắt Child. Nhi nghe bên tai Child nói: ” Cô ấy là người chơi giống chúng ta”. Nhi tròn mắt nhìn Child: ” Huynh nói là thật?” Nhận được câu trả lời là cái gật đầu của Child.

Hai người trầm ngâm nhìn những bông hoa trong vườn dưới bầu trời đêm. “Sau dạ hội hôm nay, huynh sẽ tiến vào xây dựng vương quốc và chuyển hướng lực địa của GOW. Huynh thật sự không yên tâm về đệ”. Nhi xúc động nghe được những lời thâm tình của Child. Nhi nhìn sang Child, nắm tay Child, đôi mắt long lanh nói: “Huynh thật tốt với đệ. Cho dù tiến sang hướng lực địa khác thì ở lục địa này, vẫn có một người huynh đệ tốt là Hồn Huyết đệ”.

Child lặng im nhìn Nhi và nói: “Đệ có biết trong lòng huynh đệ quan trọng thế nào không? Đệ có biết huynh coi là là người thế nào không?” Nhi lắc đầu rồi lại gật đầu rồi lại lắc đầu nhìn Child.

Child nhìn Nhi như vậy khẽ cười nói: “Đệ nhắm mắt lại đi, huynh sẽ nói cho đệ biết một điều”. Nhi nghe lời nhắm mắt, sao cái lời thoại này quen thuộc vậy. Trả lời cho suy đoán của Nhi là một vật mềm mại chạm vào môi. Nhi mở to mắt và thấy khuôn mặt xinh xắn phóng đại của Child cùng hơi thở cách Nhi trong gang tấc. Chính một giây ngắn ngủi của Nhi mà Child dễ dàng cạy mở đôi môi Nhi và tiến công vào sâu bên trong. Nhi hoảng hốt né tránh nhưng bàn tay Child nắm giữ gáy Nhi không cho phép Nhi hành động. Child đẩy nhẹ gáy Nhi về gần mình, bàn tay còn lại kéo Nhi ôm sát vào ngực, chiếc lưỡi trúc trắc tìm kiếm mọi nơi trong khoang miệng Nhi. Được một lúc thấy Nhi khó thở Child buông Nhi ra, một tay dịu dàng vỗ lưng Nhi nói: “Đệ không biết dùng mũi để thở sao?” Nhi chùng mắt nhìn Child đang dịu dàng nhìn mình. Khi không khí thông đầy phổi, Nhi nhìn Child hỏi: “Huynh thích con trai?”

Child lắc đầu: “Huynh không thích đàn ông nhưng huynh thích đệ.” Nói rồi Child kéo Nhi ngã ngồi trong lòng mình và hôn Nhi, so với nụ hôn trúc trắc ban nãy, lần này Child ôn nhu hơn và thành thạo hơn. Hai lần liên tiếp Nhi bị hôn khiến dây thần kinh của Nhi trì trệ. Không hiểu sao Nhi cảm thấy nụ hôn này khiến Nhi thấy rất lạ, nó rất giống với nụ hôn tạm biệt trên đảo Angles ngày đó.

Cảm giác Nhi thất thần, Child buông Nhi, điều chỉnh tư thế ngồi lại trên chân mình, hai người đối diện với nhau, hai mắt nhìn Nhi nói: “Bây giờ có thể đệ chưa có tình cảm với huynh. Nhưng huynh sẽ làm tất cả khiến trái tim đệ vì huynh mà đập mạnh”. Tay Child chạm vào ngực Nhi, Nhi khẽ giật mình. Nhi nghe thấy Child nói: ” Bây giờ đệ vẫn còn quá nhỏ, huynh sẽ chờ đệ lớn hơn”. Lời Child vừa nói ra khiến Nhi nhớ tới mấy anh công trong mấy quyển dammie mà Sơn đưa cho Nhi xem. Nhi rùng mình một cái. Nhi lắc đầu nhìn Child: “Huynh có thích phụ nữ không?”

“Không, họ là những sinh vật rắc rối. Nhưng nếu là đệ thì huynh chấp nhận sự rắc rối đó”. Nói xong Child cúi mặt hôn lên môi Nhi một cái. Nhi chùng lớn mắt nhìn Child.

Đúng lúc này, trên bầu trời rực rỡ pháo hoa nhiều màu sắc và nhiều hình dáng khác nhau.

Nhi thấy Child đặt Nhi sang ngồi bên cạnh mình. “Huynh phải đi rồi, huynh sẽ chờ đệ.” Nói rồi lần thứ ba Child ôm Nhi và hôn Nhi.

...

Reng reng reng.

Nhi choàng tỉnh sau giấc mơ. Đưa tay lau đi giọt mồ hôi ở trên trán, Nhi bước xuống giường đi vào phòng tắm. Nhi nhìn khuôn mặt trong gương của mình, mái tóc dài ngang lưng đang tùy ý thả trên vai.”Đã bao

lâu rồi mình mới lại mơ thấy giấc mơ này”. Nhi thở dài rồi làm vệ sinh cá nhân. Sau khi hoàn tất chu đáo Nhi nở nụ cười với chính mình trong gương.

Bước chân ra khỏi phòng, Nhi hướng nhà bếp đi đến. Nhi nhìn thấy anh An đang chùng mắt nhìn một chàng trai tóc nhuộm tím ngồi ở phía đối diện anh An. “Ai cho phép cậu mới sáng sớm đã tới nhà tôi.”

33. Chương 33: Tử Lăng

Vừa bước vào cửa phòng bếp, Nhi đã nghe thấy anh An nhà mình nghiêng răng nghiêng lợi quát người đối diện: “Ai cho phép cậu mới sáng sớm đã tới nhà tôi.”

”Chồng à, em ở nhà chồng là lẽ tự nhiên”. Giọng nói nịnh nọt của một thanh niên. ”Sau mọi chuyện chúng ta đã có với nhau mà anh nỡ bỏ lại em và con một mình sao?”

Phụt. An vừa uống nước chưa kịp trôi xuống đã vì câu nói của người đối diện mà phun hết ra . Người thanh niên tóc tím vươn tay nhẹ nhàng lấy giấy ăn lau mặt An, sau đó mới lau trên mặt mình.

”Cậu nói bậy gì đấy. ” An tức giận đứng lên chỉ tay vào mặt người đối diện.

”Hai anh về phòng đóng cửa bảo nhau đi”. Nhi vừa tới gần vừa ngồi xuống ghế và nghiêm chỉnh với bữa sáng của mình.Đã ba tháng nay ngày nào cái người này cũng cấm rể buổi sáng ở nhà ba anh em và tự nguyện chuẩn bị bữa sáng cho ba anh em. Lại nói, chìa khóa là Nhi đánh thêm đưa cho anh ta.

”Em thật là đứa bé ngoan nhé”. Chàng trai lấy thêm đồ ăn cho Nhi, ”Hồi An bằng tuổi em cũng đáng yêu như vậy. Ai”.Chàng trai chống cằm lên bàn, ”Sao mấy năm mà đã trở thành cái mặt than ai cũng ghét thể chứ”.

”Cậu bảo ai là mặt than”. Vừa mới ngồi lại ghế của mình, An cau mày chùng mắt nhìn người đối diện.

”Sao mới sáng sớm nhà mình đã vui vẻ vậy?” Đông chưa bước chân vào cửa phòng đã truyền âm thanh tới trước.

”Em chào hai anh”. Đông ngồi xuống ghế hướng hai người vừa đang như con nhím xù lông là An và một con mèo đang lim dim đôi mắt nhìn con nhím chào hỏi.

” Phải công nhận tay nghề của anh Tử Lăng thật tốt.” Đông vừa dứt thìa cháo vào miệng vừa nói.

”Bé Đông ngoan lắm.” Tử Lăng gật đầu với Đông. Đông nhìn Tử Lăng nhớ lại sự việc ở công viên Ss.Y một năm trước, ai có thể người còn đó năm đó hiện giờ là đầu bếp miễn phí cho nhà mình chứ. Lúc mới bắt đầu nhìn Tử Lăng xuất hiện trong nhà, Đông vì nhớ lại chuyện đó mà rất chán ghét Tử Lăng. Lúc sau Đông mới biết được ngày đó khi anh Tử Lăng nhìn mình và tính bắt mình là để tìm tin tức của Anh An, bởi vì hai anh em Đông có tới 6 , 7 phần giống nhau. Đông lúc đó cũng mới biết, ngoài cảnh sát, thám tử thì thông tin tìm kiếm của con đồ cũng rất tốt. Đông nghiêng đầu nhìn về Tử Lăng, ba tháng trước Tử Lăng đã bắt đầu cấm rể tại nhà mình với ý định biến anh An thành con. Ngoài Nhi vốn đã có máu hủ trong người thì cả Đông và An đều sống sờ trước màn theo đuổi này của Tử Lăng.

.....

Kính coong. Tiếng chuông cửa vang lên, An đang mặc tạp dề đi dép lê trong bếp nhú mày nhìn qua lớp kính nhìn về phía cổng lớn. An nhìn thấy một chàng trai có mái tóc nhuộm tím đang đứng trước chuông cửa nhà mình. Tắt bếp vội vàng, An bước ra cửa trước và nhấn hệ thống mở cửa tự động từ đây. Ngay khi cửa nhà mở ra, một bó hoa to tướng được đưa tới trước mặt An, người thanh niên tươi cười hướng An đưa tới bó hoa. Khóe miệng An khẽ giật nhẹ: “Cậu nhầm người tặng hoa rồi”.

”Không hề, anh chính là người em muốn tặng hoa”. An nghe thấy thanh niên đứng bên kia bó hoa nói.

”Anh, nhà mình có khách ạ”. Giọng Đông từ hướng cầu thang vọng lại. Khi bó hoa được đưa xuống dưới lộ ra khuôn mặt người thanh niên thì Đông cũng đứng sững lại, bàn tay vô ý chỉ vào người đó: “Anh, anh là đại ca mấy tên côn đồ”

“Quả nhiên là em”. Người thanh niên khi nhìn thấy Đông cũng đồng thời nói ra một câu, sau đó khi Đông dừng lời, người thanh niên nhìn sang An nói: “Ngày hôm đó là hiểu lầm, hiểu lầm thôi”.

“Chúng ta quen nhau sao?” An không để ý ánh mắt em trai đang phần nộ nhìn người đàn ông mới xuất hiện này mà nhìn anh ta hỏi, mặc dù nghe giọng nói người này khá quen nhưng vẫn không thể nhớ ra là ở đâu.

“Anh lại có thể quên em lần nữa”. Một câu khẳng định vừa nói ra khiến An cảm thấy hơi bất an, cái câu nói này khiến An nhớ tới người tên Lăng.

“Cậu là Lăng”.

Lời An vừa nói ra lúc đầu khiến người thanh niên hơi cứng người, sau đó người đó cười rộ lên: “Rốt cuộc cũng đã nhớ ra người ta sao, Chồng yêu?”

Cả An và Đông nghe được từ kéo dài cuối cùng của thanh niên mà không hẹn cùng nhau lông tơ đều dựng đứng. Cả hai anh em nghe được lời thanh niên nói:

“Chính thức gặp mặt anh ngoài đời thật, em là Tử Lăng. Ba tháng trước em đã nói sẽ tới gặp anh, và giờ em tới để thực hiện lời nói ngày hôm đó.”

Đông nhìn người thanh niên đang tự nhiên đi vào phòng khách nhà mình, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế sofa, cả Đông và An đi ngay phía sau. Khi Đông vừa ngồi xuống thì nhìn Tử Lăng nói:

“Anh không phải là côn đồ sao, sao côn đồ còn có thời gian chơi game, đã thế lại còn thay đổi mẫu hình thành con gái nữa”.

An cũng nhìn Tử Lăng và gật đầu tỏ vẻ lời Đông chính là thắc mắc của mình. Tử Lăng mỉm cười nhìn hai anh em: “Thứ nhất anh bây giờ không phải là côn đồ, ba tháng trước anh dừng chơi game để giải quyết những đàn em của anh. Thứ hai vì anh không phải côn đồ nên anh có thời gian chơi game, mà ai bảo với em côn đồ thì không thể chơi game.” Tử Lăng nhướn mày liễu nhìn Đông rồi nhìn sang An cười dịu dàng: “Thứ ba, nhân vật của anh là con gái vì anh là một trong rất ít người có may mắn chuyển đổi hình thái nhân vật, anh chán làm một nam nhân vật nên chọn hình thái nữ vào vai. Haha, anh rất vui vì trong hình thái đó mới lại gần được An”.

“Cậu là đồng tính”. An nhìn Tử Lăng. “Rất tiếc tôi không phải đồng tính. Vì vậy, cậu hãy từ bỏ suy nghĩ làm vợ của tôi đi”. An chậm chạp nói từng từ cho Tử Lăng.

“Sao anh biết mình không giống em? Nếu anh không thích người đồng tính thì tại sao anh lại không hề phản cảm bởi nụ hôn của em chứ.” Tử Lăng hơi nhíu chặt lông mày nhìn An. “Anh có muốn thử lại cảm giác hôn môi không?”

An chùng lốn mắt nhìn Tử Lăng: “Cậu... sao cậu ... sao cậu...” An lắp bắp không nói được lời nào. Đông nhìn sang anh trai thì thấy tai anh đang có một màu hồng phấn, Đông lại nhìn sang Tử Lăng. Tử Lăng chậm rãi cầm tách trà mà bản thân tự rót uống một hớp rồi lại một hớp, sau khi buông tách trà ra, Tử Lăng nhìn về hai anh em và dừng ánh mắt trước Đông và nói:

“Em có biết vì sao trong công viên ngày đó, em lại bị anh chú ý không?” Đông lắc đầu tỏ rõ không biết. Đông nghe thấy Tử Lăng nói tiếp:

“Ngày đó, vì em rất giống với một người, một người đã bỏ rơi tôi năm năm. Có lẽ em không biết, cái người bỏ rơi tôi đó lại là anh trai của em đâu.” Cả An và Đông đều giật mình khi cảm nhận trong lời nói của người này có chút ghen ngào. An cảm thấy đầu mình có chút đau, An đưa tay lên xoa xoa đầu mình. Không chỉ Đông mà Tử Lăng cũng chú ý tới hành động này của An: “Anh làm sao vậy?”

An lắc đầu nói: “Bệnh cũ tái phát, tôi uống chút thuốc là hết ngay thôi.” Sau đó An lấy từ trong túi áo một lọ thuốc, chưa kịp mở nắp hộp ra thì lọ thuốc đã bị người khác giành lấy: “Nào bộ của anh bị tổn thương khi nào?” An ngược mắt lên nhìn, đôi mắt ngạc nhiên nhìn người trước mặt, cậu thanh niên này biết thuốc này dùng cho thương tổn vùng não sao, An nghe thấy lời người đó nói: “Em học y”.

Lúc này Đông cũng tò mò và lo lắng nhìn anh trai: “Anh bị thương từ bao giờ vậy?”

An nhìn thấy đôi mắt lo lắng của Đông, không đành lòng bèn nói: “Khoảng chừng hơn năm năm trước, anh vì giúp đỡ một người sắp bị tai nạn nên bản thân anh lại bị thương”. An hơi tự giễu: “Có một số sự kiện anh không nhớ được, nhất là thời gian bốn năm em ở Đức”.

Lời An vừa nói xong thì Tử Lăng đã lên tiếng: “Hóa ra là vậy. Hóa ra em trách nhầm anh”. An nhìn thấy trong đôi mắt Tử Lăng là áy náy. An nghe thấy Tử Lăng nói tiếp: “Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, cho dù quãng thời gian đó anh không còn nhớ gì, cho dù vĩnh viễn không thể nhớ thì em sẽ kể lại cho anh nghe, hàng ngày đều kể lại. Nếu vẫn không thể nhớ lại thì cũng không sao cả, chúng ta hãy bỏ qua quá khứ và bắt đầu lại từ bây giờ. Em sẽ không rời xa anh”. Lăng cầm tay An, đôi mắt long lanh nhìn An. An hơi hơi run người, dù sao ngoài hai đứa em mình thì người này là người đầu tiên thân mật quá mức với mình.

Trong thời gian ba tháng này, ngày nào cái người thanh niên tên Tử Lăng cũng có mặt vào bữa sáng và bữa tối chuẩn bị nấu nướng cho cả ba anh em, Nhi rất thích thú và rất nhanh chấp nhận thân phận chị dâu tương lai này, Đông lúc đầu còn rất bài xích, nói thể nào đây cũng là một tên côn đồ, lại còn chưa biết ngoài anh trai mình có tình nhân nào khác hay không, dù sao ấn tượng ban đầu ở công viên Ss. Y khiến Đông không tin tưởng người này. Nhưng Đông cũng công nhận là đồ ăn người này nấu còn ngon hơn cả đầu bếp ở nhà hàng.

Đông hồi tưởng lại thời gian ba tháng qua mà cảm thấy hình như mình cũng chấp nhận người này là một thành viên trong gia đình rồi.

....

“Anh, sau này chúng ta kết hôn, anh thích con trai hay là con gái. Hay chúng ta sinh cả hai đi”. Tử Lăng hôn trộm bên miệng An khiến An giật lùi suýt nữa thì té ngã ghế. Nhi và Đông chỉ nhìn hai người rồi lại tiếp tục bữa sáng của mình. Ngày nào người này cũng nói câu đó mà không biết chán. Anh An thì trốn không thoát, Nhi nhớ có một hôm vì công việc mà anh An tham dự một bữa tiệc, trong bữa tiệc đó có một cô gái chủ động tới gần anh An, cũng không rõ anh Lăng lấy được thông tin ở đâu mà cả buổi tối ngồi lì ăn vạ ở nhà ba người. Nhi thở dài nhìn anh An. Nhi nghe thấy anh trai thứ hai mình nói nhỏ: “Anh e rằng anh trai của chúng ta sắp bị bẻ cong rồi”. Nhi gật đầu đồng ý: “Rõ ràng là vậy.” Nhi nhìn Đông, - người anh trai thứ hai này – không biết thế giới này vốn dĩ cong nên nhiều người cũng cong hay vì bản thân ai cũng bị một thứ gọi là boylove văn chương làm cong hết tư tưởng trong đầu rồi.

Sau khi xong bữa sáng, Nhi và Đông tạm biệt hai người vẫn đang biểu diễn tình cảm trong phòng bếp mà đi học.

34. Chương 34: Giải Bóng Đá Thành Phố Hà Nội

Nhi ngồi trên ghế chờ trong nhà chờ trung chuyển tàu cao tốc, mắt nhìn lịch thi đấu giải bóng đá các trường THPT thành phố Hà Nội. Năm nay là năm đầu tiên Liên đoàn bóng đá Việt Nam VFF tổ chức lịch thi đấu giải bóng đá các trường THPT toàn quốc hàng năm. (*) Trước đây, giải bóng đá các trường THPT không được quan tâm lắm, lúc đầu là 5 năm tổ chức một lần, sau đó là 3 năm và chủ yếu do Sở giáo dục của các tỉnh phối hợp với các báo học trò, báo địa phương tổ chức. Nhưng bắt đầu từ năm trước, Bộ Giáo dục có Dự án liên hợp tổ chức bóng đá hàng năm cho các trường THPT với VFF, điều này thúc đẩy mạnh phong trào bóng đá của các trường học cấp 3. Trường của Nhi môn nào cũng được yêu thích, là một trường có bề dày về hoạt động thể dục thể thao, văn hóa của thành phố nhưng lại là một trường yếu kém về bộ môn thể thao vua này, rất đơn giản là vì số lượng tham gia hàng năm không đủ đến con số thành lập một đội bóng. Năm năm trước đội bóng mới miễn cưỡng đủ thành viên và đăng ký tham gia các giải đấu trong thành phố.

“Chào bạn, chỗ này còn trống mình có thể ngồi không?” Đang đắm chìm trong suy nghĩ thì một giọng nói trầm của thiếu niên vang lên, Nhi ngược đầu khỏi tờ lịch thi đấu và ngồi dịch sang bên. Trước mặt Nhi là một học sinh thuộc trường cấp 3 Lê Quý Đôn – Hà Đông: “Bạn cứ tự nhiên”.

Khi nam sinh ngồi xuống thì nhìn thấy tờ lịch thi đấu của Nhi: “Bạn cũng quan tâm đến bóng đá sao?”

“Trường mình có tham gia”. Nhi gật đầu.

“Hay quá, trường mình cũng tham gia, tuy năm nào cũng chỉ vào được bán kết thành phố nhưng đó là quá khít, năm nay trường mình sẽ vào được chung kết”. Cậu bạn vui vẻ nói: “Trường bạn là Việt Nam – Ba Lan sao, năm ngoái chính là trường may mắn vào được vòng loại giải Quốc gia đó hả”

“Ừ, là đội bóng trường mình đó”. Nhi hơi cau mày vì cái từ “may mắn” mà người này nói ra. Năm ngoái cả đội ở lượt về của vòng loại Quốc gia bị thua ở màn penalty khiến cho cả đội buồn suốt cả dịp hè. Năm nay, nỗi buồn thua trận đó sẽ được mọi người quyết tâm trả lại gấp đôi. Còn chuyện may mắn khi được giải Á Quân thì có thể hiểu được vì gặp được toàn đội yếu hoặc sức bình bình như đội. Nhưng khi vào vòng loại thì sức đấu đã tăng lên hơn trước, không thể nói vì may mắn mà vào được trận vòng loại lượt đi.

Nhi nhìn sang cậu nam sinh bên cạnh nói: “Bạn sao biết trường mình may mắn? Bạn có mặt trên sân lúc đó hay sao?”

Cậu nam sinh hơi ngạc nhiên khi nghe Nhi chất vấn, nhưng nhìn khuôn mặt vì hơi tức giận mà hồng hồng khiến cậu ngơ ngác một hồi. “Mình không có trên sân nhưng một đội bóng mười năm liền đều không có thành tích nổi bật mà có thể vào được trận chung kết của thành phố rồi vòng loại Quốc gia thì không lạ sao?”

“Nhi, Nhi, bạn ở đây sao?” Đang lúc Nhi định trả lời thì một tiếng gọi làm Nhi quay đầu lại nhìn. Nhi thấy Hà đang vui vẻ đi cùng Lâm.

“Sao hôm nay lại đi tàu cao tốc vậy?” Lâm nhìn Nhi đang ngồi trên hàng ghế nhà chờ thì hỏi.

Nhi gãi tai, chân đá đá dưới đất, nói: “Hôm nay mình chót dậy muộn nên đi muộn, đi tàu cao tốc cho nhanh”. Cả Lâm và Hà nhìn hành động cùng lời nói của Nhi thì sửng sốt, những gì trong năm qua để lại trong ấn tượng của hai người là cô bạn này không có thói quen quân nhân thì cũng là thói quen của mấy người già, nghiêm chỉnh thực hiện mọi việc. Nhìn ra sự thắc mắc của hai người, Nhi nói: “Hôm qua mình cố đọc hết quyển “Ngôi nhà của những vì sao” (*), ngủ muộn nên dậy muộn”.

“A, bạn đã đọc hết quyển sách đó rồi sao? Quyển đó chưa có bản dịch tiếng việt mà”. Cậu bạn ngồi bên cạnh lập tức nắm tay Nhi hỏi: “Bạn có bản dịch online à, có thể nói cho mình biết cuối cùng của câu truyện là gì không?”

“Không, mình đọc bản tiếng Ý của truyện mà” Nhi rút tay mình về và nói. “Laura cuối cùng trở thành nữ hoàng của New Tinh cầu, bên cạnh cô là hoàng tử Sew. Joen vì bảo hộ cả dải ngân hà mà làm tự mình điều khiển tàu vũ trụ làm nổ tung con đường đen kết nối giữa các hố đen. Laura vì tình cảm của Joen với New Tinh Cầu mà đã ban tặng danh hiệu Nữ anh hùng của New Tinh Cầu. Khi Joen mất, Sew mới biết người mình yêu là Joen chứ không phải Laura, nhưng vì lời hứa bảo vệ New Tinh cầu của Joen mà anh trở thành hiệp sĩ của Laura nhưng hai người không kết hôn.”

“A, tớ yêu Joen lắm cơ, cô ấy như đóa hoa bách hợp luôn vì người khác mà sống, một cô gái tốt như vậy mà cuối cùng lại có cái kết buồn như vậy, thật đau lòng mà”. Hà không biết từ khi nào lại gần hai người góp ý kiến.

“Cũng không hẳn, ở phần phiên ngoại, tớ thấy có cái đoạn miêu tả một ánh sáng trắng chiếu vào Joen trước khi con đường bị nổ tung. Khi cô ấy mở mắt thì thấy một bầu trời xanh, lúc này cô ấy phát hiện mình là một đứa trẻ mới sinh, giọng nói của Sew vang bên tai cô ấy: “Lần này anh sẽ không buông tay em”.

“Woa, tác giả thật có tình người nhé. Cuối cùng cũng có cái kết mở. Tớ rất thích”. Cậu nam sinh vui vẻ reo lên khiến rất nhiều nữ sinh bên cạnh chỉ chỗ. Cậu ta ngồi lại ghế nói: “Tớ là fan của “Ngôi nhà của những vì sao”, từ khi truyện mới có tập một đến nay là sáu tập rồi, chỉ cần tác giả có bản dịch tiếng việt là tớ đăng ký mua đầu tiên luôn.”

“Tớ cũng thích tác phẩm này. Một tác phẩm đặc sắc.” Hà cũng không tiếc lời khen cho tác phẩm này. “Nhi à, bạn thật tuyệt vời, đã review cho tớ, yêu bạn chết mất”. Hà làm biểu cảm hôn gió hướng Nhi. Nhi nhìn Hà mà cười cười. Nếu Sơn là người đưa Nhi đến với các tác phẩm boylove thì Hà lại là người đưa Nhi đến với boy girl, hai người này tuy rằng luôn bất đồng về sở thích nhưng khi nói về giá trị của quyển sách thì đều có chung một tiếng nói, tác phẩm đó phải hay, có logic và đặc biệt là phải miêu tả tâm lý nhân vật sâu sắc. Nhi gãi tai nghĩ về sở thích của mình được hai người này ảnh hưởng nên bản thân cũng rất khó tính trong việc chọn lựa một tác phẩm hay để đọc. Nhi nhớ đến ngày trước lúc nào bản thân cũng bị ảnh hưởng

bởi Thiên đối với phần lớn các bản báo cáo nghiên cứu, khi đi học thì gặp ngay Jame với đam mê bóng đá, Luck với nhạc cụ, May với công nghệ. Đến nay, thế giới quan của Nhi đã trở nên phong phú hơn rất nhiều.

Lâm nhìn ba người bắt đầu rơi vào vòng xoáy ngôn tình. Đến khi tàu cao tốc hướng Yên Nghĩa tới thì cậu bạn kia nhảy lên chuyến tàu mà không nỡ tạm biệt. Lúc này Lâm cũng chú ý đến lịch thi đấu các trường THPT thành phố Hà Nội. Năm nay, trận thi đấu diễn ra trong 3 ngày tại sân vận động Bách Khoa, Hàng Đẫy và công viên Ss.Y. Trận chung kết là ở Hàng Đẫy. Còn hai tuần nữa sẽ bắt đầu giải bóng đá thành phố Hà Nội.

Sau đó từ tháng 12 sẽ bắt đầu các trận bóng khu vực của các vùng. Đến cuối tháng 4 sau khi thi xong học kỳ thì sẽ tổ chức giải đấu chính thức các trường THPT toàn quốc. Lâm biết năm nay Nhi sẽ tung ra đội hình chính thức cho cả năm, với thành viên lớp mười năm nay được chọn lựa khá kỹ càng nên chất lượng đội bóng của trường năm nay rất tốt. Lâm nhìn cô bạn nhỏ nhắn đáng yêu phía trước, nghĩ tới những trận bóng sắp tới sẽ rất hưng phấn thì mỉm cười chân thành. "Cảm ơn, Nhi".

"Hả?" Nhi ngạc nhiên nhìn sang Lâm, "sao tự dưng lại cảm ơn tớ?"

"Không ... bạn nghe nhầm rồi". Lâm quay đầu nhìn sang hướng khác.

Nhi ngơ ngác nhìn Lâm một hồi, "rõ ràng nghe thấy bạn ấy cảm ơn mà, người này thật là kỳ lạ".

35. Chương 35: Tìm Kiếm Quản Lý Đội Bóng

Thời gian rất nhanh đã tới giải bóng đá các trường THPT thành phố Hà Nội. Sau ba ngày diễn ra giải bóng đá các trường THPT thành phố, lần đầu tiên đội bóng trường giành được chiếc cúp thành phố. Trong niềm hân hoan vui mừng của mọi người thì là sự ngạc nhiên đầy tò mò về đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan. Đối với những chuyên gia thì đều nhìn ra được sự thay đổi của một đội bóng yếu kém nhiều năm, họ đều nhận định rằng có lẽ sự thay đổi này bắt đầu từ năm ngoái chẳng, nhưng khi nhìn lại giải đấu thành phố năm ngoái, đội bóng trường là ăn may khi từ giải vòng loại đến bán kết đều gặp được một đội bóng yếu lại ăn may như vậy, năm ngoái vì việc này mà rất nhiều đội bóng kêu ca sự bất công đối với Ban tổ chức. Sự thay đổi rõ ràng về chất trong đội bóng trường năm nay rất được những chuyên gia này quan tâm. Nhưng cũng có chiều hướng nói rằng đội lại ăn may trong trận chung kết năm nay vì đội trường Amsterdam vốn dĩ có 5 cầu thủ nòng cốt bị chấn thương, còn đội mạnh nhất rất nhiều năm qua của thành phố là Trần Phú cũng có mấy trường hợp như vậy. Thành ra chiến thắng của đội bóng trường có quá nhiều lời bàn tán. Bỏ mặc những bàn tán đó của những mọi người, Nhi và các bạn đều phấn khởi với kết quả đạt được. "Đây mới chỉ là bắt đầu". Trong lòng tất cả các bạn trẻ đều cùng một suy nghĩ.

"Hi, chào bạn. Có còn nhớ mình không?" Một cậu nam sinh trong trang phục cầu thủ lên tiếng. Mọi người đều nhìn người này không chớp mắt, "người quen sao?".

"Chào bạn". Nhi, Hà, Lâm nhìn cậu nam sinh từng một lần gặp ở trên nhà chờ tàu cao tốc gật đầu chào hỏi.

"Chúc mừng đội bóng trường bạn đã giành thắng lợi, các bạn đá khá ấn tượng. Mình công nhận là các bạn phối hợp rất tốt". Cậu bạn nhìn một lượt các bạn trong đội bóng và nói.

"Cảm ơn, đội bóng trường bạn cũng rất khá, chỉ là có vài vị trí phối hợp không được tốt lắm. Các bạn có thể thay đổi vị trí của bạn cầu thủ số 3 sang vị trí cầu thủ số 7, số 7 thì thích hợp cho vị trí tiền vệ hơn là hậu vệ...." Nhi nói một hơi khiến cậu bạn chăm chú lắng nghe, còn các bạn khác thì tự động làm đũa điều giữa hai người, ai cũng biết một khi người bạn nữ này nói về chuyên môn thì sẽ chăm chú như thế nào.

"Woa, bạn nói có lý ghê gớm. Mình sẽ thử nói về điều này cho thầy huấn luyện viên bên mình". Cậu bạn gật gù nói: "Có một quản lý xinh đẹp và tài giỏi, có sức quan sát tốt như bạn, đội bóng trường bạn thật may mắn".

"Anh bạn nói sai rồi". Sơn rất đành lòng mà tuyên bố một sự thật: "Bạn ấy là huấn luyện viên của đội bóng trường tôi đấy"

"Hả, là thật". Cậu bạn nhìn Nhi rồi nhìn tất cả mọi người trong đội bóng. Mọi người gật đầu tập thể thay trả lời. Lúc này, một người thuộc đội bóng trường Lê Quý Đôn đi tới và kéo cổ áo cậu học sinh đó đi. Mọi

người nghe thấy lời cậu ấy nói: “Đội bóng trường bạn nhất định phải vào được vòng chung kết giải quốc gia nhé. Tổ sẽ cổ vũ cho các bạn”. Nhi và mọi người cười vui vẻ với người bạn này.

Sau thời gian diễn ra giải bóng đá các trường THPT thành phố Hà Nội, tất cả mọi người cùng vui vẻ tổ chức một bữa tiệc, mang tiếng là bữa tiệc nhưng thực tế là tất cả cùng góp tiền tiêu vặt và kéo nhau đi nhà hàng ăn.

Nhi nhìn mọi người ra sức chiến đấu trên bàn ăn mà có chút buồn cười. “Mọi người rất giống quỳ chết đói nhé”.

“Còn không phải tại ai đó chỉ có giỏi huấn luyện còn lại mặc kệ đời sống sau huấn luyện của tụi tôi sao?” Sơn chừng mắt nhìn Nhi đang lộ má lúm đồng tiền nói. “Với cái kiểu chỉ hành thân thể mà không bù đắp thể này, tôi e rằng tôi không có sức chiến đấu tới đích cuối cùng đâu”. Mọi người dừng đùa nhìn Nhi và gật đầu: “Sơn nói quá đúng”.

Nhi cười cười nói: “Người ta bảo sắc đẹp có thể thay cơm, hàng ngày nhìn một người xinh đẹp như em còn cần gì tới ăn uống nữa chứ, hít thở không khí đủ sống rồi.”

“Leng... keng...”. Hàng loạt chiếc dĩa, chiếc thìa rủ nhau rơi trên những nồi lẩu hoặc lăn trên bàn gỗ tạo nên tổ hợp âm thanh. Tất cả các con mắt đều dồn về tuyên ngôn của Nhi.

“Ai cần nhìn em thấy no chứ anh thì không cần.” Đông nhìn mọi người rồi nhìn nồi lẩu, trên bàn một lượt và dừng lại ở người phát biểu vừa rồi. Đoạn Đông lấy đôi đũa mới gấp thành quả tử trong nồi lẩu ra nói: “Mọi người mặc kệ em ấy đi, thi thoảng lại chập mạch dây thần kinh vài nơi”. Mọi người nhìn Đông và nhìn Nhi, trong lòng đều một lời: “Quả là thủ môn sắt nha, có thể dễ dàng vững vàng trước giông tố”.

Nhi nhìn mọi người, tuy vừa mới nói vậy chứ thật ra Nhi cũng có chút áy náy với mọi người. Nhi cũng muốn tìm kiếm một quản lý cho đội bóng nhưng đến nay vẫn chưa thành công, bản thân Nhi lại không có hứng thú với cái gọi là quản lý nên đời sống hậu tập luyện của mấy bạn nam toàn là mạnh ai người nấy làm. Nhiều khi tập xong cả bọn tranh nhau chạy ra chỗ mấy bác giám thị uống chùa, cũng may là quan hệ thành viên đội bóng với các bác giám thị vô cùng tốt, lúc nào các bác cũng mắng cả bọn cái tội toàn ra lấy nước và đồ ăn vặt của các bác nhưng thực tế lần sau nước và đồ ăn luôn nhiều hơn lần trước. Mấy bạn nam đã từng dùng ánh mắt u ám nhìn Nhi nhưng đổi lại là những bài tập nặng hơn.

Không phải không có ai thỏa mãn yêu cầu của quản lý đội bóng, cũng có lần Vân quản lý cũ của đội bóng ngó ý muốn quay lại nhưng đều bị cả đội không đồng ý, tuy rằng Nhi rất hài lòng về người chị lớp 12 này đã từng làm quản lý cho đội bóng hơn năm nhưng nếu vì một người đã từng làm đội bóng có tranh chấp thì cũng không tốt, hơn nữa thái độ bài xích của các bạn trong đội bóng khá lớn với Vân nên Nhi đành từ bỏ.

Nhi nhớ tới sau thời gian người quản lý cũ của đội bóng là Vân không được đội bóng chấp thuận tiếp tục làm quản lý thì trong trường có rất nhiều lời truyền tai nhau nói Nhi là Vân thứ hai, một mình Nhi cặp với cả đội bóng khiến mối quan hệ vốn không được tốt của Nhi với các bạn nữ càng ngày càng xuống thấp. Đối với Nhi, có bạn hay không cũng không sao, vì vậy mà mặc dù Nhi thuộc dạng xinh xắn, dễ thương trong lớp, trong khối và cả trong trường thì cũng không được người chú ý. Khi nói tới Nhi mọi người đều nói tới phẩm hạnh của Nhi chứ không phải bề ngoài của Nhi.

Mọi người trong đội bóng vì vụ này mà đã ghét Vân lại càng thêm ghét, rõ ràng bản thân mình không tốt đẹp lại nghĩ người khác cũng giống mình. Cũng vì vậy, tuy ngày nào cũng bị hành hạ tinh thần 90 phút, thân thể bị huấn luyện với cường độ cao nhưng tất cả đều không oán thán Nhi nửa lời, ai cũng mong rằng có thể thay thế làm một người bạn bên Nhi, dù rằng suy nghĩ của con trai và con gái khác nhau nên càng ngày Nhi càng giống con trai chứ không có mấy nét nữ tính của con gái.

“A, hôm trước có một bạn nữ tới nộp đơn xin làm quản lý đấy”. Tự dưng Hà nhớ tới điều gì liền nói.

“Là ai?”.....”có xinh không”,..... “học lớp nào?”. Mọi người vừa nghe tới có người xin làm quản lý thì luôn miệng hỏi Hà.

“Ngày hôm trước diễn ra giải đấu thành phố, vì vậy mình bỏ quên luôn. Bạn này tên Bảo Ngân, học lớp 10B4, bạn ấy nhìn có vẻ khá rụt rè”. Hà nhớ lại cô bạn học lớp dưới ngày hôm đó và kể lại cho mọi người nghe.

“A, em nhớ ra rồi, bạn ấy là bạn gái duy nhất trong khối của em nộp đơn vào các nhóm câu lạc bộ mà 2, 3 ngày sau thì bị khai trừ. Nghe nói bạn ấy là một cái tai họa sống. Làm gì cũng hỏng”. Một vài học sinh lớp 10 nhớ tới người bạn mới vào trường được 2, 3 tháng mà tiếng tăm nổi như cồn.

“Vậy, nếu vào làm quản lý đội bóng thì tai họa sống kết hợp với Tiểu Ác ma sẽ trở thành cái gì?” Sơn vừa nói vừa nhìn Nhi, tất cả mọi người không hẹn nhìn về Nhi rùng mình một cái. Nhi nhướn mày nhìn Sơn:

“Vậy quản lý đội bóng là bạn Bảo Ngân này đi, quan sát vài bữa xem sao”. Nhi không chờ mọi người có thêm ý kiến mà quyết định.

Mọi người nhìn Nhi rồi nhìn Hà, kẻ đầu sỏ nói ra cái tên tai họa sống. Tất cả dồn về Hà, kẻ thì dè Hà ra, kẻ thì dùng nắm đấm: “Ai cho mày nói ra cái tin tức đó hả, chẳng có quản lý thì thôi, mày muốn phá tung cả đội bóng sao?”

“Cứu, cứu tớ với”. Hà bị đánh hội đồng chỉ biết ôm đầu mắt hướng về Nhi và Đông đang ung dung ngồi ăn nghiêm chỉnh. Nhi quét mắt qua nhìn mọi người và nói: “Nếu mọi người vẫn còn có sức hăng say sau trận đấu thì dùng năng lượng bản thân để tập luyện đi.”

Tất cả dừng tay, nhìn Nhi lắc đầu: “Tớ mệt lắm rồi,.. tớ đói... chân tay tớ mệt mỏi, ... tinh thần tớ sa sút... tớ đi về ngủ...” Đông nhìn mọi người giả bộ mà buồn cười. Rõ ràng lúc nào miệng cũng kêu ca, nhưng khi vào huấn luyện thì lại vui vẻ.

Đông nghĩ đến cô bạn quản lý mới của đội bóng: “Rất hy vọng cô ấy sẽ làm tốt”.

36. Chương 36: Gow Trong Một Năm Qua

Sau khi ăn uống no say, mọi người rất có ý thức rủ nhau trở về nhà. Từ ngày mai sẽ là huấn luyện chuẩn bị cho trận đấu đầu tiên của vòng loại quốc gia.

Chiếc đèn đường chiếu xuống ba người Nhi, Đông và Sơn kéo dài cái bóng phía sau ba người. Nhi đá hòn gạch nhỏ ở dưới chân hướng thùng rác bay tới. Sơn đi bên cạnh thấy vậy cũng tìm tìm một vật khác để đá vào thùng rác. Đông nhìn hành động của hai người mà lắc đầu cười. Có lẽ vì không khí quá trầm lặng hay vì không tìm được vật để đá nên Sơn nhìn sang Nhi và nói: “Nhi, bạn có ý định tiếp tục chơi GOW không?”

“Hử?” Nhi quay sang nhìn Sơn và hỏi: “Sao tự dưng lại hỏi vậy?”

“Thì GOW có phiên bản mới hay lắm nhé, bạn chơi cũng tốt như vậy, tự dưng dừng lại ở lục địa Huyền Vũ không cảm thấy phí sao”. Sơn nhìn Nhi và nói: “Trong một năm qua, GOW thu hút rất nhiều người chơi, lần cập nhật phiên bản này rất ấn tượng nhé. Người chơi không còn phải đấu với NPC boss mà là chính người chơi hóa thân thành boss, sau khi qua Lục địa Chu Tước, người chơi sẽ có hai sự lựa chọn theo phe hắc ám hoặc phe chính đạo. Nếu phe nào thắng thì sẽ là GOD.” Sơn lắc nhai kể hết những tính năng mới của phiên bản mới cho Nhi.

Nhi vừa nghe Sơn nói vừa nhớ lại cảnh tượng ngày vũ hội đó. Child biến mất trước mặt Nhi và để lại một câu: “Huynh sẽ chờ đệ”. Lúc đó Nhi rất sợ hãi, tự dưng có một người con trai à cũng không biết giới tính người đó luôn quen nhau chưa được bao lâu ở trên game đã tỏ tình với mình, quá đáng hơn cứ hôn lại hôn. Nhi nhắm mắt và lắc đầu để quên đi những hình ảnh đó. Thi thoảng Nhi vẫn nằm mơ thấy cảnh ở trong khu vườn ban đêm đó, rồi hình ảnh Child biến mất và xuất hiện là anh Thiên. Hồi May chuyện này thì đứa bạn chỉ trợn mắt nói: “Tớ không biết, cái này quá phức tạp, hỏi Jame hay Luck đi.”

Chính vì vậy, Nhi hoảng hốt một thời gian dài nên ít liên lạc với anh Thiên luôn. Sau đó, thời gian giành cho đội bóng cũng chiếm giữ tâm tình của Nhi tốt hơn. Nhi từ bỏ GOW nhưng không xóa nhân vật. Thêm nữa, thời gian đó Nhi cũng không còn ham mê GOW bởi vì đang ảnh hưởng từ một người bạn trong đội bóng, Hà là một người cũng có đam mê đọc truyện như Sơn, nhưng thể loại bạn ấy đọc lại là truyện boy girl, truyện xoay quanh mô tả tâm lý nhân vật tỉ mỉ. Từ khi tiếp xúc với thể loại này, Nhi dần dần hiểu cảm xúc của bản thân là thích, nhưng bản thân lại thích nhân vật Child thì thôi đi, đằng này lại còn thích cả anh Thiên.

Nhi mở mắt ra, ngược đầu lên nhìn những chiếc đèn cao áp ven đường và bầu trời đêm đen thẳm phía trên. Đây là tâm lý của tuổi dậy thì, bản thân mình còn chưa rõ tình yêu là gì. Vì vậy, hãy cứ để cái cảm xúc này lại phía sau. Đó cũng là nguyên nhân thời gian dài ngoài bóng đá, Nhi đọc rất nhiều ngôn tình, lúc đầu thì chỉ là vì tò mò muốn biết tình cảm yêu là gì, kết hợp với các sách tâm lý tuổi dậy thì, tâm lý bạn gái, Nhi phát hiện ra truyện và đời thực không hề giống nhau. Nhưng Nhi cũng không từ bỏ đọc truyện bởi văn phong viết truyện của tác giả và dịch giả giúp Nhi rất nhiều trong môn Tiếng Việt và Ngữ văn đang là điểm kém của Nhi.

“Mình sẽ chơi lại GOW”. Nhi quay đầu nhìn Sơn và nói. Dù sao cũng cần đối mặt với sự thật, một năm đã qua, có khi cái người tên Child đã không còn nhớ đến cái người tên gọi là Hồn Huyết nữa. Dù sao đó cũng chỉ là trò chơi, thế giới trò chơi rộng lớn, tỉ lệ người chơi gặp nhau cũng rất ít. “Game mới có chức năng để ẩn hoạt động không?”

“Có chứ, chức năng này được cập nhật từ nửa năm trước rồi bạn ơi. Kẻ thù hay người quen cũng không hề biết bạn đang ở trên game trừ phi bạn cho họ biết”. Sơn vui vẻ khi nghe thấy Nhi nói.

“Rõ ràng là bạn mãi không hoàn thành nhiệm vụ ở Chu Tước nên mới tìm người kéo nhiệm vụ giống bạn”. Sơn vừa nghe Đông nói thì mặt mày hớn hờ chợt suy sụp. Nhi nhìn cả hai người nhưng không nói gì. Kéo theo người hay không cũng không sao cả, bản thân Nhi vào đó cũng chỉ tính đi dạo thôi, còn nhiệm vụ à, cứ để kệ nó đi.

.....

Nhi cầm trên tay bộ thiết bị game GOW, lưng dựa vào thành giường, sau gần mười phút suy nghĩ. Nhi nằm trên giường thở dài đeo thiết bị game vào tay và đầu. Nhi nhắm mắt tiến vào GOW. Khi mở mắt ra là không gian đầu tiên, trước mắt Nhi vẫn là năm bức tượng. Song hình như có sự thay đổi nhưng là sự thay đổi gì thì Nhi không biết giải thích thế nào.

Con mắt Gaia từ khi Nhi bước vào không gian bỗng mở to đôi mắt vốn đang nhắm. “Chào mừng người chơi đã trở lại GOW”.

Nhi nhìn NPC Gaia trên cao mỉm cười: “Xin chào Gaia”

NPC nhìn chằm chằm Nhi khiến Nhi có cảm giác chột dạ, Nhi cúi đầu nhìn dưới chân mình, lúc này Nhi nghe thấy NPC nói: “Mặc dù người chơi không online trong một thời gian dài, nhưng có người chơi sử dụng chức năng kéo theo làm nhiệm vụ nên người chơi vẫn hoàn thành được mọi nhiệm vụ của hệ thống. Hiện nay người chơi có hình thái thanh niên 18 tuổi, vừa bước chân vào lục địa trung tâm. Sau khi mở ra lục địa trung tâm, người chơi có thể không cần thiết tới lục địa trung tâm mà quay trở lại các hướng lục địa trước đó để tự trải nghiệm thời gian trước đã bỏ qua.” Nghe tới đây, Nhi ngẩn đầu nhìn về Gaia, ngạc nhiên hỏi: “Tôi không cần đến lục địa trung tâm sao?”

“Đúng vậy. Người chơi có thể trở về không gian tư nhân và tự tìm hiểu lại những nhiệm vụ mình đã được kéo theo và lựa chọn thêm nhiệm vụ ngoài để nâng cao thưởng thức trong thế giới thời gian qua người chơi đã bỏ lại.” Gaia nghiêm túc trả lời cũng như giải thích thêm. Nhi gật đầu. Nếu không cần tới lục địa trung tâm chắc là sẽ không gặp Child đâu. “Tôi muốn để chế độ ẩn đối với một số người chơi khác thì cần thế nào?”

“Người chơi hãy đăng ký tại đây, tôi sẽ mặc định chế độ ẩn của người chơi với người chơi yêu cầu. Người chơi cũng có thể lựa chọn chế độ danh sách hạn chế, nhưng danh sách này không thực hiện với ‘hảo hữu đặc biệt’, ‘hảo hữu tri kỷ’ và ‘phu thê’. Hiện nay người chơi đã có cả ba danh hiệu này vì vậy hãy cân nhắc kỹ đối tượng kết giao và đối tượng hạn chế.”

“Hả” Nhi ngạc nhiên mở hộp thoại bạn bè, kéo thanh công cụ thì thấy rất nhiều lời mời kết bạn cần phê duyệt, Nhi chú ý thấy các bạn trong đội bóng đều chọn kết bạn với Nhi là ‘hảo hữu đặc biệt’, anh An, Tử Lăng, Jame, Luck, May và Đông thì chọn ‘hảo hữu tri kỷ’, nhưng đó không đặc biệt bằng cái hình hai trái tim lồng vào nhau với cái chữ phu thê của Child. Nhi chột lạng nhìn chằm chằm vào cái ‘phu thê’. Nhi nhìn lên Gaia đỏ khốc đỏ cười nói: “Làm thế nào để bỏ đi quan hệ phu thê này?”

“Người chơi có thể không đồng ý kết hôn trong vòng 14 ngày kể từ khi nhận được lời mời, sau thời gian đó nếu người chơi không có ý kiến khác thì hai bên sẽ trở thành phu thê. Người chơi chỉ có thể ly hôn sau khi

kết hôn 10 năm, sau 10 năm thì hai người sẽ không từ bỏ được mối quan hệ này”. NPC máy móc trả lời vắn đề.

“Vậy tôi và người đó kết hôn bao nhiêu năm rồi?” Nhi rất muốn vớt vát cái quan hệ kỳ lạ trong game này.

“Tính đến thời điểm hiện tại hai người chơi đã trở thành phu thê trong 990 năm, là hai người chơi hạnh phúc nhất trong GOW hiện giờ”. Gaia vừa nói xong, Nhi hoàn toàn chết đứng, trong đầu Nhi là con số 990 lặp đi lặp lại nhiều lần. Chỉ mới 1 năm không chơi, nhân vật trong game của Nhi đã 991 tuổi rồi sao. NPC mặc định Nhi đã hoàn toàn thông hiểu những gì NPC đã nói, vì vậy, khi Nhi còn chưa biết điều gì thì bức tượng cánh chim trở nên trong suốt, bốn bức tượng còn lại đang đang ở vị trí thẳng hàng trước mặt Nhi liền lấy Nhi làm trung tâm mà sắp xếp vị trí. Khi bức tượng cánh chim hoàn toàn trở thành đồ họa nửa trắng nửa đen thể hiện âm dương thì cũng là lúc Nhi nghe thấy tiếng NPC nói: “Chúc mừng người chơi đến với lục địa trung tâm. Người chơi nhấn chọn Lục địa trung tâm thì sẽ được chuyển tiếp tới Lục địa trung tâm, người chơi cũng có thể lựa chọn bất kỳ lục địa hướng thế giới mà người chơi muốn”. Nhi nhìn hình ảnh cánh chim rồi hình chim tước đang rực rỡ tung cánh, bàn tay Nhi nhấn chọn biểu tượng Chim tước. Nhi nghe thấy NPC Gaia nói: “Chuyển tiếp không gian Chu tước lục địa thành công. Chào mừng sự trở lại của những chiến binh.”

37. Chương 37: Lục Địa Chu Tước

Lộc cốc.... lộc cốc... lộc cốc.... Trên đường núi gồ ghề có một con lừa già đang di chuyển. Sau lưng nó kéo theo một gỏ rơm trên một xe kéo. Bên cạnh nó là một thiếu niên. Thiếu niên một tay cầm roi lừa lừa, một tay vung vẩy một cây sáo. Trên miệng thiếu niên là một cọng rơm.

“Bịch”. Một vật rơi trên gỏ rơm làm con lừa già trì trệ ngừng bước. Thiếu niên nghiêng đầu nhìn về phía sau thì thấy một cái đầu ngấn phát đang di chuyển. Sau đó, cái đầu di chuyển lộ ra một đôi mắt đỏ trên màu da trắng bạch thiếu huyết sắc. Thiếu niên rung mình, nắm chặt chiếc sáo cùng roi và lùi dần bước chân về phía sau. “Huyết tộc” Thiếu niên thốt lên lời nói. “Bây giờ đang là thời kỳ đình chiến cập nhật phiên bản mới. Người không thể tiến vào khu vực hòa bình.”

Nhi thấy choáng váng đầu một lúc, vì cố gì di chuyển không gian lại là rơi xuống gỏ rơm chứ. Nhi ném cọng rơm ra khỏi miệng thì nghe thấy tiếng người nói chuyện. Ngẩng đầu nhìn thiếu niên 14 tuổi đang nắm cây sáo tư thế phòng vệ trước mặt kết hợp với lời thiếu niên nói khiến Nhi khẩn cấp muốn cập nhật thông tin ngay. Nhi nhìn thiếu niên, giọng nói ôn hòa: “Xin lỗi, có vẻ người hiểu lầm. Ta không biết chuyện gì đang diễn ra, ta vừa đăng nhập trò chơi thì bị ném xuống đây”.

Thiếu niên hơi bất ngờ vì thái độ của Huyết tộc trước mắt nhưng khi nhìn thấy đôi tai tinh linh của người này thì sững người: “Người, sao người lại có đôi tai tinh linh. Người là người lai”.

“Ừ”. Nhi ngay thẳng trả lời

” Chỉ có những người trên cao và thượng cổ thần mới có dòng máu lai. Người... người là...” Thiếu niên kích động quỳ gối. Nhi chùng mắt nhìn hành động của thiếu niên. Nhi mở bản đồ tìm kiếm thông tin về lục địa nhưng nhìn thông tin ghi mốc 1000 năm trước khiến Nhi buồn bực. Không còn cách nào khác Nhi đành tìm hiểu từ người địa phương trước mặt này.

“Này, ta nghỉ chơi một năm trước nay mới vào lại, thông tin của ta bị dừng ở mốc 1000 năm trước. Người có thể nói rõ cho ta biết mốc thời gian của 1000 năm này ở nơi đây không?”

Thiếu niên nghe lời Nhi nói thì há hốc miệng trừng to đôi mắt: “Người sao người lại bỏ chơi. Mà thôi kệ, ta sẽ nói cho người hay mọi chuyện. Chúng ta cần rời khỏi đây đến thôn trang trước buổi tối không sẽ làm phiền cho hắc ám. Ta không muốn lại trọng sinh lần thứ 100 đâu”. Nhi nhìn sang thiếu niên đang kéo con lừa tiến về phía trước.

Nhi nhảy khỏi gỏ rơm bước đi bên cạnh thiếu niên. “Sao người lại trọng sinh lần thứ 100, ta nhớ hệ thống nói chọn lựa con người chỉ có 3 lần được K mà.”

“Người là người chơi phiên bản đầu hả”. Thiếu niên nhìn sang Nhi. “Người là người lai có những hình thái gì, có thể biến đổi sang hình thái khác không? Nếu cứ như vậy người sẽ hù dọa cả thôn làng mất.”

“Hình như còn có hình thái con người, nhưng làm thế nào để thay đổi được chức năng đó”. Nhi nghĩ nghĩ nhớ tới những hình thái của mình.

“Mở hộp thoại hình thái và chọn lựa”. Thiếu niên tròn tròn mắt: “Ta thật sự không hiểu người làm sao có thể đi đến hình thái thanh niên đấy. Thường thì để tới được hình thái này chứng tỏ người chơi rất am hiểu về GOW mà”.

“A, cái này...”Nhi hơi ngược nhìn bầu trời màu vàng phía trên, có lẽ là ảnh hưởng từ tên gọi lục địa mà ở đây sắc trời không phải màu tím mà là màu vàng. “Có người kéo theo ta hoàn thành nhiệm vụ trong suốt thời gian ta nghỉ chơi”.

“Chắc người và người đó thân nhau lắm nhỉ. Người đó đến được lục địa trung tâm chưa?” Thiếu niên cũng theo hướng Nhi nhìn bầu trời màu vàng phía trên cao: “Ta chơi được nửa năm rồi, theo thời gian của game là 400 năm, ta bị chết và trọng sinh 100 lần, nếu có ai đó kéo theo ta làm nhiệm vụ thoát khỏi lục địa này thì ta sẽ rất cảm ơn người đó”.

“Chết và sống lại 100 lần, kỷ lục đáng ghi nhớ nhỉ?” Nhi vô cùng ngạc nhiên: “Thời gian trong game của người là 400 năm sao”.

Thiếu niên dùng ánh mắt khinh thường nhìn cái kẻ to xác mà không biết gì của Nhi: “Bây giờ thì thay đổi hình thái nhân vật đi”

Nhi nhìn thiếu niên gật đầu, sau đó mở hộp thoại hình thái, khi kéo xuống cuối cùng thì thấy có hình thái con người. Nhi kích chọn thì thấy hộp thoại hiện lên một tin nhắn: “Người chơi có thể sử dụng ý niệm trong đầu mà không cần mở hộp thoại chọn hình thái thay đổi”.

Hiện ra trước mắt thiếu niên là một thanh niên có mái tóc màu đen, khuôn mặt bạch sắc đã có chút huyết sắc, đặc biệt là đôi mắt từ màu đỏ biến thành một màu đen như ngọc thạch. Thiếu niên sững sờ nhìn đôi tai tinh linh của người thanh niên biến thành đôi tai của con người.

“Woa, hình thái con người của người thật suất, thế này sẽ có rất nhiều cô gái chết như điều đổ với người đấy.”

Nhi nhìn thiếu niên và nói: “Ta tự giới thiệu nhé, ta là Hồn Huyết, nếu tính theo tuổi của game thì ta đã 1001 tuổi rồi”. Lúc đầu Nhi nghĩ mình 991 tuổi, nhưng vừa nãy kiểm tra tuổi tác trong hộp hình thái nhân vật thì phát hiện ra tuổi của nhân vật đã 1001.

Thiếu niên đưa bàn tay ra trước mặt Nhi: “Ta là Hitman.” Nhi nắm bàn tay của thiếu niên và nghe thiếu niên kể về chuyện của 1000 năm trong GOW thay đổi như thế nào.

“GOW được cập nhật 3 phiên bản chính thức và đang tiến hành cập nhật phiên bản lần thứ tư. Ở phiên bản lần thứ nhất, người chơi được xây dựng những thành trì và vương quốc. Trong phiên bản thứ hai, những thành trì và vương quốc diễn ra các cuộc chiến tranh xâm lược nhau, rất nhiều người chơi bị thua sẽ bị mất thành trì chỉ có thể thành lập các thôn làng, thị trấn phụ thuộc các thành chủ đã giành chiến thắng hoặc phụ quốc của vương quốc chiến thắng. Phiên bản ba mở ra bắt đầu cuộc chiến giữa hắc ám và ánh sáng. Boss hắc ám là một NPC rất mạnh. Phiên bản thứ tư này thấy diễn đàn nói rằng Boss hắc ám bị thua dưới tay một người chơi và người đó trở thành Boss hắc ám cho nên nhà sản xuất game đã lựa chọn phiên bản thứ tư là cuộc chiến thực sự giữa những người chơi hắc ám và Ánh sáng. Ta vào chơi trò này đúng lúc phiên bản thứ ba được cập nhật, cứ đánh đánh nhiều lần làm ta bị chết đi sống lại, kỹ năng K cũng chưa được thực hiện lần nào thì ngốn rồi.”

Hai người vừa đi vừa nói, đến khi nhìn thấy một thôn trang được đắp lũy hào bảo vệ thôn trang thì cả hai đều biết đó chính là thôn nhỏ mọi người cần đến. Một người ở phía trên trời canh gác nhìn thấy hai người thì kêu lên:

“ Trưởng thôn Hitman đã trở về” Sau đó là tiếng reo vang của tất cả mọi người.

Nhi nhìn sang thiếu niên. Thiếu niên hơi xấu hổ nhìn Nhi: “Không phải ta che dấu người đâu, chỉ là ta nghĩ cái này không quan trọng.” Người thiếu niên đưa tay sang bắt tay Nhi nói: “Chào mừng người đến với thôn trang Hitman của ta”.

38. Chương 38: Vương Quốc Trong Mơ

Thôn trang Hitman là một thôn trang nhỏ chỉ có hơn chục hộ gia đình, nhìn khuôn mặt họ có lẽ thường xuyên phải tranh đấu nên có vẻ mệt mỏi. Hitman nói thôn trang trước kia vốn rất rộng lớn nhưng vì Hắc ám đấu tranh với Ánh sáng thời gian quá dài nên nhiều người đã bỏ đi đến các thành thị và vương quốc khác. Hiện tại ở đây toàn là người trọng sinh quá nhiều, sức chiến đấu quá ít.

Nhi nhìn những người này rồi nhớ tới thành thị mình vừa xây dựng xong thì bỏ mặc. Không biết Tiểu Xà, bác Rồng và cả cây sinh mệnh ra sao nữa. Nhìn thấy Nhi thất thần, Hitman thì lại nghĩ rằng Nhi đang cảm thấy buồn cho thân phận những kẻ bị bỏ rơi ở đây.

Hitman vỗ vai Nhi nói: "Thực ra chúng tôi đang tính di dời thôn trang đi tìm Vương quốc trong mơ, vương quốc đó nằm ở lục địa hướng Huyền Vũ, chỉ cần tìm được Vương quốc đã biến mất một ngàn năm đó, chúng tôi sẽ không lo sợ bị Hắc Ám tấn công cũng không lo bên Ánh sáng lấy làm bia đỡ đạn".

Nhi ngạc nhiên khi nghe thấy cái tên Huyền Vũ: "Đang ở Chu tước sao lại di chuyển ngược lại Huyền Vũ?"

Hitman trợn trừng mắt, sau đó như nhớ ra điều gì đó bèn nói: "Quên mất người bỏ chơi một năm rồi nhỉ? Nói cho người hay một điều, bây giờ dù người chưa đủ kỹ năng thì vẫn có thể đi lại giữa bốn lục địa. Chỉ có lục địa trung tâm là không thể tới được thôi. Các lục địa bây giờ đều đã nối thông với nhau rồi. Các lục địa được sáp nhập từ phiên bản thứ ba rồi".

Nhìn thấy Nhi gật đầu, Hitman cười cười nói: "Dự là nhờ đến Vương quốc Ba Dụ, nhưng nghe nói Quốc vương Dụ Thụ vừa mới tiến tới được lục địa Thanh Long và Bạch Hổ nên vương quốc cũng được di dời tới nơi đó rồi. Thôn trang này không ai có đủ sức tiến tới lục địa Thanh Long hay Bạch Hổ, mà ở lại Chu tước thì chắc chắn sẽ chết. Vì vậy, tìm được Vương quốc trong mơ tuy khó khăn nhưng còn có cơ hội sống sót."

Nhi nhìn bầu trời màu vàng đang dần chuyển đỏ vừa nghe Hitman nói về kế hoạch di chuyển của thôn trang. Lúc này, Nhi nghe thấy người canh gác kêu to: "Hắc ám sắp tới rồi, bọn chúng đang ở vị trí phía Đông thôn trang cách 3km. Tất cả mọi người chú ý, mọi người chú ý".

Hitman nghe vậy, bèn nói với Nhi: "Hỗn Huyết, người có am hiểu gì giúp chúng ta thì cứ giúp, ta cũng không trông chờ vào một người chơi gà mờ như ngươi, nhưng làm ơn hãy giữ mạng mình, đừng có chết vô ích".

Nhi nhìn cái người thiếu niên Hitman nói lảng nói cuội mà chùng mắt: "Ta giỏi bắn cung, đừng khinh thường nhau chứ". Nói rồi Nhi nhảy lên thành lũy đứng ngắm nhìn một mảnh màu đen phía xa xa. Dừng ý niệm tìm kiếm trong vật phẩm nhận thấy một cây cung không biết nằm ở đó bao lâu, Nhi cầm cây cung và hướng đoàn người đang đi tới. Khi cây cung hướng lên trời, Nhi nghĩ đến lôi điện kỹ năng của mình, Nhi dừng ý niệm nghĩ kết hợp cung tên bắn tới điểm chính giữa màu đen đó. Không biết có phải là do hình thái thay đổi nên kỹ năng thay đổi hay không, Nhi cùng tất cả mọi người có mặt ở đây đều chứng kiến hình ảnh lôi điện rực sáng giữa màu trời màu đỏ xuống đoàn quân Hắc Ám. Sau khi lôi điện kết thúc, mọi người ở trong thôn trang nghe thấy tiếng tướng quân Hắc Ám ra lệnh rút lui. Mọi người cùng hướng về Nhi ánh mắt đầy cảm kích.

Hitman lại gần Nhi, tay vỗ lên vai Nhi một cái. "Hóa ra anh bạn còn có kỹ năng lôi điện. Thật là giỏi. Nếu anh bạn không có việc gì gấp thì hãy giúp chúng tôi đi qua con đường Lôi điện hướng lục địa Huyền Vũ tới. Đó là con đường duy nhất nối liền giữa hai lục địa với nhau và cũng là ranh giới giữa Vương quốc trong mơ bị chôn vùi theo dòng lịch sử ngàn năm qua". Nhi nhìn bàn tay trên vai mình rồi nhìn ánh mắt đầy mong chờ của Hitman. Nhi nghe thấy mọi người đồng thanh nói: "Xin hãy giúp chúng tôi"

Sau hơn một phút đồng hồ, Nhi gật đầu đồng ý: "Được rồi, dù sao tôi cũng chỉ có ý định đi du lịch nên đi đâu cũng được"

Mọi người nghe lời Nhi nói thì ai lấy đều nước mắt lưng chòng. Nhi chỉ cảm thấy kỳ lạ vì sao mọi người lại khóc vì Nhi nhận lời. Đến khi nhìn thấy và bước trên con đường Lôi điện kia thì Nhi đã biết lý do vì sao.

Đứng trước con đường Lôi điện khổng lồ không có điểm dừng, Nhi cũng cảm thấy giật mình. Bước từng bước đi, Nhi cảm nhận thấy những dòng điện đang đi vào cơ thể, lúc đầu thì rất thoải mái nhưng số lượng ion càng ngày càng nhiều khiến Nhi cảm thấy ngọt ngọt. Nhi bước đi càng ngày càng chậm, nhưng Nhi

không thể không bước tiếp, phía sau Nhi là hơn 40 con người đang cùng Nhi bước qua. Lúc này Nhi đã nhìn thấy một điểm sáng màu tím, đó chính là bầu trời chỉ thuộc về lục địa Huyền Vũ. Nhi cắn răng cố gắng bước tiếp hướng điểm sáng đó đi tới.

Hitman cũng cảm thấy Nhi đang khó chịu, thiếu niên định bước lại gần nhưng nhìn thấy những dòng điện từ cơ thể Nhi phát ra thì ái ngại dừng tay giữa không trung. Mọi người phía sau cũng lo sợ Nhi hay Lôi điện bộc phát thì họ sẽ lại trở lại vòng trọng sinh tiếp theo. Ngay khi mọi người lo sợ thì một tiếng Rong ngâm làm mọi người hoảng hốt. Sau đó trên bầu trời sắc tím phía xa mọi người nhìn thấy một con rồng rồng lớn đang lướt qua nhanh con đường Lôi điện và dừng lại. Trên đầu con rồng có một vật màu trắng. Khi con rồng bay tới gần Nhi thì dừng lại, mọi người nhìn thấy con rồng từ to biến nhỏ dần rồi khi kích thước như một chú ngựa thì dừng biến hóa. Trên đầu con rồng là một con rắn mà không phải rắn, nó có lớp vảy trắng, nhưng trên đầu con rắn có râu và lớp vảy như loài rồng phương Đông.

Mọi người nghe thấy con rắn kỳ lạ nó nói: "Chào mừng chủ nhân đã trở lại". Nhi nhìn Tiểu xà và rồng. Đã lâu không nhìn thấy, lần đầu tiên Nhi nghĩ Tiểu Xà thật đáng yêu. Sau đó trước mắt Nhi là một màu đen. Ngay khi Nhi ngã xuống, Nhi cảm nhận được một hơi thở quen thuộc và giọng nói cũng dường như rất quen thuộc "Chào mừng đệ trở về".

Từ khi con rồng xuất hiện, rồi con rắn kỳ lạ xuất hiện, Hitman và mọi người trong thôn trang đều đang hoảng hốt lo sợ, nhưng khi nghe thấy con rắn kia mở miệng nói thì ai cũng nhìn chăm chăm vào Nhi, một người nói: "Đó là thú cưng của cậu ta. Cậu ta có một trong thượng cổ thần thú Bạch Long". Lúc này mọi người đều nhìn thấy Nhi đang có dấu hiệu quỵ chân và ngã xuống, ngay khi Hitman định đứng ra đỡ Nhi thì thấy chỉ cảm thấy Lôi điện trên con đường Lôi điện tản mát. Một vết rách từ trong không trung xuất hiện và một người có đôi cánh nửa đen nửa trắng xuất hiện ôm lấy Nhi vào lòng nói: "Chào mừng đệ trở về".

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì người vừa xuất hiện ngẩng đầu nhìn về phía Hitman và mọi người: "Các người là công dân mới của đệ ấy." Hitman và mọi người đều hít vào một hơi. Đây là một thanh niên có khuôn mặt xuất chúng, mái tóc dài màu đen mượt mà như dòng suối, trên người tỏa ra một ánh sáng cùng một khí thế mạnh mẽ khiến tất cả mọi người đều phải quỳ gối. Khi mọi người còn đang mê muội thì đã nghe thấy người đó nói: "Tiểu Xà, người hãy đưa họ đi bố trí nơi ở". Con rắn nhỏ đang nhìn chăm chăm vào chủ nhân đang hôn mê, khi nghe được lời người thanh niên thì hơi bất mãn nhìn người đó nhưng vẫn bò chậm chạp lại gần đoàn người. "Mấy người đứng thành vòng tròn quanh ta, ta di chuyển không gian đưa các người trở về". Mọi người nghe lời Tiểu Xà nói xong thì đều nghiêm chỉnh đứng thành vòng tròn, khi ánh mắt nhìn về vị trí của hai người Nhi thì đã không thấy bóng hình của ai cả. Mọi người hướng ánh mắt nhìn về con đường Lôi điện đang bắt đầu có dấu hiệu hoạt động trở lại thì cũng là lúc nghe thấy Tiểu Xà Bạch Long nói: "Wonderful chuyển tiếp không gian". Mọi người đều giật mình nghe thấy cái tên, đây chính là tên xưa của Vương quốc trong mơ mà nhiều người tìm kiếm mà không thấy. Khi vừa hồi tỉnh thì cũng là lúc mọi người thấy mình xuất hiện trong một không gian rộng lớn cảnh sắc đẹp như trong mơ.

Mọi người dụi mắt rồi lại dụi mắt."Hitman, người nói đây có phải là sự thật không, vương quốc trong mơ chính là ở đây". Một người đứng gần Hitman nhéo nhéo má Hitman nói.

"Đúng là vương quốc trong mơ - Wonderful. Chúng ta đúng là thật sự đến được nơi này". Hitman cũng vô cùng kích động. Mơ ước trong 400 năm qua của hắn và mọi người tưởng chừng không bao giờ thành sự thật lại đang hiện ra ngay trước mắt hắn và mọi người.

39. Chương 39: Chờ Đợi Ngàn Năm

Trên chiếc ghế cao rộng lớn có một người to lớn đang ngồi. Không gian tối đen không nhìn ra được khuôn mặt mà chỉ nhìn lơ mơ thấy bóng dáng cao ngất của người đó cùng đôi sừng và cái cánh của người đó. Cánh cửa rộng lớn bị đẩy ra, ánh sáng theo đó lên vào bên trong căn phòng lộ ra khuôn mặt xinh đẹp không phù hợp với hình thái của người đó.

Người bước vào căn phòng là một thiếu niên có mái tóc đen, khuôn mặt xinh xắn có đôi mắt kiên định. Thiếu niên cứ thế đứng nhìn người to lớn đang ngồi trên chiếc ghế cao phía trên, mà cái người ngồi trên ghế cao cũng nhìn người thiếu niên, một lúc sau người đó mới nói: " Người tới để giải thoát cho con"

“Vì sao?”

“Con từng nói với Người về vấn đề của hệ thống GOW nhưng chưa kịp ngăn cản thì đã chậm, virus đó hoạt động quá nhanh gây tổn thương cho nhận thức mệnh lệnh của con. Vì để tránh lây lan loại virus này con đã khóa lại toàn bộ dữ liệu của hệ thống. Nhưng con vẫn là sai lầm khi đánh giá nó, nó còn có hậu chiểu mà đến khi GOW phát hành con mới phát hiện. Có phải con đã làm Người rất thất vọng”

Thiếu niên nhìn người đàn ông co người run rẩy trên chiếc ghế. Nó là đứa con tinh thần làm bạn 20 năm của thiếu niên. Thiếu niên bước lại gần chiếc ghế cùng Người đàn ông. Ngay khi thiếu niên vừa bước một chân tới một đồ họa như bảo vệ chiếc ghế và người đàn ông thì người đàn ông đang run rẩy hết lên:

“Không, Người mau dừng lại. Đây là vòng bảo vệ ngăn cách khu vực lây lan. Nếu Người tiến vào nó có thể xâm nhập đến trung tâm não bộ ăn mòn các nơ-ron thần kinh. ” Người đàn ông run rẩy mãnh liệt khi thấy thiếu niên bước càng ngày càng gần hơn. Chiếc áo của người thiếu niên từng mảnh từng mảnh như bị ăn mòn. Người đàn ông cố gắng đứng dậy bước xuống khỏi bậc cao nơi chứa chiếc ghế. Khi thiếu niên lóa thể thì cũng là lúc người đàn ông ngã ngối trước mặt thiếu niên, thiếu niên vươn tay chạm vào đôi sừng rồi đến trán của người đàn ông.

“Hãy ngủ đi. Khi người tỉnh dậy là lúc người có sinh mệnh mới, ta sẽ sửa chữa những việc người đang làm.” Người đàn ông nghe xong nhắm mắt, cơ thể người đàn ông nhỏ dần rồi khi biến thành một búp bê nhỏ bé thì dừng lại. Thiếu niên lặng lẽ ôm búp bê vào lòng và bước lên chiếc ghế. Khi ngồi vào chiếc ghế, thiếu niên nhìn những dãy số 01011 đang chảy dài biến hóa không ngừng. Bàn tay thiếu niên đánh lên màn phím ảo vừa được ra trong không trung. Thiếu niên thấy đầu mình hơi choáng nhưng vẫn không ngừng tay. Không biết bao lâu người thiếu niên dừng tay. Người thiếu niên mỉm cười và bước xuống chiếc ghế. Ngay khi bước chân thiếu niên bước tới vòng tròn bảo vệ thì một dãy số màu đen xuất hiện bên trên vòng tròn bao quanh thiếu niên.

“Shit”. Thiếu niên chửi thề một câu và nhanh chóng bước trở lại chiếc ghế phía trên cao. Sau khi ngồi xuống chiếc ghế, thiếu niên nhìn biến hóa của hàng chữ số. Bàn tay thiếu niên gõ gõ lên thành ghế bên cạnh. Thời gian trôi qua một phút. Thiếu niên mở ra bàn phím ảo và gõ lên. Mắt thiếu niên liếc nhìn dãy chữ số đang chạy nhanh hơn. Không rõ thời gian trôi qua bao nhiêu, thiếu niên thở dài một hơi và bàn tay mở ra một hộp thoại có chữ R làm biểu tượng.

“Giám đốc Cheng. Tôi đã gửi cho ông một kế hoạch thay đổi game GOW trong từng giai đoạn. Ông hãy theo đó mà thực hiện.”

Người đàn ông tên Cheng sau khi nhận được hộp thoại tin nhắn thì mở ra xem. Ông lướt nhìn kế hoạch và vò đầu nham vật ra chiếc bàn làm việc: “Cái kế hoạch này là thế nào đây. Sếp không có việc gì lại nhảy sang thiết kế game là sao đây.” Sau đó ông nhấn phím điện thoại và nói với người phía bên kia đường dây: “Triệu tập cuộc họp khẩn cấp các phòng ban cho tôi ngay”...

Thiếu niên bên này sau khi nói chuyện với người tên Cheng xong thì lại mở một hộp thoại khác. Khi thấy người đàn ông tóc vàng bên kia đang ôm ấp một cô gái thì nhú mày nói: “Kyo, tôi muốn nói chuyện riêng với cậu”

“A”. Người đàn ông tóc vàng giật mình khi thấy một thiếu niên lóa thể ngồi trên một chiếc ghế xuất hiện trong tivi của mình. Cô gái quay người lại nhìn về người đang nói nhưng chỉ thấy dáng một đứa trẻ lóa thể trong tivi. Có vẻ đứa trẻ đó không có tính kiên nhẫn, cô gái nghe thấy nó nói: “Cô còn ở đó không rời đi”. Cô gái bĩu môi nhìn Kyo, Kyo gật đầu nói: “Em về trước đi, anh sẽ gọi cho em sau, cưng”.

Khi cô gái đi rồi, Kyo ngả người về sau dựa vào thành ghế nói: “Cậu là ai, sao lại xuất hiện trong nhà tôi”.

“Tôi là Sky, hiện tôi đang gặp chút rắc rối, tôi cần cậu giả trang đến các buổi họp hàng tháng giúp tôi. Ít nhất là 8 tháng, nhiều nhất là 2 năm, trước khi tôi giải quyết xong vấn đề hiện nay.” Thiếu niên lộ ra khuôn mặt cho Kyo.

“Ừc”. Kyo nuốt nước bọt nhìn khuôn mặt thiếu niên lóa thể. Nhưng khi nghe giọng nói rõ ràng của người bạn thân thì quay mặt đi che giấu thất thố của mình, “Cậu làm cái trò gì vậy, sao lại trong cái hình hài dễ khiến người khác phạm tội vậy?”

“Tôi bị nhốt lại trong GOW.” Sky hay còn có tên gọi khác là Thiên ủ rũ nhìn người bạn thân của mình. “Đây là hình thái của tôi trong game, có một loại virus xâm nhập vào hệ thống của R, tuy đã triệt tiêu nó nhưng còn một phần rế của nó bám vào thần kinh của tôi không cho tôi ra ngoài. Tôi có thể làm mọi việc ở đây trừ việc tham gia các cuộc họp. Tôi sẽ tìm cách tạo ra hình thái ngoài đời của tôi ở đây. Đến khi đó cậu có thể không cần giả dạng tôi nữa”.

Kyo bỗng cười rộ lên nói: “Haha, cậu mà cũng có cái ngày hôm nay sao Sky. Thiên tài có ngày gặp thiên tai..Cậu không lo lắng tôi sẽ cướp mất R sao?”

“Tôi cho cậu cái tài đó cậu cũng không dám”. Thiên liếc mắt nhìn Kyo.

” Mấy lão già thì tôi có thể lừa chứ bé con của cậu thì sao?” Kyo ngừng cười nghiêm túc nói với Thiên.

“Yên tâm đi, tôi sẽ khiến bé con thời gian tới bận rộn không có thời gian nghĩ đến liên lạc với tôi ngoài đời”. Thiên cười cười và mặc lên người một bộ trang phục mới được xuất hiện trong không trung. “Cậu nhớ hàng ngày qua nhà cho tôi ăn uống, vệ sinh cá nhân đấy. Tôi không muốn đến người thứ ba biết tình trạng của tôi đâu.”

Nói rồi Thiên tắt liên lạc với Kyo. Kyo trừng mắt nhìn màn hình ti vi tối đen, tức giận nói: ” Bộ tôi là quản gia của cậu à. Đã vậy tôi quậy phá R cho cậu biết tay.” Chính vì vậy mà trong vòng một năm, tất cả nhân viên cao cấp của R đều tăng năng suất hiệu quả công việc. Kyo cảm thán tại sao trò phá của mình lại tạo thành hiệu quả lao động cao chứ, nhưng đó là chuyện của sau này.

Thiên cầm ly rượu ngồi nhìn dãy số trước mặt, lúc này một tin nhắn xuất hiện khiến Thiên nở nụ cười hạnh phúc. “Chúc ngủ ngon Bé con”.

.....

Thiên ngồi bên giường trong hình thái nhân vật Child thành niên ngắm nhìn Nhi trong hình thái Hồn Huyết con người. Khẽ chạm tay lên mái tóc Nhi, Thiên cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi của Nhi: “Chào mừng sự trở lại của em.”

Thiên nghĩ đến một quyết định của mình vào một ngày đó. Thiên biết Nhi không phải không có cảm giác với mình, chỉ là Nhi chưa hiểu rõ mà thôi. Thiên biết mình ích kỷ không muốn ngoài mình Nhi còn nghĩ tới ai. Thiên quyết định bày tỏ lòng mình khi là nhân vật Child. Nhi sẽ băn khoăn giữa mình trong game và ngoài đời thực. Chỉ như vậy Nhi sẽ không vào game cũng như liên lạc với mình khi chưa rõ lòng mình. Nhi sẽ tìm hiểu bằng mọi cách để phân tích cùng đưa ra quyết định. Thiên mỉm cười khi thấy Nhi xuất hiện ở GOW mà để chế độ ẩn với Child. Điều này chứng tỏ em ấy chọn Thiên chứ không phải Child.

“Ừm.” Tiếng của Nhi thức dậy khiến Thiên nhìn lại Nhi. Nhi mở mắt thì thấy phiên bản thanh niên của Child thì khẽ giật mình. “Huynh, sao huynh lại ở đây”. Nhi ngồi dậy, ngắm nhìn mọi vật xung quanh. “Đây là đâu?”

“Đây là cung điện của Vương quốc Wonderful, trước đó là thành thị Hồn huyết.” Thiên đưa tay để lại mái tóc vì vừa mới tỉnh ngủ của Nhi. Nhi hơi cứng người, Nhi nghe thấy tiếng nói dịu dàng như suối nước chảy của Child: ” Huynh đã chờ đợi đệ ngàn năm. Bây giờ đệ đã trở về thật là quá tốt, huynh sẽ không để đệ rời bỏ huynh như trước nữa.”

Sau đó cả người Nhi bị đẩy lại xuống chiếc giường to lớn, cả người Child đè lên Nhi, chưa kịp hiểu điều gì thì đôi môi Nhi đã bị đôi môi Child bao trùm. Nhi cảm thấy nụ hôn này có cái gì đó khác xa với ba nụ hôn của đêm hóa trang kia. Nhi cảm nhận sự nâng niu mà cuồng nhiệt của nụ hôn này. Khi Child chấm dứt nụ hôn nhìn Nhi thở dốc thì cười khê.

” Huynh chờ đợi đệ cả ngàn năm đệ có biết không?”

40. Chương 40: Trái Tim Biết Yêu

Nhi ngược nhìn người đang đè lên trên người mình. Thiếu niên một năm trước nay đã là một thanh niên, vẫn là khuôn mặt xinh xắn với đôi mắt đen thăm thẳm, mái tóc dài mượt rơi xuống lồng ngực Nhi. Nhi nghe thấy lời người thanh niên nói: “Huynh chờ đợi đệ ngàn năm, đệ biết không?”

Nhi lắc đầu rồi nhìn thẳng đôi mắt đen đó: ” Xin lỗi Child. Đây chỉ là một trò chơi. Người chơi trong game không phải là thực tế. Đệ trong game và đệ ngoài đời hoàn toàn khác nhau”. Nhi hơi nghiêng người nhưng vẫn không tránh thoát được lồng ngực của Child.

“Vội lại đệ thích một người khác, dù biết người đó không thích đệ nhưng đệ thích người đó hơn huynh”. Nhi không cự quạ nữa mà nằm lại giường, nhắm mắt.

“Người đệ thích là ai? Sao đệ khẳng định người đó không thích mình?” Vừa nghe Nhi nói thích người khác hơn bản thân trong game thì Thiên nghĩ ngay đến mình ngoài đời thực, nhưng nghe được lời tiếp theo người đó không thích Nhi thì Thiên nhủ chặt đôi môi, không lẽ là tự mình đa tình, Nhi thích một người khác. Rõ ràng mình theo sát Nhi đến từng bước nhỏ, làm sao lại không phát hiện ra. Nghĩ vậy nên Thiên hỏi luôn. “Kẻ đó là ai, sao dám không thích đệ”. Nhi nghe thấy trong giọng nói của Child có sự tức giận, tình cảm của mình chứ có phải của người này đâu mà lại tức giận, nhưng nếu mình thích người này có lẽ sẽ vui hơn không. Nhi bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ. Nhi nhắm mắt, hai tay đưa lên che lại cả khuôn mặt.

Thiên đưa tay gỡ bàn tay của Nhi đang che khuôn mặt: “Đệ nói đi, người đó là ai, sao dám không thích đệ”. Thiên nói với chất giọng nhẹ nhàng nhất, ai biết trái tim Thiên xót xa như thế nào. “Nếu nói ra có lẽ đệ sẽ cảm thấy dễ chịu, biết đâu đệ hiểu lầm người đó thì sao?”

Nhi nhìn Child một hồi : “Không phải huynh nên vui vì điều đó sao. Đệ không hiểu nếu thích một người mà không tranh giành thì sao có thể gọi là thích được”. Vừa nghe thấy lời Nhi nói, Thiên như thấy mở cờ trong bụng, đúng vậy, anh chỉ bảo em nói ra chứ không bảo rằng sẽ từ bỏ em, chỉ cần biết kẻ địch là ai để tìm ra phương pháp đối phó. Tuy nghĩ vậy nhưng Thiên không hề để lộ ra mặt. “Vậy em nhìn thấy tình cảm của một người như huynh đấy. Đừng đánh trống đẳng, nói đi, người nào ngu ngốc bỏ qua một người như đệ vậy, kẻ đó bị mù à.”

“Người đó là một người anh trai của đệ. Đệ cũng không biết vì sao mình thích anh ấy nữa. Điều đó đi vào cuộc sống của đệ có lẽ rất lâu cho đến khi phát hiện ra điều đó. Có lẽ vì là ngày đó. Ngày đệ nhìn thấy người đó ở bên anh ấy.” Lời Nhi nói khiến Thiên chết lặng. Anh trai, hai chữ này lập đi lập lại trong đầu. Thiên dựa lưng vào thành giường gỗ lắng nghe lời Nhi nói, “nếu biết người đó là một trong hai người anh trai của em ấy thì mình nhất định không để em ấy trở lại Việt Nam.” Thiên nghĩ ngợi mà suýt nữa bỏ qua lời Nhi nói, Thiên cảm thán khả năng suy nghĩ của mình luôn tỉ lệ thuận với lời nói của người khác, khi Nhi nói một thì não Thiên cũng phân tích, tổng hợp một.

“Hè vừa rồi đệ vì thấy nhớ anh ấy nên trở về gặp anh ấy, đệ thấy một người con trai đang thay đồ cho anh ấy. Anh ấy vậy mà không phản ứng lại còn dựa vào lồng ngực người đó nữa.” Nhi cúi đầu không thấy cảm xúc. Lúc này Nhi cũng không nhìn thấy người đối diện đang nắm chặt ga giường. Thiên nghe Nhi nói đến đây thì nở nụ cười, bàn tay có lẽ vì quá vui mà vô thức nắm lấy ga giường. “Hóa là người anh trai tên An. Tên đó chắc chắn cả đời này không thoát được tên Lăng nên không cần lo lắng.” Nụ cười của Thiên càng ngày càng lớn dần.

“Đệ ở bên anh ấy lâu như vậy, hơn mười năm mà không hề biết anh ấy là một người đồng tính”. Giọng Nhi có vẻ hơi khàn, Thiên nghĩ cô bé đang rất đau khổ nên Thiên vuốt ve mái tóc của Nhi an ủi. “Ngày đó, đệ sau khi cùng các bạn tập xong thì muốn tới gặp anh ấy. Vì muốn tạo bất ngờ nên đệ đã đánh lừa hệ thống theo dõi của anh ấy, đệ từng nghĩ anh ấy vì an nguy của đệ mà tạo ra nó...nhưng tình cảm đó chỉ là gia đình. Khi đệ mở cửa phòng anh ấy, một mái tóc vàng rực rỡ cùng giọng nói của người đó khiến đệ không thể tin được”

.....

Nhi nhớ lại hình ảnh trong căn phòng buổi sớm. Họ quay lưng lại phía Nhi nên không nhìn thấy Nhi. Nhi nghe được người đàn ông kia nói: ” Tôi vì cậu mà ngày ngày chăm sóc cậu từ ăn, ngủ, tắm, mặc. Sau này cậu phải đối xử tốt với tôi đó. Cậu sẽ phải nói thế nào với tôi nhỉ. Đúng rồi...” Người đàn ông dừng lại giây phút và giọng người thứ hai trong phòng cũng là giọng nói quá quen thuộc với Nhi vang lên: ” Tôi sẽ rất cảm kích cậu, cả đời này sẽ đối xử tốt với cậu, cậu muốn gì tôi đều cho.” Nhi nghe thấy người đàn ông cười vui vẻ, người còn lại đang rúc đầu vào trong ngực của người kia. Giọng người kia lại vang lên: “Được rồi, không cần phải ngại ngùng, tôi giúp cậu thay đồ. Thật ghen tị với hình thể cơ thể cậu. Tôi là người đầu tiên thấy hết dáng vẻ của cậu. Nhi lẳng lặng đứng ngoài nghe tiếng xột xoạt thay quần áo trong phòng, sau

một hồi dựa lưng vào tường, Nhi mới nhẹ nhàng rời khỏi ngôi nhà.

Nhi bước đi trên con đường đêm vắng lặng không định hướng. Khi đứng trên một cây cầu, Nhi hồi tưởng lại hình ảnh vừa chứng kiến. “Lúc trước, mình đọc truyện rõ ràng cảm thấy hai người đàn ông yêu nhau ở bên nhau là chuyện rất bình thường, cơ sao khi thấy anh Thiên và người có mái tóc vàng đó, mình lại thấy khó chịu”. Nhi cúi đầu đứng bên chân cầu một lúc lâu.

Lúc này, một cô gái bán hoa đi tới nhìn Nhi nói: “Này nhóc, nơi này có người rồi, đi chỗ khác kiếm ăn đi”.

Nghe thấy có người nói như đang nói mình, Nhi ngẩng đầu nhìn về người vừa nói. Cô gái thất thần nhìn Nhi, một lúc sau, cô gái mở túi xách, lấy ra một điều thuốc lá từ trong hộp thuốc lá và châm lửa.

Sau khi phả một làn khói trắng vào mặt Nhi, cô gái dựa lưng vào cột đèn công cộng và nói: “Nhóc xinh đẹp như vậy cần gì làm cái nghề này?”

Nhi nhìn cô gái và nói: “Chị có thể nói cho tôi biết vì sao tôi lại cảm thấy khó chịu khi người tôi quen ở chung với một người khác không?”

“Nếu tôi thích nụ hôn tạm biệt của người đó, trông chờ người đó có nhiều nụ hôn tạm biệt như vậy là vì tôi thích người đó.”

” A. Rõ ràng quá còn gì, nhóc đã yêu và vừa mới thất tình”. Cô gái vỗ tay lên vai Nhi.

” Cảm ơn chị đã giúp tôi thông hiểu cảm xúc của tôi”. Nhi chân thành cảm ơn, “Liệu tôi như vậy có phải yêu quá sớm không?”

” Chị đây yêu khi mới 13 tuổi”. Cô gái rít một hơi dài phả ra khói trắng nói.

“Chị có cần gì không, dù gì cũng nhờ chị mà tôi đã thoát khỏi mớ hỗn độn trong đầu.” Nhi nhìn cô gái vì thường xuyên làm việc bán thân mà da dẻ nhợt nhạt vì thiếu tiếp xúc với ánh nắng ban ngày.

Cô gái nghe lời Nhi nói thì cười khểnh một cái: ” Có, nếu nhóc có tiền thì đưa đây cho chị. Chị mày cần rất nhiều tiền chữa bệnh cho em chị mày.”

“Chị cần bao nhiêu tiền chữa bệnh cho em chị. Em chị bị bệnh gì.”Nhi nhìn cô gái hỏi han.

“Nó bị bệnh tim bẩm sinh nhưng lúc bé không phát hiện ra, đến khi gia đình biết thì bệnh quá nặng, tìm kiếm tim thay thế không được nên chỉ có thể sống ở bệnh viện. ” Cô gái cười khểnh một cái, “Số chị mày nhỏ, gặp được thằng khốn nạn, nó lừa lấy hết tiền tiết kiệm chữa bệnh cho đứa em, vì không vay mượn được ở đâu nên làm cái nghề này”.

Nhi mở ba lô và đưa một cái thẻ tín dụng đưa cho cô gái: “Đây là thẻ tín dụng một lần sử dụng, tôi không rõ có bao nhiêu, hy vọng sẽ giúp chị được. Mật khẩu là ST 23415.”

Cô gái nhìn Nhi và cái thẻ: “Nhóc cứ như vậy tin lời chị mày? Không nghi ngờ chị mày nói dối”. Nhi lắc đầu, đặt thẻ tín dụng lên tay cô gái. “Chúc em chị sớm bình phục.” Nói rồi Nhi hướng sân bay đi tối, cô gái nhìn theo bóng dáng Nhi nắm chặt chiếc thẻ trong tay. “Chúa phù hộ cô bé đó.”

Nhi trở về Việt Nam gần một tuần giam mình trong phòng và thư phòng. Nhi quyết định nói rõ cho anh Thiên tình cảm của mình, nhưng lần nào liên lạc anh ấy nói ba câu hỏi han rồi đều bảo bận lúc khác liên lạc lại. Nhi ảo não suốt tuần lễ, đến khi Sơn kéo Nhi tới kiểm tra thành quả huấn luyện của đội bóng.

.....

Có lẽ vì thấy Nhi lâu không nói gì nên Thiên cảm thấy lo lắng cho cảm xúc của Nhi mà mở ra hệ thống quản lý tư tưởng của người chơi mà chứng kiến hình ảnh sống động của hồi tưởng đó. Thiên chết lặng, bàn tay đang vuốt ve mái tóc của Nhi khựng lại. Nụ cười trên môi đứng hình. Nhi ngược đôi mắt đỏ au lên nhìn thấy nụ cười đó, ủy khuất vì sao mình tìm người tâm sự, người đó lại cười mình. Mình thì đau khổ lâu nay người này thì cười vui vẻ, nước mắt vô thức rơi xuống. Nhi òa khóc nức nở. Tiếng khóc của Nhi khiến Thiên rời khỏi ký ức của Nhi. Thiên luống cuối tay chân không biết nên làm sao, cuối cùng, một tay Thiên ôm lấy Nhi vào lòng, một tay kia thì vỗ lưng Nhi. Nhi uất ức khóc lớn trong lòng Thiên:

“Sao người ...đệ không ...biết đệ thích ...anh Thiên chứ, tại sao ...người.. anh ấy yêu...là người con... trai chứ.”Nhi vừa khóc vừa nói lung tung: “Tại... sao huynh ...có thể cười... khi thấy... đệ bị... thất... tình chứ? ” Thiên cảm thấy lòng mình đau như cắt vì những giọt nước mắt của Nhi, Thiên cúi người dùng môi chặn lại tiếng khóc nức nở và những lời nói lộn xộn của Nhi.

Nhi đẩy mạnh Child ra, lau lau nước mắt còn sót trên má và lau môi: “Người tôi thích là anh Thiên không phải là người chơi Child”. Nhi đứng dậy toan tính bước xuống giường, “một khi đã nhận định bản thân thích người đó thì sẽ phải nói rõ tình cảm và tạo cơ hội cho bản thân với người đó, vì vậy, những người khác dù tốt hơn cũng không được.”Nhi chưa kịp bước chân xuống giường đã bị một bàn tay kéo trở lại lồng ngực.

“Anh cũng rất thích em dù bản thân em là Nhi hay là Hồn Huyết”. Giọng nói trầm thấp từ tính vừa quen thuộc vừa xa lạ vang vọng trong căn phòng. Nhi phản xạ ngẩng đầu và ngẩn ngơ nhìn chàng trai có đôi mắt màu hổ phách.

“Anh Thiên”

41. Chương 41: Quốc Vương Wonderful

“Anh Thiên”. Nhi ngơ ngẩn nhìn thanh niên đôi mắt hổ phách. “Đùa gì vậy.” Nhi trừng mắt nhìn Child. “Ai cho huynh tự ý xâm nhập ký ức của đệ.”

Thiên nghe Nhi nói mà ngẩn người, thở dài một hơi, Thiên kéo Nhi ôm chầm vào lòng và nói: “Anh thật sự là Thiên, Child là hình thái nhân vật trong game. Nếu em đồng ý để anh giải thích, em sẽ hiểu mọi chuyện”. Nhi yên lặng nằm gọn trong ngực Thiên, “nếu Child chính là Thiên thì những lời vừa rồi không phải anh ấy đều nghe thấy sao?”Nghĩ vậy nên hai má Nhi nóng dần.

Thiên dịu dàng cúi đầu nhìn Nhi. “Chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đã nghe được lời yêu thương của bé con.” Đúng lúc này, Nhi ngước mặt lên và nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Thiên cùng đôi mắt chăm chú của Thiên. Hai người bốn đôi mắt nhìn nhau.

“Anh....”

“Em...”

“Cốc cốc.... cốc....”Ngay khi cả hai cùng lên tiếng thì tiếng gõ cửa phòng cũng vang lên đồng thời.

Nhi nghe thấy tiếng người gọi cửa: ” Quốc vương, những người theo ngài đang chờ ngài ở đại sảnh. Nếu ngài đã thức dậy thì hãy đón tiếp họ”.

“Ai vậy?” Nhi ngạc nhiên vì trong trí nhớ không hề có người này.

“Là lá bài Jocker của em đó. Sau một ngàn năm nó tự có sinh hồn, cũng nhờ vào cây sinh mệnh. Chúng ta đi ra ngoài thôi, vẫn còn nhiều thời gian để nói.” Thiên đứng dậy chỉnh trang quần áo, buộc lại mái tóc rối tung của Nhi: “Người anh yêu luôn là em, vẫn luôn là em.”

Nhi nghe lời anh Thiên, ngẩng đầu nhìn anh ấy, lúc này anh ấy đã trở lại hình thái nhân vật Child. Thiên lúc này cũng cúi xuống và hôn nhẹ lên trán Nhi: “Chúng ta còn rất nhiều thời gian để nói chuyện”. Nhi gạt đầu và để mặc anh Thiên nắm tay rời khỏi căn phòng.

Khi cánh cửa mở ra, một người thanh niên trong trang phục quân gia xuất hiện trong tầm mắt của hai người, Nhi thấy người đó cúi đầu chào cả hai. Theo bước chân của Jocker đen đi tới đại sảnh, Nhi tò mò nhìn Jocker đi phía trước dẫn đường và quay đầu hỏi Thiên: “Jocker nhìn bình dị như vậy sao trước kia NPC nói có thể tiêu diệt kẻ địch mạnh”. Cảm nhận tầm nhìn và nghe được lời nói của chủ nhân mình, Jocker quân gia dừng bước quay người lại nhìn Nhi: “Chủ nhân, Người bỏ rơi chúng tôi đã ngàn năm, ngay cả cái tên cũng không hề ban tặng, bây giờ Người còn nghi ngờ khả năng của tôi sao?”

Nghe lời Jocker quân gia nói, Nhi ngượng ngùng cúi đầu xuống nhìn mũi chân. Thiên nhìn Nhi đang giả làm đà điểu, nói: “Em bây giờ có thể đặt tên cho cậu ta, vẫn chưa quá muộn”. Có vẻ Thiên có sức ảnh hưởng lớn nên Nhi nghe thấy Jocker nói: “Đúng vậy, cầu Chủ nhân ban tên cho tôi và cây Sinh mệnh, lại nói, cây sinh mệnh cũng đã có khả năng biến thành hình thái con người, hiện đang là Tể tướng của Wonderful”.

“A”, Nhi ngẩng đầu nhìn Jocker, “cây sinh mệnh cũng có hình thái con người?” Nhi vô cùng vui vẻ, nghĩ sau này Tiểu Xà cũng có khả năng biến hóa thì tốt quá. “Tiểu Xà cũng có thể biến thân thành người không?”

Jocker đầu vẫn hướng về phía trước, nhưng lễ phép trả lời: “Cậu ta đã biến hóa được 100 năm nay, tuy vẫn còn khó khăn về việc giữ vững hình thái nhưng nói chung là tốt. Nhờ sự giúp đỡ của cây sinh mệnh mà hầu hết sinh vật đều có khả năng biến thân thành hình dáng con người”.

“ Mars.(*) Sau này tên của cậu là Mars, vị thần chiến tranh. Không biết cái tên này có gần với kỹ năng của cậu không?” Nhi vừa nói xong thì Jocker quần gia xoay người lại, nhẹ nhàng nắm tay lên hôn mu bàn tay Nhi: “Mars cảm ơn sự ban tên của Chủ nhân”.

....

Trên đại sảnh rộng lớn, Hitman và mọi người trong thôn trang đứng nghiêm chỉnh, mọi người ngắm nhìn màu xanh kết hợp điểm xám vàng của bức tường, căn phòng rộng lớn chỉ có một chiếc ghế ở chính giữa trung tâm căn phòng. Hitman nhìn người đàn ông tự xưng là tế tướng của wonderful – người này nhìn bề ngoài chỉ hơn 30 tuổi nhưng giọng nói lại là trung niên. Trong căn phòng rộng lớn chỉ có người đó và chiếc ghế trông thật khác thường.

Trong lòng mọi người đều thắc mắc vì sao vương quốc có cảnh sắc đẹp như mơ này lại vắng vẻ bóng người. Ngoài trừ người này và một vị quần gia thì chưa có người thứ ba. Người quần gia nói quốc vương đang nghỉ ngơi, mọi người ở đại sảnh chờ đợi, nhưng chờ đợi đã gần buổi mà vẫn không thấy bóng dáng vị quốc vương huyền bí khiến mọi người đều lo lắng. Là một người chơi vì trọng sinh quá nhiều nên mọi người đều bị mất đi rất nhiều kỹ năng, nhiều người từng muốn dell để lập lại nhân vật khác nhưng đều không lỡ bỏ đi hình thái hiện giờ. Ngay lúc mọi người lo âu suy nghĩ thì cánh cửa phía sau chiếc ghế mở ra. Người quần gia bước đi trước, phía sau là thanh niên mọi người đều quen biết là Hỗn Huyết và thanh niên có vẻ đẹp xuất chúng xuất hiện ở con đường lối điện.

Nhi vừa bước qua cánh cửa nhìn thấy Hitman và mọi người ở thôn trang thì vui vẻ nở nụ cười. Nhi nhìn về chính giữa căn phòng có một thanh niên tuấn tú mái tóc màu bạch kim đứng bên cạnh chiếc ghế duy nhất trong phòng. Nhi nghe thấy Mars nói: “Đó là cây sinh mệnh”. Cây sinh mệnh thấy Nhi cúi người 90 độ nói: ” Chào mừng sự trở lại của chủ nhân”. Nhi nhìn cây sinh mệnh trong hình dáng con người, gật đầu và buột miệng một cái tên. “Platofe”(*).

Thanh niên tóc bạch kim hơi ngẩn người, sau đó mỉm cười: “Cảm ơn sự ban tên của Người, chủ nhân”.

Thiên và Nhi theo sau Mars lại gần vị trí trung tâm căn phòng, Mars dừng lại bên còn lại của chiếc ghế, đưa tay hướng về chiếc ghế và nói: “Mời Người an tọa”. Thiên không nói một lời xoay người sang ôm lấy Nhi bước lên chiếc ghế, Nhi khẽ giật mình nhìn Thiên nhưng ngay sau đó vòng tay lên cổ Nhi. Mọi người ngỡ ngàng nhìn hai chàng trai. Khi Thiên và Nhi ngồi trên chiếc ghế, một màn hình hiện ra trước mặt hai người, Nhi nhìn thấy bản đồ về Wonderful, Nhi nghe thấy bên tai lời anh Thiên nói: “Đây là chiếc ghế điều khiển của quốc vương, phía dưới chiếc ghế này có chứa hòn gạch phép thuật bảo hộ cho cả vương quốc. Trong cả GOW chỉ có 5 nơi có sự bảo hộ này, vì vậy tuy Wonderful nhỏ bé nhưng rất nhiều người bỏ mạng trọng sinh lại chỉ vì muốn tới đây.”

Nhi nhìn lên anh Thiên rồi nhìn xuống Ritman cùng mọi người phía dưới: “Tại sao Quốc gia này lại không có dân cư?”.

“Bởi vì người đã bỏ đi khi thành thị vừa mới được thành lập, một vương quốc không có quốc vương thì không cần tồn tại, nhưng đất đai vẫn được mở mang nên chỉ có thể phong ấn Quốc gia đi vào giấc ngủ chờ người trở về.” Platofe vừa nghe thấy câu hỏi của Nhi thì trả lời, Nhi ngưng ngừng quay mặt vào trong ngực Thiên, lí nhí nói: “Xin lỗi”.

Thiên bật cười nhìn Nhi, ‘nói sao thì cũng là do mình làm cô bé này hoảng hốt mà bỏ rơi, lại cũng là mình giữ lại và làm phát triển nhân vật trong game cho cô bé’, nghĩ vậy Thiên đưa tay xoa đầu Nhi: “Không cần suy nghĩ nhiều, dù em muốn phá hủy cả trò chơi cũng không cần xin lỗi.” Mars và Platofe đều giật mình nghe lời Thiên nói, người chơi khác không biết chứ bọn chúng thân là NPC có trí thông minh nên biết rằng hiện nay Boss của chúng chính là người này, tuy rằng chúng không hiểu lý do vì sao con người lại có thể tồn tại trong đây thời gian một năm ngoài đời và phân tách thời gian trong game 1000 năm.

Hitman và mọi người nghe thấy lời Thiên nói thì phán đoán người này cũng là một người chơi giống mình và có lẽ chính là quốc vương huyền bí của Wonderful. Một người trong nhóm đi ra, cúi người trước Thiên và Nhi nói:

“Quốc vương bề hạ vạn tuế, chúng tôi là những người bình thường muốn được trở thành công dân của Wonderful. Như người đã nhìn thấy, vì quá nhiều lần trọng sinh nên kỹ năng của chúng tôi đã bị hủy diệt gần hết. Chúng tôi muốn được tu luyện lại từ đầu. Kính mong Ngài đồng ý thu nhận chúng tôi.” Người đó vừa nói xong thì tất cả mọi người đều hướng Thiên và Nhi nói: “Kính mong Quốc vương thu nhận chúng tôi”.

Thiên nhìn Nhi hỏi: “Em có chơi GOW lại không, nếu không thì cứ để họ rời GOW và tạo lập nhân vật khác để chơi. ” Lời Thiên vừa nói xong khiến tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về Nhi. Nhi cúi đầu nhìn ngón tay mình giả làm đà điểu, vốn dĩ Nhi chỉ muốn trở thành một vị du khách vắng lai ngấm phong cảnh trong GOW, nay lại phải trở thành Quốc vương gì đó chăm lo cho mọi người thì thôi đi. Thiên liếc mắt nhìn Nhi rồi đưa một bàn tay qua nói: “Bàn tay của mình nhìn nhiều rồi, nhìn bàn tay của anh này.” Nhi ngược mắt nhìn Thiên rồi cũng cầm bàn tay Thiên nghịch ngợm từng ngón tay.

Mọi người chứng kiến cái hình ảnh này đều hóa đá. Mars đưa ánh mắt liếc Platofe hướng về hai vị chủ nhân ở trên ghế kia. Platofe mắt thế nhưng nhìn thấy hành động của Mars thì hướng lên trên trần nhà nhìn tới: “Giỏi thì tự đi mà nói”. Mars lòng đầy phần nộ nhìn Platofe rồi nhìn lại Nhi: “Chủ nhân, nếu chủ nhân không cần họ làm công dân của Wonderful thì để họ làm bia cho Mars luyện tập, lâu nay Mars toàn phải gia nhập phe hắc ám cũng chán lắm rồi”.

Đoàn người run rẩy nghe lời Mars nói. Tất cả hướng ánh mắt về Nhi rồi nhìn Hitman: “Người là do cậu dẫn về thôn trang, người cũng là do cậu hướng rử đi qua Huyền Vũ lục địa, cậu nói với cậu ta đi”.

Hitman ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Thiên rồi nhìn Nhi. “Hỗn Huyết...”

Rầm. Cánh cửa sau lưng mọi người bị đẩy ra, một đứa trẻ quần áo rộng thùng thình đẩy cửa vào, khi hướng nhìn thấy Nhi sau đoàn người thì chạy vội về hướng Nhi, cậu bé vì chạy nhanh mà bị vấp ngã. Mọi người quay lưng nhìn thấy hình ảnh một bé trai da dẻ hồng hào bởi vì chạy vội vã mặc trên người bộ quần áo thùng thình mà vấp ngã. Đứa bé ủy khuất cất giọng trẻ con đáng yêu:

“Chủ nhân, người không được bỏ lại Tiểu Xà, Tiểu Xà rất nhớ người”.

42. Chương 42: Bị Lừa Rồi

Rầm....Cánh cửa bị đẩy ra, mọi người nghe thấy giọng nói trẻ con ủy khuất mà đáng yêu của một đứa bé: “Chủ nhân, người không được bỏ lại Tiểu Xà, Tiểu Xà rất nhớ người”.

“Bịch”. Mọi người quay người lại thì thấy một đứa trẻ có da dẻ phấn nộn vì quần áo rộng thùng thình không phù hợp với cơ thể mà kéo ngã cả người. Cậu bé ủy khuất, ngồi bệt xuống sàn nhà, nước mắt tràn trề, nhìn chằm chằm Nhi.

Nhi ngẩng đầu nhìn thấy đứa nhỏ, Tiểu Xà biến thành hình người thật sự rất đáng yêu bởi đó chính là phiên bản nhỏ của Nhi khi là Hỗn Huyết, Nhi nhìn Thiên, gỡ tay Thiên trên tay mình rồi nhảy xuống khỏi lòng Thiên, bước từng bước hướng Tiểu Xà, mọi người thấy Nhi bước đi thì tự động tách ra nhường đường cho Nhi. Nhi dừng lại rồi vươn tay ôm Tiểu Xà vào lòng:

“Đừng khóc, Tiểu Xà.” Tiểu Xà thấy Nhi ôm mình thì ngừng khóc, nhưng vì khóc quá nhiều nên vẫn sụt sịt nước mũi, nhưng vì sợ làm bẩn áo Nhi mà dùng áo mình lau đi nước mũi.

“Người sẽ không bỏ lại em chứ” Đứa nhỏ vừa lau nước mũi vừa nhìn Nhi với ánh mắt tha thiết.

“Vì sao lại hỏi vậy, Tiểu Xà”, Nhi vuốt ve mái tóc đứa nhỏ.

“Là họ nói.” Tiểu Xà đưa tay chỉ về Mars và Platofe”Họ nói Ngài ấy vì quá nhung nhớ người nên tạo ra một người giả cho khỏi nhớ nhung.” Tiểu Xà ủy khuất nhìn về phía Thiên. ” Rõ ràng em nghĩ được mùi của chủ nhân, họ lại bảo là do biến hình bị rối loạn khứu giác. Người nói đi Người là chủ nhân thật sự của em đúng không?” Đứa nhỏ giữ chặt áo Nhi.

Nhi xoa đầu Tiểu Xà nói: “Là thật”. Tiểu Xà nghe vậy vui mừng khóc càng lớn hơn. Sau đó nó biến trở lại hình thái Bạch Long bay xung quanh Nhi. Sau một vài vòng bay, Tiểu Xà hướng Mars và Platoфе bay đến, “Tại sao lại nói vậy với tôi.”

Mars nhướn mày đưa tay tạo một bức tường không trung nói: “Người ngu ngốc, bị lừa rồi.”

“Đúng là ngu ngốc”. Platoфе cũng gật đầu phụ họa. Tiểu Xà phun lửa lỗ mũi. “Các người hợp lực uy hiếp người ta. Ta đi mách Sky.” Nói rồi nó bay qua cửa sổ đi mất. “Chủ nhân chờ em trở về, em tìm người tới giúp.”

“Haha, mấy bữa nữa đánh nát mấy cái vảy của nó và cả cái đuôi con chim kia nữa.” Mars cười to nói lớn. Platoфе đưa mắt liếc nhìn Thiên, ‘hôm nay tâm trạng người này tốt, nếu không tên ngu này có ý định đánh con chim kia mới không bị chỉnh.’

Platoфе cúi đầu hướng Nhi nói :” Chủ nhân, người tính sắp xếp cho những người này như thế nào, thu nhận họ hay là thả họ rời đi, người là do người mang tới .”

Nhi nhìn Platoфе rồi nhìn mọi người: “Đúng vậy, dù sao cũng đã tới đây rồi, cứ để mọi người ở lại đi”. Lời Nhi vừa nói ra khiến mọi người có mặt ở đây ngẩn người vì quá vui vẻ, mấy người ôm chầm nhau la hét om sòm. Nhi thực sự không hiểu, có gì mà phải vui vẻ như vậy chứ, bản thân Nhi không biết rằng Wonderful là nơi linh khí dày đặc khiến tốc độ tu luyện của mọi người tăng rất nhanh, kỹ năng sẽ được xây dựng lại dễ dàng hơn nơi khác. Nhi cũng không hề biết rằng pháp thuật bảo vệ của vương quốc hoàn thiện chính là nguyên nhân tách biệt nơi đây với thế giới đang chiến tranh gay gắt.

Hitman vui mừng nhìn mọi người trong thôn trang rồi nhìn Nhi đang tiến bước tới gần người thanh niên đang ngồi ở vị trí trung tâm căn phòng kia. Khi Hitman còn đang ngơ ngẩn và mọi người còn đang thể hiện sự vui mừng của mình thì thấy giữa không trung hiện ra quyền trượng quốc vương, nó hạ dần xuống và dừng lại trước mặt Nhi, Nhi đưa tay cầm quyền trượng.

Mars bên cạnh nói với Nhi nhưng cũng vang vọng vào đầu óc của mọi người: “Quốc vương, người hãy tiến hành giải trừ phong ấn của vương quốc đi.” Nhi gật đầu và làm theo hướng dẫn của hệ thống, giải trừ phong ấn của Wonderful. Một ánh sáng màu vàng từ quyền trượng tụ tập thành đốm sáng rồi to dần, khi Nhi đưa quyền trượng lên trên đầu, ánh sáng được phóng kích lên lỗ qua cánh cửa sổ, đi ra khắp bốn phương tám hướng tới những điểm phong ấn của Wonderful. Bởi ánh sáng chói lóa khiến mọi người nhắm mắt lại, khi ánh sáng rút đi, mọi người mở mắt và thấy thanh niên tóc đen tên Hồn Huyết biến thành một thanh niên tóc trắng trong trang phục quốc vương, sau lưng là đôi cánh màu trắng, khuôn mặt lộ ra vẻ đẹp yêu nghiệt của Huyết tộc, đôi tai Tinh Linh đang cầm trong tay là Quyền trượng Quốc vương. Âm thanh hệ thống vang lên khiến mọi người đều nghe thấy: “Chúc mừng Quốc vương Hồn Huyết đã di dời vương quốc thành công trong bốn lục địa. Hãy lựa chọn tiếp đến Lục địa trung tâm để thực hiện mơ ước ngàn năm của người Tu Chân, nơi đó môn phái Tiêu Dao đang kêu gọi người chơi là đệ tử tập hợp chuẩn bị cuộc chiến Thiên Ma Hắc Ám.”

“Cậu ta là quốc vương Wonderful” Mọi người xôn xao. “Cậu ta còn là Người lai giữa Huyết Tộc, Thiên Giới, Tinh Linh, Nhân loại, không, vừa này hệ thống còn nói là người tu chân thuộc môn phái Tiêu Dao, đó là môn phái tu chân nổi nhất trong GOW”. Mọi người càng nói càng hăng say. Ai cũng không ngờ thanh niên đi với họ lại có lai lịch lớn như vậy. Hitman sau giây phút thần thờ thì hồi phục tinh thần, ‘hôm nay có quá nhiều lần bản thân mình thần thờ, ngẩn ngơ vì người thanh niên tên Hồn Huyết này, không là quốc vương Hồn Huyết của Wonderful’

“Quốc vương vạn tuế”. Hitman dẫn đầu đoàn người hướng Nhi hành lễ. Nhi cảm thấy thật sự không cần thiết phải hành lễ như vậy, nhưng sau này Mars nói rằng, chúc năng này là bắt buộc của người chơi, không thể xóa được, người chơi là dân chúng thuộc vương quốc nào thì khi thấy quốc vương đó sẽ theo bản năng tự động hành lễ.

“Quốc vương vạn tuế, chúng thần nguyện là công dân của Wonderful.” Đoàn người hướng Nhi hành lễ.

.....

Nhi được Thiên ôm bay trên trời dẫn đi thăm quan khắp nơi của vương quốc, lấy vị trí tế đàn phía trên lâu đài của quốc vương làm vị trí chính giữa thì trên bầu trời của Wonderful lúc này có bốn sắc trời xen lẫn

nhau tạo nên cảnh sắc huyền ảo, sau đó lan dần ra các hướng sắc tím ở hướng Bắc, sắc vàng ở hướng Nam, màu trắng ở hướng Tây và màu xanh lam ở hướng Đông. Nhi chớp chớp mắt nhìn cảnh sắc mọi nơi, phía dưới hoa cỏ màu sắc rực rỡ, hương thơm của các loài hoa thu hút rất nhiều ong bướm. Thiên hướng cánh đồng hoa hạ đôi cánh. Vừa đặt chân xuống cánh đồng hoa, Nhi hăng hái chạy tới những cây hoa, ngắt một vài loài hoa rồi kết thành một vòng nguyệt quế, sau khi kết xong, Nhi chạy lại bên Thiên đội lên đầu Thiên.

Thiên nhìn Nhi chăm chú kết vòng nguyệt quế và đội lên đầu mình. Bàn tay Thiên kéo Nhi lại gần hơn, hai người cùng ngồi trên một thảm cỏ ngắm nhìn cánh đồng hoa và bầu sắc tứ sắc: “Em không muốn hỏi gì sao?”

Nhi ngẩng đầu nhìn Thiên và nói: “Có chứ, rất tò mò là đằng khác, anh nói sẽ có nhiều thời gian để nói, vì vậy em sẽ chờ anh nói cho em nghe.”

Thiên mỉm cười nhìn Nhi, đúng vậy, Nhi vốn lười suy nghĩ, mọi chuyện cứ nghĩ đơn giản, nếu ai nói giải thích thì Nhi sẽ chờ giải thích chứ không tự mình tìm sâu vấn đề.

“Bây giờ anh sẽ kể em nghe một câu chuyện nhé”

43. Chương 43: Tổ Không Biết Hát

“Bây giờ thì tính sao đây? Mai là tới 20 tháng 11 rồi, danh sách đăng ký tiết mục thì không thể thay đổi.”

“Thì sao nữa, bỏ hoặc báo lại cho bên văn nghệ là lớp mình thay đổi tiết mục.”

“Cũng tại cái Ngân khoe khoang chọn tiết mục hát múa đó cơ.”

“Thế đưa nào lúc đầu giờ hai tay đồng ý hả.”

Đây là tiếng nói vang vọng ra ngoài hành lang của học sinh lớp 11B1. Ba người Nhi sau khi từ sân tập bóng về thì nghe được đoạn hội thoại đó. Vừa bước chân vào lớp thì thấy mặt mày ai cũng ỉu xiu, người thì nằm dài trên bàn, người thì gõ gõ mu bàn tay. Nhưng miệng cũng đang hoạt động.

“Hay đổi violon thành piano đi, hay ghi ta vậy?” Nam tay đang cầm chiếc ghi ta khẩy vài nốt nhạc nói.

“Để ai cũng ngu không biết đàn violon với ghi ta và piano nhỉ?” Lan Hương bĩu môi nhìn Nam.

“Tổ biết chơi violon đấy”. Ngay lúc này giọng Nhi lên tiếng làm tất cả im lặng. Đông và Sơn nhìn sang Nhi.

“Hôm nay bạn rất kỳ lạ nhé, sáng giờ mặt mày hớn hờ, giờ lại xung phong chơi violon chứ.” Sơn nhìn Nhi chằm chằm rồi quay sang hỏi Đông: “Có phải Nhi có chuyện vui không?”

Đông lắc đầu: “Vẫn như mọi khi mà”. Đông vỗ vai Sơn: “Đừng lại suy diễn lung tung nữa.” Mọi người nhìn ba người mới bước vào, khi nghe Nhi nói thì nhìn Nhi chằm chằm, Nam bỏ lại cây ghita lên bàn và chạy lại gần Nhi: “Bạn thật sự biết chơi violon hả?”

Nhi gật đầu thay câu trả lời. “Ha ha, vậy là đã giải quyết được vụ violon rồi nhé”. Nam cười lớn giờ ngón tay lên với mọi người trong lớp. Sau đó quay lại hỏi Nhi: “Hay quá, bạn vừa chơi violon vừa hát nhé. Lớp mình mai tham gia tiết mục văn nghệ chào mừng ngày nhà giáo. Giờ bạn thử đàn xem sao?” Nam hướng Lan Hương, “Đưa tổ violon cái Lan Hương, cầm cả bản nhạc nữa.”

Hừ, Lan Hương trừng mắt nhìn Nhi rồi đưa đàn và bản nhạc cho Nam: “Không biết chơi thì đừng có ra vẻ ta đây.” Mọi người trong lớp đồng loạt quay mặt hướng phía khác, ai cũng biết quan hệ hai người này rất tồi tệ. Nhi không nói gì chỉ cười. Nhận bản nhạc và chiếc đàn từ Nam, Nhi đọc bản nhạc chừng mười phút, sau đó cầm đàn điều chỉnh chút âm thanh và bắt đầu đàn thử. Lần đầu tiên Nhi vẫn còn vấp và nhìn vào bản nhạc. Sau vài lần Nhi quen thuộc kéo đàn. Mọi người chìm và tiếng đàn violon du dương.

Ngay sau khi Nhi kết thúc mọi người vỗ tay khen ngợi, “Bạn hát đi, Nhi.” Mọi người hò hét với Nhi.

“Tổ không biết hát.” Nhi lắc đầu nói.

“Hả, không phải ai chơi đàn thì đều có năng khiếu ca hát sao. Đừng từ chối.” Mọi người tiếp tục nhao nhao.

“Tổ thật sự không biết hát.” Nhi phủ nhận.

“Bạn thử hát đi.” Nam lên tiếng, mọi người cũng gật đầu phụ họa. Nhi bắt đầu nhìn mọi người rồi hát. Khi Nhi hát xong thì thấy cả lớp lặng yên như tờ. Sơn là người phản ứng đầu tiên.

“Lần sau Nhi đừng hát nhé. Tổ tưởng heo chộc tiết ở đâu. ” Sơn vừa nói xong thì Nam và mọi người cũng tự động gật đầu theo. Sơn quay qua nói nhỏ với Đông: “Chắc ông cũng sẽ không có cái giọng hát kinh khủng như vậy chứ?” Đông nhìn Sơn cười một nụ cười rục rịch: “Muốn nghe thử không? Chắc chắn là tuyệt hơn cả Nhi hát nữa kìa”. Lan Hương cũng có ý định bảo Đông hát, nhưng thấy Sơn nói rồi thì cũng phản ứng quay lại nhìn Đông, vừa nghe Đông nói vậy thì cũng phản ứng giống Sơn lắc đầu liên tục. Sơn lẩm bẩm chỉ có mình Đông ngay gần nghe thấy: “Cái này cũng là tính chất di truyền sao?” Nghe Sơn nói vậy, Đông nhìn sang Nhi, ‘gia đình Đông vốn không ai có năng khiếu âm nhạc, Nhi có thể chơi violon như vậy là tài giỏi nhất nhà rồi’.

Cả lớp sau khi nghe được giọng hát của Nhi thì đều tự động không ai nhắc lại vụ để Nhi hát nữa, tất cả đều nhìn cô bạn xinh xắn có giọng hát giết người bằng âm thanh này càng thêm rục rịch. Nhi nhìn mọi người mà cười, ‘bọn Jame, Luck và May trước kia cũng từng có phản ứng như vậy, chỉ có mỗi anh Thiên là chịu đựng nghe Nhi hát, mỗi lần như vậy, anh đều bảo Nhi đàn còn để anh hát.’ Nghĩ vậy Nhi nở nụ cười khiến mọi người đều nhìn Nhi mà ngẩn người, ‘lần đầu tiên thấy Nhi cười như vậy, bạn ấy cười thật đẹp’, Nhi không ngờ nụ cười của mình đã tăng thêm ấn tượng tốt cho mọi người.

Lan Hương nhìn mọi người trong lớp bị thu hút bởi Nhi thì vô thức nắm chặt bàn tay: “Đúng là hồ ly tinh, ai cũng câu dẫn”.

Giang nhìn cô bạn ít khi nở nụ cười rồi nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Lan Hương mà thở dài, Giang đi tới và vỗ vai Lan Hương: “Bạn đừng cứ vạch lông tìm giận nữa đi, tớ thấy Nhi cũng không phải là loại người đó đâu.”

Lan Hương trừng mắt nhìn Giang: “Bộ bạn cũng bị cô ta lừa bịp à”.

“Không có”. Giang lắc đầu. “Đừng có vì bản thân không ưa bạn ấy mà làm mất đoàn kết của cả lớp đi, ngày mai diễn văn nghệ rồi đấy, mau vào vị trí đi.” Giang đẩy đẩy Lan Hương lên phía trên.

Đông và Sơn ngồi ở phía dưới nhìn các bạn tập diễn nói: “Theo ông, ngày mai lớp mình được giải mấy?” Sơn nhìn mỗi người đang luống cuống ở từng vị trí mà hỏi Đông ở bên cạnh.

“Mình không biết, chắc không đến mức bị đem gạch về nhà xây đâu.” Đông cũng nhìn mọi người và Nhi đang đứng ở vị trí trung tâm chơi violon.

“Tôi thấy có người đẹp Nhi đứng đó, mọi người ngắm người đẹp rồi còn đâu mà chú ý dàn ca nghiệp dư của lớp mình chứ, mà tự dưng con nhỏ Bảo Ngân sao lại bị gãy tay gãy chân vào thời điểm này chứ, có khi nó lại giữ chứng tiểu thư ấy.” Sơn vừa nói xong thì thấy một cô bạn bước vào, trên mặt cô gái có vài vết thương đã được xử lý, tay cô gái được băng bó cẩn thận. Cô gái nhìn sang Sơn định nói gì đó nhưng phát hiện ra mình không thể nói nên chỉ có trừng mắt liếc Sơn rồi quay đi chỗ khác.

Sơn gãi gãi cái mũi, nhìn sang Đông nói: “Hình như tớ vừa bị bắt quả tang nói xấu người ta đúng không?” Đông gật đầu thay cho câu trả lời. Đông nhìn sang Bảo Ngân, “cô bạn này ở trong lớp khá được nhiều người yêu thích, cô ấy lại là thành viên của đội văn nghệ trường, tự dưng bị đánh hội đồng dẫn đến thương tích đầy người không biết có bị thương đến gân cốt không”. Bảo Ngân cảm thấy có ánh mắt nhìn mình thì nhìn sang thấy Đông đang lộ ánh mắt lo âu nhìn tay mình, Bảo Ngân hơi ngẩn người nhìn cậu bạn đeo kính cận to tướng với mái tóc bù xù che lấp phần lớn khuôn mặt, ngoài Lan Hương thì hầu như không bạn nữ nào trong lớp tiếp xúc với Đông nên cũng như những người khác Bảo Ngân không quan tâm đến người bạn này trong lớp.

Đông chú ý Bảo Ngân quay lại nhìn mình thì gật đầu rồi xoay đầu nhìn về hướng Nhi cùng mọi người. Bảo Ngân theo ánh mắt của Đông nhìn về Nhi, một tia sáng lóe lên trong ánh mắt Ngân nhìn Nhi, ‘không nghĩ tới bạn gái này lại có năng khiếu violon như vậy?’. Lúc này cả Bảo Ngân và Đông không biết rằng, trong tương lai gần hai người sẽ còn rất nhiều dịp tiếp xúc với nhau.

.....

Ngày hôm sau, sự xuất hiện của Nhi trên sân khấu khiến tất cả thành viên đội bóng đều ngẩn tò tè nhìn

Tiểu Ác ma khoác lên bộ váy trắng như Thiên Sứ đàn bài “Người thầy”. Thấy bạn học của mình, nhiều người bị hình tượng Thiên Sứ xinh đẹp của Nhi hấp dẫn, cả bọn chỉ có thể bất đắc dĩ và bất đắc dĩ, cái hình tượng hiểu lầm hơn năm qua, chỉ qua hình tượng ngày hôm đó mà bị đảo lộn.

Buổi biểu diễn chào mừng ngày nhà giáo đi qua cũng là thời điểm mà tất cả thành viên đội bóng bước vào ôn thi học kỳ và chuẩn bị tinh thần cho vòng đấu loại Quốc gia – Khu vực đồng bằng sông Hồng.

44. Chương 44: Trước Ngày Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng

Mùa đông đã tới, những cơn gió mùa mang theo hơi lạnh tê tái. Kỳ thi học kỳ cũng đã kết thúc tốt đẹp và cả đội bóng cũng chuẩn bị cho cuộc thi đấu bảng. Tại phòng họp của đội bóng đá.

“Ồ, chúng ta thi đấu tại bảng A khu vực đồng bằng Bắc Bộ và đối thủ là trường THPT Ý Yên – Nam Định.” Sơn cùng mọi người sau khi đọc xếp hạng các đội tham gia tại các vòng bảng thi đấu thì nói.

“Đây là một đội mạnh của Nam Định, năm nào cũng đã lọt vòng chung kết khu vực đồng bằng Bắc Bộ đó. Năm ngoái, đội bóng đá trường THPT Trần Phú đã bị thua trước đội THPT Ý Yên là 3-0 đó. Năm nay, thành viên đội bóng này không hề thay đổi. Chúng ta sẽ phải cố gắng hết sức mới mong giành chiến thắng đó. Hoàng hơi lo lắng bèn nói.

“Đừng có bi quan như vậy chứ, đội trưởng. Tuy đội đó mạnh, nhưng chúng ta cũng đã tập luyện chăm chỉ mà. Mục tiêu của chúng ta là đội vô địch quốc gia, vì vậy, chúng ta sẽ phải vượt qua các đối thủ dù đối thủ đó mạnh đến đâu. Phước giờ tay phát biểu (cầu thủ số 12 – đội bóng chính thức).

“Trong lượt đầu này, trường THPT Ý Yên chắc chắn sẽ sử dụng đội hình chuyên về tấn công 3-4-3. Còn chúng ta sẽ sử dụng đội hình 4-3-3.” Nhi để bản xếp hạng xuống bàn rồi nhìn tất cả mọi người và nói.

“Hả, chúng ta cũng chọn đội hình tấn công à.” Sơn ngạc nhiên nhìn Nhi hỏi xác nhận.

“Đúng vậy, nhiệm vụ của hàng hậu vệ và trung vệ là rất quan trọng trong trận này. Tất cả hãy nhớ cần linh hoạt trong mọi tình huống, không cần phải lo lắng khi gặp những đợt sóng tấn công của đối phương.” Nhi ngừng lời quét mắt nhìn tất cả mọi người và nở nụ cười tươi. “Với lại, sự cân bằng trong tâm lý là rất quan trọng. Những đội mạnh chưa chắc là những đội cân bằng tâm lý trong thi đấu, nhiều đội khi gặp phải khó khăn một chút đã bị khủng hoảng tâm lý.”

“Hay đó, nếu chúng ta làm họ mất cân bằng tâm lý là được chứ gì.” Tâm vỗ hai lòng bàn tay vào nhau, cười nói (cầu thủ số 7 của đội bóng chính nói).

“Thế thì mang gì tinh thần thể thao chứ.” Phước khinh bỉ nhìn Tâm và nói. “Chúng ta phải thắng một cách đẹp mắt chứ.”

“Nói gì thì nói, thi đấu trong thời tiết đông giá này thật là khó khăn cho chúng ta.” Hoàng hơi ảo não nhìn Nhi với đôi mắt cún con. “Lạnh như vậy mà phải đấu trận này thật khó mà”.

“Ồ, mà chẳng phải từ năm ngoái, các trận bóng đá diễn ra vào mùa hè năm trước hay sao, hè năm sau sẽ diễn ra giải bóng đá quốc gia mà. Như vậy, sau 2 năm sẽ có một giải bóng toàn quốc. Sao từ năm nay, năm nào cũng có giải bóng đá các trường THPT cấp quốc gia.” Đông vừa dừng lời thì tất cả đều khinh bỉ nhìn về phía Đông, Đông hơi ngạc nhiên nhìn mọi người, đợt vừa rồi vừa tập đá, vừa phải tham gia lớp bồi dưỡng học sinh giỏi, thời gian của Đông hầu như căng kín hết.

“Đó là em không biết rồi, từ năm nay, trận chung kết giải bóng đá các trường THPT Quốc gia được diễn ra vào cuối tháng 04 hàng năm, sau khi Bộ Giáo dục và Liên đoàn bóng đá Quốc gia phối hợp tổ chức Giải bóng đá các trường THPT Quốc gia từ năm nay thì Liên đoàn Quốc gia đã quyết định sẽ tổ chức các giải đấu từng khu vực theo năm học, như vậy, một năm sẽ có một giải bóng đá Quốc gia. Điều này cũng sẽ giúp tránh trường hợp năm trước đội hình bóng đá của các khu vực đã lọt vào thi đấu Quốc gia đang học năm lớp 11 không thể tiếp tục vào năm sau vì đã học lớp 12. Như vậy, sẽ công bằng cho tất cả các đội.” Hoàng giải thích một lượt cho Đông.

“Nói vậy là các anh năm nay lớp 12 cũng có thể tham gia giải chung kết à?” Sơn hỏi.

“Không hẳn vậy, lớp 12 chỉ được tham gia tới hết vòng loại vào cuối tháng 2 hàng năm thôi. Chính vì vậy mà đội hình chính của trường ta có nhiều em lớp 10 và lớp 11. Bọn anh chỉ có thể tham gia cùng các em cho đến hết giải khu vực.” Hoàng giải thích.

“Ba năm qua, trường ta đều chỉ dừng lại ở vòng bán kết thi đấu thành phố, năm ngoái may mắn đạt giải Á Quân thành phố mà là một trong hai đội vào được vòng loại. Năm ngoái là lần đầu tiên lọt vào vòng loại khu vực, năm nay lại là lần hai vào tiếp vòng loại, nên bọn anh không còn nuôi tiếc.” Thao nói.

“Tốt nghiệp cấp ba, các anh sẽ tiếp tục đá bóng chứ ạ.” Hà nhìn Phước nói, năm ngoái số 12 cũng là một đàn anh tài giỏi, năm nay Phước cũng kế thừa vị trí số 12 này.

“Bọn anh mỗi người đều có một mục đích riêng.” Tâm chỉ tay vào Phước và nói: “Phước là có ý định tiếp tục sự nghiệp bóng đá thôi.” Tâm nói.

“Đã tới giờ luyện tập rồi. Mọi người khởi động đi.” Nhi nhìn mọi người và nở nụ cười, nói. Nhìn thấy nụ cười đó của Nhi, tất cả đồng lòng rung mình một cái. Biết ngay là Tiểu Ác Ma vẫn là Tiểu ác ma không bao giờ có thể trở thành Thiên Sứ mà.

“Trời rét mà vẫn tập à.” Sơn uể oải xoa hai bàn tay thở hơi ra.

“Vậy, bạn ở lại đây mà ngủ đi.” Nhi nghiêm khắc liếc nhìn Sơn đáng vẻ uể oải và nói.

“Đi thôi Sơn, em ấy không kiên nhẫn ai đâu.” Đông kéo tay Sơn đứng lên.

“Ừ, thì đi.” Sơn nhìn Nhi đang bọc kín trong tá quần áo trong khi mình thì chỉ có mỗi cái áo mà cảm thấy uất ức. Sơn nghĩ mọi người chắc chắn cũng thấy Nhi dã man giống mình.

....

Tại phòng học may trường, các bạn nữ lớp 11B1 đang đo vẽ trên bàn vẽ mẫu.

“Ngày mai, đội bóng trường mình sẽ đi Nam Định thi đấu đó.” Giang nhìn các bạn nữ khác trong phòng học và nói.

“Bọn mình đi cổ vũ đi.” Lan Hương hưng phấn quay sang nhìn mọi người rủ rê.

“Sao phấn khởi vậy? Giang nói trong khi biết rõ lý do vì sao cô bạn này lại phấn khích như vậy. “Sau khi biết chuyện Nhi và Đông là anh em, trông bà vui hẳn ra nhể”.

“Ừ, ai mà biết được họ là anh em chứ. Mà nhớ tới trận hôm đó thật không ngờ được.” Lan Hương nghiêng người vẽ một đường nối giữa hai điểm trên mảnh vải hoa với nhau.

“Ừ, nhìn thì cứ ngỡ là Nhi mảnh mai yếu đuối ai ngờ bạn ấy có thể đánh gục 5 tên côn đồ chứ.” Giang cũng bất ngờ khi thấy hành động của Nhi ngày hôm đó.

“Nếu hôm đó bọn mình không đi theo nghe trộm thì chẳng biết được câu chuyện của Đông và Nhi nhỉ.” Lan Hương không cho rằng việc làm của mình đáng xấu hổ.

“Đúng vậy, ai mà ngờ được chuyện đó chứ.” Giang gật đầu phụ họa.

.....

Cả Giang và Lan Hương đều hồi tưởng lại. Tuần trước, Giang và Lan Hương cùng rủ nhau theo dõi Đông và Nhi sau buổi tập bóng, cũng bởi vì dạo gần đây, Nhi nổi lên như một hot girl xinh xắn, đàn hay, Lan Hương vì vậy mà càng làm rõ lên. Suốt gần 3 tiếng đồng hồ, cả hai được đi hết phố này đến phố khác theo chân hai người không biết một mỗi là Nhi và Đông.

“Họ hẹn hò sau buổi học à?” Giang ngờ vực nhìn Lan Hương và hỏi. Nhìn mặt Lan Hương lúc này trông thật thắm, đôi mắt như ứa lệ khi nhìn thấy hai người phía trước tay trong tay chỉ trở vào hàng quán.

“Mình làm sao giờ, mình quen Đông trước mà.” Lan Hương nhìn Giang hỏi.

“Chúng ta cứ đi theo họ một chút nữa đi.” Giang không biết nên trả lời thế nào nữa, nói sao thì trong mắt cô bạn này hiện nay là hai trái tim vỡ tan tành như mảnh thủy tinh rồi. “Có thể không như chúng ta nghĩ đâu.” Giang chỉ đành an ủi Lan Hương như vậy thôi.

45. Chương 45: Họ Thật Sự Là Anh Em

Hình ảnh ngày hôm đó được tái diễn lại sinh động như ngày hôm qua, Giang và Lan Hương nhìn nhau mà nở nụ cười.

Vào 20h00 ngày hôm đó, Đông chạy đi đâu đó, Nhi ngồi chờ ở ghế đá. Một đám thanh niên 5 người vây quanh Nhi rủ rê Nhi đi chơi cùng bọn họ. Giang và Lan Hương lúc này nấp trong bụi cây. Sau vài tiếng to nhỏ, thấy Nhi vẫn không nói một tiếng đi hay đi cùng cả bọn, một tên trong đám thanh niên giở trò xàm sỡ với Nhi. Có lẽ sức chịu đựng của Nhi đã tới giới hạn, Nhi tát cho tên đó một tát. Cú tát mạnh khiến tên đó ngã lăn ra đường. Thấy đồng bọn của mình bị ngắt, bốn tên còn lại mặt mày nổi cáu xông vào tấn công Nhi. Vẫn thư thái ngồi yên trên ghế đá, Nhi đưa người tránh những cú đá của bốn tên và nhanh tay tát từng tên một, cả bốn tên đó cũng như đồng bọn của mình đều lăn ra bất tỉnh. Đúng lúc đó Đông trở về trên tay cầm theo một túi kem, ngạc nhiên khi thấy 5 thanh niên gục ngã trước mặt Nhi, Đông hỏi:

“ Họ bị sao vậy?”

“Họ bị cảm ấy mà.” Nhi nhìn mấy người nằm dưới đất, hướng ánh mắt về Đông cười nói.

“Hả, vậy phải mau gọi cấp cứu thôi.” Đông hốt hoảng lấy điện thoại đang định bấm số thì Nhi cản.

“Họ không sao đâu, 10 phút nữa họ sẽ tỉnh ấy mà.” Mặt Nhi nhìn bình thản như việc không hề liên quan tới mình

“Em vừa bảo họ bị cảm mà, sao lại tỉnh trong 10 phút được?” Đông cảm tưởng cái hình ảnh này khá quen thuộc, hình như từng thấy rồi, sau đó Đông nhớ đến cô bé Aki có mái tóc vàng năm ngoái gặp ở công viên Ss.Y.

“Anh cứ coi như không thấy gì đi.” Nhi nhún vai tựa lưng vào thành ghế đá sau lưng.

“Đã có chuyện gì vậy? Em phải giải thích rõ ràng cho anh biết chứ.” Nhiều khi Đông cảm thấy thái độ của Nhi rất khiến người khác bực mình.

“Đã bảo anh hãy coi như không thấy gì mà sao hỏi hoài vậy?” Trong giọng nói của Nhi lộ ra sự không hài lòng, Nhi nhìn Đông.

“Dĩ nhiên là anh phải hỏi rồi, họ bị như vậy, nhờ có chuyện gì xảy ra, mình làm sao có thể thản nhiên như không thấy chuyện gì được. Với lại, họ bị ngắt trước mặt em gái anh một cách bất bình thường thì làm sao anh không lo lắng được chứ.” Đông cũng nhìn vào mắt Nhi, đồng dục nói từng lời.

Cả Giang và Lan Hương đều vô cùng yêu quý Đông bởi tính cách luôn quan tâm tới mọi người nhất là luôn giúp đỡ những người gặp nạn. Cả hai ngạc nhiên khi nghe Đông nói hai từ “em gái”. “Như vậy nghĩa là sao nhi?”. Cả hai nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra sự ngạc nhiên.

“Được rồi, được rồi mà, họ có ý đồ xấu với em gái anh đó. Em gái anh chỉ phản ứng lại thôi mà. Mới có ăn một cái tát mà đã ngắt rồi. Họ yếu quá.” Nhi khua tay và giải thích cho Đông chuyện vừa mới xảy ra.

“Em nói sao cơ.” Vừa nghe thấy những người đó có ý xấu với Nhi, Đông chạy vội vàng lại gần Nhi, kiểm tra một lượt trên dưới. “ À, mà em có sao không?” Đông lo lắng hỏi không biết liệu Nhi có bị thương không.

“Em mà có sao thì đã không ngồi ở đây chờ anh rồi và họ đã không nằm dưới đất như vậy rồi.” Nhi chỉ tay vào những người đó và đứng dậy. “Anh không định cho em ăn kem à.” Nhi đưa tay tự mình cầm một que kem ốc quế hương vani. An nhìn Nhi lấy cây kem ốc quế hương vani mà cau mày, rõ ràng lúc này kêu mua kem socola mà giờ lại lấy vani. Sau đó hai anh em ngồi trên ghế đá tự nhiên ăn kem mà không ngó ngang tới mấy thanh niên đang nằm dài dưới đất trước mặt.

“Cũng muộn rồi, chúng ta về thôi. Chắc anh Lăng với anh An cũng đã về rồi.” Sau khi Đông ăn xong que kem thì Đông gơ bàn tay nhìn đồng hồ nói.

“Em vừa nhớ ra, tối nay anh An phụ trách bếp đúc mả. Anh ấy nấu ăn dở tệ, mình phải ăn cái gì ở ngoài trước, không thì chết đói mất.” Nhi đập hai bàn tay vào nhau nói.

“Hi, anh An mà nghe được câu này chắc buồn lắm đây. Anh ấy chỉ muốn nấu thật nhiều món ăn quê hương cho em mà em lại chê.” Đông mỉm cười.

“Thế tối mai anh vào bếp xem nấu có ngon hơn không nhé. Có khi cũng dở tệ ấy.” Nhi liếc mắt nhìn Đông và nói.

“Em đừng chê hoài như vậy, em có chắc mình sẽ làm ngon không vậy? Tối ngày kia đến lượt em đó.” Đông cũng trêu chọc Nhi nói.

“Hihi, em sẽ cho mọi người ăn trứng ốp lết, món tủ của em đó.” Nhi giơ tay lên trên cao, quay người đứng dậy bước lên phía trước rồi quay người lại nói với Đông.

“Trời, vậy là em cũng không biết nấu nướng à?” Đông nhìn Nhi với ánh mắt khó tin.

“Ai bảo không biết chứ.” Nhi khua tay trước mặt, bĩu môi và nói.

“Em biết làm món trứng ốp lết chứ gì?” Đông không nhìn Nhi mà vươn tay xách hai cái ba lô phía dưới ghế đá xách lên vai, đứng dậy bước tới gần Nhi.

“Yeah, sao anh biết hay vậy?” Nhi giơ hai ngón tay tạo hình chữ V, tươi cười nói.

“Đúng là anh An nấu vẫn hơn em mà”. Đông lắc đầu, chân bước lên vài bước.

“Anh nói cái gì vậy? Anh dám chê em à. Đã vậy thì đừng hòng được ăn que kem này nhé.

Nhi giằng nốt túi kem trên tay còn lại của Đông, Đông nhìn cô bé hai tay mỗi một tay cầm kem, một tay xách túi kem, lúc cầm một miếng bên tay trái, lúc cầm miếng kem bên tay phải, Đông cười nhìn hành động ấu trĩ của cô em gái mà nói: “Nhìn em kìa, tham ăn quá đó.”

“Anh đừng tưởng anh nói vậy thì em sẽ nhường cho anh miếng nào nhé.” Nhi vừa cầm một miếng kem bên tay phải vừa nói.

“Nếu em thích ăn kem, lần sau anh sẽ dẫn em tới một quán ngon lắm. Mà ăn nhiều sẽ cảm đó, trời đang lạnh mà.” Đông quan tâm lo lắng nhìn Nhi.

“Không cần anh lo đâu, em khỏe lắm, không có chuyện em bị cảm đâu. Hi.” Nhi cắn một miếng kem và cười nói.

“Chúng ta về nhà thôi.” Đông đưa tay gạt miếng kem dính trên mũi cô em gái. “Hy vọng những ngày anh em ta tự sinh sẽ nhanh trôi qua, tự đừng anh rất mong nhớ những món anh Lãng nấu nhé.”

“Vâng” Nhi gật đầu. “Em cũng nhớ anh Lãng ghê gớm”.

“Em thèm món ăn của anh ấy thì có.” Đông vạch trần cô bé.

“Anh cũng giống em còn gì, nói chung là giờ đi kiếm gì lót dạ đã, không thì tối nay ôm bụng đói đi ngủ đó.” Nhi vừa nói vừa lấy trong túi kem một que kem cho Đông. “Đây, que này cho anh”. Đông nhìn Nhi cười gạt đầu, tay nhận que kem Nhi đưa tới.

Khi cả hai cùng đi khỏi, Giang và Lan Hương giờ vẫn như đang chìm trong những suy nghĩ của mình. « họ thật sự là anh em à »...

46. Chương 46: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (1)

“Woa, sân vận động này rộng quá trời, nó rộng bao nhiêu vậy?” Tâm ngửa đầu nhìn sân vận động Thiên Trường khi cả đội vừa bước chân vào.

“115x72m. Hoàn thành năm 2003.” Sơn liếc mắt nhìn Tâm đang chạy nhảy mà giải thích.

“Ái chà, nhóc giỏi nhỉ. Biết cả chuyện đó cơ à.” Tâm cười nói, “Tưởng đầu óc nhóc bị hủ hết chẳng còn gì trong não chứ?”

“Đừng có gọi tôi là nhóc, nếu không vì nghỉ học 2 năm, nay năm tôi cũng học đại học rồi đó.” Sơn cau mày nói. “Với lại ai bảo hủ thì không thể biết thứ khác”.

“Này, học kém lớp thì vẫn là kém, chấp nhận làm đàn em đi.” Tâm khoác tay lên vai Phước gần đó và nói. “Với lại đọc ít đam mỹ, yaoi đi, tôi nghi ngờ cậu đang tự bẻ cong cậu đó, nhóc con à”.

“Đã bảo cấm gọi tôi là nhóc mà, muốn chết hử?” Vài vạch đen chạy dài trên trán Sơn.

“Đúng là đáng ngạc nhiên, tỉnh Nam Định lại tổ chức cho 2 đội bóng đá của 2 trường THPT thi ở một sân vận động như sân vận động Thiên Trường.” Hoàng nhìn hai kẻ đang ầm ĩ mà nói chen ngang.

“Dĩ nhiên, những cầu thủ của trường THPT Ý Yên đều đã được mời thi đấu cho câu lạc bộ bóng đá Nam Định mà.” Hà nhìn Hoàng gật đầu.

“Em tìm thông tin này ở đâu vậy ?” Hoàng ngạc nhiên nhìn Hà, cái thông tin của mấy câu lạc bộ bóng đá Nam Định mà cũng tìm tòi được.

“Trên google ấy anh.” Hà vừa nói vừa mở ba lô đưa cho Hoàng coi bài báo trong chuyên mục thể thao. “Hôm qua em có in bài này ra đây, này ở trên xe em có coi qua rồi”.

“Woa, đáng ngưỡng mộ thật.” Hoàng cầm tờ giấy có bài báo và đọc, sau đó thì reo lên.

“Đừng có khen ngợi đội đó, họ là đối thủ của chúng ta hôm nay đó. Tập trung tinh thần vào các cậu bé.” Phước lên tiếng cắt ngang lời Hoàng.

“Chúng ta tới sớm 2h đồng hồ không phải là để chơi đâu nhé. Cả đội chính thức và dự bị phải làm quen với sân bóng đi.” Nhi bước vào sân vận động sau cùng cũng nghe được lời mọi người đang nói to nói nhỏ.

“ Hà, không phải chứ, vẫn phải tập luyện à?” Sơn há mồm khi nghe thấy Nhi nói vậy.

“Bớt cầm nhần đi, ông tướng.” Tâm vỗ vai Sơn nói. Trong lòng Tâm cũng đang buồn đây, đến trước giờ thi đấu còn phải tập luyện, trâu bò cũng còn nghỉ ngơi, Tâm nhìn sang bên Nhi đang nói gì đó với thầy Trung.

Lúc này, khi Nhi và thầy Trung vừa nói xong thì thầy Trung hướng mọi người, vỗ hai bàn tay vào nhau và nói: “Được rồi, các em thân yêu. Ban quản lý sân bóng đã đồng ý để chúng ta vào trong sân bóng.”

“Mình có một ý kiến.” Thầy Trung vừa nói xong thì Sơn hét to với mọi người. “Nếu chúng ta thắng trận này, sau khi kết thúc, chúng ta đi Quất Lâm nhé. Mình thích ngắm biển.”

“Thằng này sợ quá hoá rồ hay sao ấy, trời thì lạnh rủ nhau đi biển nữa chứ.” Tâm nói rồi cười to, nhìn Sơn chằm chằm. Cả đội 24 người cũng cười theo.

“Muốn chết hử.” Sơn lườm Tâm, bàn tay nắm chặt khuya khuya trước mặt Tâm. “Ở đó đâu chỉ có biển đâu chứ, còn nhiều thứ khác mà. Đúng là những đứa trẻ chẳng biết cái gì cả.”

“Mi muốn chết à, tên nhóc kia. Bảo ai là đứa trẻ hử.” Tâm lườm lại Sơn và cũng nắm bàn tay khuya lên trước mặt. “Mi thì ngoài đam thì biết cái quái gì hử, Sơn?”

“Thôi ngay, cả hai ngừng ngay cái trò này lại. Chúng ta phải đoàn kết chứ.” Hoàng chen ngang đứng giữa hai người, nhìn cả hai, ngăn hành động tiếp theo sẽ xông vào nhau của cả hai.

Hai cú đấm vào hai bên má trái và phải làm Hoàng đau điếng kêu lên: “Hai cái tên quỷ này. Hết trò rồi à mà quậy vào giờ này hử.” Hoàng tức giận đấm trả cả hai.

“Đúng là một cảnh hay nhỉ ?” Một giọng nói cất lên làm cho cả ba đang giằng co nhau dừng lại. Cả ba nhìn lại phía sau mình, phía sau họ là một thanh niên có dáng cao, vạm vỡ, nước da màu bánh mật. Một thanh niên đứng sau đó cũng có dáng cao và có nước da trắng.

“Chưa vào trận đấu mà họ đã lục đục nội bộ rồi.” Người thanh niên có nước da trắng cười nhìn.

“Có vẻ như vì sợ đội bóng trường ta nên có kẻ sợ chết muốn đào tẩu thì phải.” Người thanh niên có nước da bánh mật cười nhìn mọi người trong đội bóng. “Đây là đội bóng trường Việt Ba - thành phố Hà Nội đây sao? Họ sẽ thắng được chúng ta với những kẻ nhìn thư sinh thế này sao?” Người thanh niên có nước da bánh mật nhìn chằm chằm vào Đông và nói.

“Đúng là họ tặng chúng ta bàn thắng ngày hôm nay rồi.” Người thanh niên có nước da trắng vỗ vai người bạn có nước da bánh mật bên cạnh, cười tươi nói.

Lời lẽ khinh miệt của hai người khiến cả đội khó chịu. Nhi cũng khó chịu không kém nhìn hai người vừa mới xuất hiện, không cần phải hỏi cũng biết họ chính là thành viên của đội trưởng Ý Yên:

“Các bạn quá tự tin vào mình thì phải. Chưa đấu thì chưa biết được mèo nào cắn mèo nào đâu nhé.” Nhi bước lên phía trước đối diện với cả hai và tự tin trả lời.

“Ồ, cô bé là quản lý đội bóng sao.” Hai người thanh niên nhìn Nhi một hồi. Người thanh niên có nước da trắng mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào Nhi. “Đúng là con gái thành phố, nhìn đẹp ghê, đáng cũng chuẩn nữa chứ. Em tên gì vậy ? Em có bạn trai chưa, hay làm bạn gái anh nhé.” Người thanh niên có nước da trắng bước tới gần Nhi hỏi một tràng.

“Ai làm bạn gái người chứ.” Sơn chạy lại đứng giữa Nhi và người thanh niên có nước da trắng. “Chúng ta sẽ cho đội người biết tay.” Sơn giơ một ngón tay giữa lên trước mặt thanh niên nọ.

“Đúng vậy.” Cả đội gật đầu, ánh mắt nhìn hai cầu thủ đội bạn và đồng thanh

“Hầy, sợ chưa kia. Được rồi, cá cược nhé. Nếu đội ta thắng, cô bé này sẽ là bạn gái của chúng ta. Các người thấy sao?” Thanh niên da trắng có cái nhìn chăm chăm vào Nhi rồi nhìn mọi người với ánh mắt hứng thú.

“Nếu đội bạn thua thì sao?” Phước nhìn hai người trước mặt và nói.

“Nếu đội ta thua ư, không có chuyện đó đâu nhé.” Người thanh niên có nước da trắng cười to nhìn Phước với ánh mắt thách thức. “Được, nếu đội ta thua, các người muốn gì cũng được.”

“Hay lắm, người nói phải giữ lấy lời đó. Quân tử nhất ngôn.” Tâm giơ ngón tay út ra trước mặt người thanh niên da trắng, hai người ngoắt ngón tay. Người thanh niên nói: “Quân tử nhất ngôn”.

Nhi lắng nghe cuộc nói chuyện của mọi người, rồi nhìn hai người ngoắt ngón tay út mà cau mày tức giận : “Ai cho các người cái quyền cá độ bóng đá ở đây hả ? Mấy tên ngốc kia.”

“Thôi chết, Nhi tức giận rồi.” Sơn và Tâm cùng đồng thanh. Mọi người cùng nhau rùng mình một cái, thể nào sau trận này cũng bị chỉnh đốn cho coi, mọi người thở dài trong lòng.

“Thôi mà, chúng ta sẽ không thua đâu. Hãy tin tưởng ở cả đội.” Phước nhìn Nhi và nói. “Em là ngôi sao của cả đội, không ai được cướp ngôi sao này cả.” Phước vừa nói xong thì tất cả mọi người cùng gật đầu đồng ý. “Đúng vậy, bọn anh không để em phải trở thành bạn gái của tên đó đâu.”

“Chúng ta sẽ gặp nhau trên sân bóng nhé. Tạm biệt.” Hoàng nhìn mọi người trong đội đang xúm quanh Nhi rồi quay người nhìn sang hai thanh niên. Sau đó Hoàng cởi áo khoác ném sang cho Sơn và nói. “Các bạn, chúng ta đi làm quen với sân bóng thôi.”

“Đồng ý.” Cả đội hào hứng gật đầu đồng thanh.

Hai thanh niên nhìn theo cả đội đang cởi áo khoác và tiến hành khởi động cơ thể. Nhìn mọi người chạy đi chạy lại trên sân cỏ. “Thật đáng tiếc, các bạn có tự tin và hy vọng bao nhiêu thì chúng tôi sẽ đập đổ hy vọng và sự tự tin đó của các bạn.” Người thanh niên có nước da bánh mật nói.

“Họ cũng chuyên nghiệp đấy chứ. Làm quen với sân bóng trước khi trận đấu diễn ra.” Người thanh niên có nước da trắng khen ngợi sau đó nhìn sang người bạn bên cạnh cười nói. “Trận đấu này thú vị đây.”

.....

47. Chương 47: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (2)

“Chào mừng các bạn đến với trận vận động Thiên Trường – Nhà hát của những giấc mơ. Tôi là Hoàng Thanh Hải thuộc đài phát thanh truyền hình Nam Định và bên cạnh tôi là anh Nguyễn Thành Công thuộc đài phát thanh truyền hình Hà Nội. Chúng tôi sẽ tham gia cùng các bạn trong trận đấu này với vai trò là bình luận viên. Chúc trận đấu thành công tốt đẹp. Và để bắt đầu trận đấu, chúng ta hãy làm quen với 22

cầu thủ đến từ 2 đội bóng trường THPT Ý Yên – Nam Định và đội bóng đến từ thành phố Hà Nội - trường THPT Việt Nam – Ba Lan.”

Tiếng hai bình luận viên vang vọng khắp khán đài, tiếng hò reo của các cổ động viên vang lên theo từng lời của bình luận viên. Trên khán đài có học sinh đồng phục của Ý Yên, của những người yêu bóng đá của tỉnh Nam Định nhưng lại có rất ít học sinh đến cổ vũ đội bóng trường Việt Ba. Nhi nhìn khắp lượt sân vận động rồi quay lại nhìn các bạn đang đứng xếp hàng. Sau khi tất cả hát Quốc ca thì tiến hành lựa chọn đồng xu xem bên nào có bóng trước. Mặc dù không quan tâm đến bên nào có bóng trước nhưng rõ ràng với tâm lý của rất nhiều bạn trong đội bóng lần đầu tiên đá thì việc có bóng trước sẽ có lợi cho lòng nhiệt huyết của các bạn ấy.

“Anh Thành Công này, trường THPT Việt Nam – Ba Lan là một ngôi trường như thế nào, tôi chưa từng thấy tên trường trong bảng xếp hạng các trường có đội bóng đá mạnh.” Bình luận viên từ đài Nam Định giọng nói tò mò hỏi người bình luận viên thứ hai của đài Hà Nội.

“Vâng, thưa anh Thanh Hải và quý khán giá. Đây là một ngôi trường có bề dày hoạt động thể thao như bơi lội, điền kinh..., nhưng lại không có thành tích trong môn thể thao vua. Đây là lần đầu tiên đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan tham dự giải đấu bóng đá các trường THPT cấp quốc gia.” Bình luận viên giải thích cho mọi người trong sân được biết vài thông tin của đội bóng trường Việt Ba.

“Anh Thành Công này, so với đội bóng đá trường THPT Trần Phú thì đội bóng đá trường THPT Việt Nam – Ba Lan được đánh giá như thế nào ? Theo tôi được biết, đây là đội bóng đá luôn ăn may trong các giải đấu thành phố đúng không ?” Vừa nghe câu này, Nhi cùng những người đang ngồi hàng ghế dự định khê cau mày vì cái từ ‘ăn may’. Mọi người không hẹn nhau nhìn về phía các bạn đang chính thức trên sân. Ai cũng khó chịu không biết bên trong sân thế nào nữa.

“Vâng, đúng vậy, đội bóng đá trường THPT Việt Nam – Ba Lan được đánh giá rất thấp, trong các giải đấu tại thành phố Hà Nội, đội được các chuyên môn đánh giá là kém nhưng khá may mắn.” Bình luận viên đài Hà Nội có vẻ không chú ý lời nói của mình có thể khiến một vé vào vòng trong của thành phố mình có thể bị rơi rớt vì lời nói của mình.

“Vậy, anh cho rằng đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan có cơ hội may mắn như các lần trước không ?” Bình luận viên đài Nam Định tiếp tục câu hỏi đối với người bạn bình luận viên đài Hà Nội.

“Cái này thì tôi không thể chắc chắn được, nhưng hy vọng sự may mắn sẽ lại tiếp tục theo đuổi các chàng trai trẻ này.” Bình luận viên đài Hà Nội vừa nói vừa cười nhằm tạo tiếng cười cho khán giả cũng như cổ động viên trên khán đài.

“Tớ thề, sau đợt này tớ bỏ luôn chương trình thể thao có tên kia làm biên tập viên hay dẫn chương trình... Tớ cũng vậy”. Đây chính là những lời nói của không chỉ mấy người ngồi ở hàng ghế dự bị mà còn là tiếng lòng của thầy Trung, thầy nhìn mọi người và gật đầu đồng ý.

“Vâng, và bây giờ là danh sách các cầu thủ thi đấu của cả hai đội. Trước tiên tôi xin giới thiệu 11 cầu thủ thi đấu của đội bóng trường THPT Ý Yên – Nam Định. Đầu tiên là....” Bình luận viên đài Nam Định đọc tên danh sách những cầu thủ trẻ của trường Ý Yên. Trong khi đó phía dưới sân bóng cũng có những người đang sôi lòng với những lời của hai bình luận viên ở phía trên.

“Có ai đó đâm vỡ mồm hai tên bình luận viên đó không nhỉ, cái gì mà may mắn chứ. Chúng ta đã vất vả vượt qua các đội bóng khác để giành chức Á quân thành phố mà hắn dám nói là may mắn á.” Tâm tức giận nói.

“Đừng có ăn thẻ vàng ngay từ đầu trận đấu đấy nhé.” Hoàng nhìn Tâm nói. “Trận đấu này không cho phép thua vì đường đến trận chung kết vinh quang.” Hoàng nhìn về những thành viên của đội bóng rồi nhìn về hướng Nhi, thấy Nhi đang nhìn mọi người, Hoàng gật đầu với Nhi rồi nhìn về đội bóng nói: “Hình như Nhi đang lo lắng chúng ta sẽ vì lời của hai tên bình luận viên là nao núng kìa.” Mọi người theo lời Hoàng nhìn Nhi, tất cả vẫy tay với Nhi, Đông và Sơn nhìn Nhi giơ hai ngón tay tạo chữ V. Thấy mọi người như vậy, Nhi cũng mỉm cười, mọi người ở hàng ghế dự bị cũng giơ tay tạo chữ V với người trong sân.

“Chúng ta sẽ chiến thắng”. Sơn hô hào.

“Đồng ý.” Cả đội đồng thanh.

Lúc này, tiếng bình luận viên đài Hà Nội cũng vang lên giới thiệu đội bóng trường Việt Ba.

“Và sau đây tôi xin giới thiệu 11 cầu thủ của đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan:

Số 1: Thủ môn Nguyễn Hồng Đông

- Các vị trí hậu vệ gồm:

Số 2 Hoàng Đình Sơn,

Số 3 Nguyễn Văn Lợi

Số 4 Nguyễn Tiến Quyết

Số 5 Nguyễn Đình Lợi

- Các vị trí trung vệ gồm:

Số 7 Nguyễn Văn Tâm

Số 9 Bùi Quang Huy

Số 8 Đỗ Văn Tùng

- Các vị trí tiền vệ, tiền đạo:

Số 10 Vũ Văn Hà,

Số 11 Lương Đăng Hoàng

Số 12 Đỗ Văn Phước

....Anh Thành Công này, nhìn vào vị trí các cầu thủ trên trận, ta thấy rằng cả hai đội đều sử dụng đội hình tấn công. Thật đáng ngạc nhiên đúng không anh?” Lời bình luận viên tên Thành Công của đài Hà Nội vừa chấm dứt thì lời nói của bình luận viên đài Nam Định cũng vang lên.

“Vâng, với đội hình tấn công như vậy, liệu đội nào sẽ giành chiến thắng đây. Chúng ta hãy chờ đón kết quả nhé.” Bình luận viên Thành Công nhìn người bạn bên cạnh và nói to vào trong Mic.

Tiếng còi bắt đầu trận đấu của trọng tài vang lên, Hoàng là người dẫn bóng trước và tiếng hành truyền cho Lợi, Lợi truyền một đường dài giữa hai cầu thủ đội bạn tới Hà. Hà là người dẫn bóng tốt nên khả năng dẫn bóng và giữ bóng tốt trước sự chèn ép của hai cầu thủ đội bạn. Khi nhìn thấy Hoàng chạy lên trước thì Hà truyền bóng cho Hoàng, cái quan trọng là Hoàng có thể vượt qua mấy người hậu vệ của bên kia. Hà suy nghĩ nhưng vẫn truyền bóng cho Hoàng. Lúc này, tiếng bình luận viên cũng đang theo từng bước chân mọi người trên sân.

“Thưa các bạn, trọng tài đã thổi còi bắt đầu trận đấu và đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan sẽ là người có bóng trước. Họ đã bắt đầu thực hiện các đường truyền. Họ có một đường truyền dài từ số 5 lên số 10, có thể cầu thủ số 10 này là cầu thủ kiến thiết của trận đấu, bóng đã được truyền tới đội trưởng Lương Đăng Hoàng của đội bóng trường THPT Việt Nam – Ba Lan, liệu họ có thể vượt qua hàng hậu vệ của đội bóng trường THPT Ý Yên hay không? Ôi, tiếc quá, số 2 của đội Ý Yên đã phá được bóng. Bóng đang được truyền sang cho số 4, chỉ trong một vài phút bắt đầu của trận đấu, đội trưởng Ý Yên đã không làm thất vọng người hâm mộ, các chàng trai của chúng ta đã giành được bóng và có những đường truyền ngắn nhưng rất chính xác...”

Hoàng nhận được bóng của Hà truyền cho thì tính truyền cho Phước đang chạy lên phía trước mình, nhưng lúc này một cầu thủ mang áo số 2 của Ý Yên đã chen chân giành được bóng, Hoàng nhìn Phước nhún vai tỏ xin lỗi. Phước lắc đầu rồi chạy theo cầu thủ số 2 vừa có bóng, nhưng số 2 không giữ bóng mà truyền ngay cho số 4, họ tiến hành truyền ngắn cho nhau. Nhìn bóng bị họ dẫn dắt không làm cho Phước lo lắng, nhìn Hà mấy người ở vị trí hậu vệ kia trong đó có tên Sơn kia thì biết những người này chưa thể làm khó họ được.

“Có tên nào và mồm tên bình luận viên kia không nhỉ?” Lúc này ở phía trên khán đài, Giang đang nhìn phía dưới sân bóng, vừa nghe thấy lời bình luận viên nói, Giang cầu may. “Sao Lan Hương đi vệ sinh gì mà lâu thế không biết?”

“Hong, chúng ta chuẩn bị băng zôn, đợi Lan Hương quay lại thì sẽ cùng giăng lên nhé.” Lan Hương quay người sang Hồng nói.

“Đồng ý.” Hồng cầm trên tay dải băng zôn màu đỏ khua khua lên trước mặt nói với Giang. “Ừ, kia không phải là Bảo Ngân sao?” Hồng giơ tay đang cầm băng zôn hướng phía cửa vào gọi to: “Ngân, ở đây, ở đây nè”.

“Ngân, bạn cũng đi cổ vũ cho đội bóng trường mình sao?” Ngân vừa bước tới thì Hồng đã xum xuê hỏi chuyện.

“Ừ, mình tới hơi trễ, bắt nhầm xe”. Ngân gật đầu giải thích lý do mình đến muộn.

“Tớ quay lại rồi đây, trận đấu thế nào rồi.” Lan Hương vừa ngồi xuống vừa hỏi các bạn mình.

“Không biết nữa, hàng hậu vệ của chúng ta đang vất vả cản phá các đợt tấn công bên Ý Yên đấy. Chúng ta cổ vũ thôi.” Bốn bạn trẻ cùng giơ cao khẩu hiệu ‘Trường THPT Việt Nam – Ba Lan chiến thắng’.

‘Nhìn xung quanh toàn là khẩu hiệu của trường bạn thôi.’ Hồng nhìn xung quanh cảm thấy tờ băng zôn của mình có vẻ nhỏ bé.

‘Kệ họ đi, vì đây là trên sân bạn nên dĩ nhiên là họ có lợi thế sân nhà hơn rồi. Nhưng chúng ta sẽ giành được thắng lợi thôi.’ Giang nói rồi, liền cầm loa phóng thanh chuẩn bị từ trước đứng dậy hò hét: “Trường Việt Ba quyết thắng”....

“Nhìn kia, có người tới cổ động cho chúng ta kia”. Ngồi ở hàng ghế dự động vài người nhìn thấy cái băng zôn đỏ chót có hàng chữ ‘Trường THPT Việt Nam – Ba Lan chiến thắng’ thì vô cùng ngạc nhiên, nhưng khi nghe giọng nói của Giang thì mọi người đều biết bốn người kia xuất hiện vì có thành viên lớp mình, mọi người nhìn nhau nói: “Sao tụi con gái lớp mình không học tập bốn người đó nhỉ?” Nhi nhìn sang Bảo Ngân đang ghi chép lại thông tin trận đấu rồi nhìn về phía khán đài nhận ra người bạn Bảo Ngân của lớp mình. Bảo Ngân chú ý ánh mắt nhìn mình thì ngẩn đầu thấy Nhi đang nhìn mình, Bảo Ngân cười một cái thật tươi rồi lại tiếp tục quan sát và ghi chép.

Ngay lúc đó dưới sân, trận đấu cũng diễn ra vô cùng ác liệt, sau nhiều lần bị hàng trung vệ trường Việt Ba ngăn cản, cuối cùng bóng của phía bên Ý Yên cũng đã vào được khu cấm địa. Lúc này cầu thủ số 10 của Ý Yên đã vượt qua cả Đinh Lợi và Văn Lợi, nhìn thấy Quyết phía trước thì môi hơi nhếch lên - cầu thủ này chính là cậu bạn cá cược Nhi làm người yêu nếu đội bóng thua trận này - cậu ta đưa bóng ra đằng sau, Quyết nhìn thấy hành động của cậu ta thì dừng lại hành động, lúc này cậu bạn đó lại chạy qua Quyết cùng quả bóng. Quyết nghe thấy cậu bạn đó nói: “Bị lừa rồi.” Sơn nhìn thấy hành động đó thì chăm chăm, ngay bên cạnh Sơn lúc này có số 15 và số 13 của đội Ý Yên, Sơn đang phán đoán liệu cậu bạn đó sẽ truyền bóng cho số 13 hay số 15 thì Sơn thấy ánh nhìn của cậu bạn đó hướng về số 13, Sơn nghĩ khả năng đây lại là trò lừa bịp của tên này. Sơn hướng quả bóng và cầu thủ số 10 của Ý Yên nhằm tranh bóng, đúng như Sơn đã suy nghĩ, cầu thủ số 10 không có ý định truyền bóng cho ai cả. Ngay khi Sơn nhằm bóng để giành thì quả bóng được cầu thủ số 2 khéo léo đá sang hướng số 13, Sơn vừa định chuyển hướng thì cầu thủ số 10 này lướt qua Sơn và để lại một câu y hệt giống như nói với Quyết: “Bị lừa rồi”. Sơn trừng mắt nhìn quả bóng chuyển lại hướng chân số 10, bình phục tinh thần, Sơn đuổi theo cầu thủ đội bạn, hai người cách nhau cự ly không qua 20 phân, Sơn nhìn cậu ta chuẩn bị tiến hành cú sút mà gắng sức tăng tốc chạy. Quả bóng theo lực sút hướng thẳng khung thành vượt qua Đinh Lợi lúc này chạy lại phía khung thành.

Ở phía trên khán đài, mọi người đều nghe thấy lời bình luận viên nói “Vâng, thưa các bạn, giờ đây số 10 của trường THPT Ý Yên đang tiến lại gần khung thành mà không một hậu vệ nào của trường THPT Việt Nam - Ba Lan có thể ngăn cản được. Tốt, số 10 Ý Yên đã vượt qua hậu vệ số 2 của trường Việt Nam - Ba Lan và đang tiến hành một cú sút, liệu bóng có vào được khung thành không?”

48. Chương 48: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (3)

Quả bóng theo hướng khung thành lướt trên mặt cỏ lao tới, lúc này trên khán đài cũng nghe được lời bình luận viên nói: “Liệu bóng có vào được khung thành không?”

Đông đứng giữa cầu môn nhìn quả bóng đang càng ngày càng cách gần mình, Đông nghiêng người sang trái một chút, lúc này quả bóng cũng đang lao theo hướng Đông nghiêng người. Cầu thủ số 10 đang mỉm cười thì nụ cười trên môi dừng lại bởi vì cầu thủ thư sinh mà họ gặp lúc đầu trận đấu đang ôm trọn quả bóng ở trong lòng.

“Bóng đang bay rất nhanh về hướng khung thành, Vào,... Không, thủ môn số 1 của trường -BL đã ôm trọn quả bóng mà số 10 Ý Yên đã sút. Thật đáng tiếc cho các cầu thủ trường Ý Yên. Thủ môn số 1 của -BL đã ném mạnh, quả bóng đang ở trung lộ và được truyền tới số 07 của -BL...” Đông sau khi ôm bóng xong thì ném mạnh quả bóng về phía trung tâm sân bóng, quả bóng rơi xuống cách Tâm gần nhất. Ngay sau khi nhận được quả bóng của Đông, Tâm liền hướng khung thành đội Ý Yên chạy tới.

“Làm sao mà tên đó có thể nhận biết được hướng bóng của mình đi thế nào mà bắt được?” Số 10 Ý Yên nhìn Đông với ánh mắt khác thường.

Số 11 Ý Yên tiến lại gần số 10: “Có chuyện gì vậy, sao lực sút mạnh như vậy mà thủ môn đó có thể bắt được quả bóng nhỉ. Thôi, chắc hần ăn may thôi.” Số 10 vỗ vai bạn, “chúng ta sẽ tiếp tục tấn công mạnh mẽ hơn nữa nhé.”

“Liệu đó có thật là may mắn không? Số 10 hoài nghi nhìn Đông rồi mới quay lại vị trí của mình.

Cầu thủ của hai đội trên sân vẫn trong trạng thái giằng co cho đến phút những phút cuối cùng của hiệp một mà vẫn không một bàn thắng. Tuýt.... Tiếng còi báo hiệu hết hiệp 1 cùng với lời nói của hai bình luận viên: “Thưa các bạn, vậy là hiệp 1 đã kết thúc, đến nay cả hai đội vẫn chưa thực hiện được một trái bóng nào lọt lưới. Chúng ta hãy tiếp tục hiệp 2 sau 15 phút nữa. Chúng tôi sẽ tiếp tục đồng hành và đưa ra những bình luận chính xác về trận đấu tới quý vị khán giả.”

.....

Tại phòng nghỉ của đội bóng đá trường Ý Yên:

“Tôi đã bảo các cậu phải chú ý tới tên số 10 và số 12 của -BL kia mà. Suýt chút nữa thì đã có thêm 1 bàn thắng cho đội đó.” Đội trưởng đội Ý Yên đập bàn quát lớn nhìn các cầu thủ.

“Được rồi, đội trưởng. Chúng ta phải có chiến thuật mới ở hiệp thứ 2 này.” Thủ môn đội Ý Yên phát biểu

“Đúng là cần có chiến thuật mới nhưng cũng cần giải quyết một việc.” Huấn luyện viên trường Ý Yên vừa bước chân vào phòng đã lên tiếng.

“Tại sao hai cậu lại không chuyền bóng cho nhau”. Huấn luyện viên và các thành viên khác của đội bóng đều quay mặt nhìn số 10 và số 15 của đội.

“Không có gì đâu ạ. Tại vị trí chuyền không thuận lợi thôi ạ.” Số 10 nhún vai trả lời như có lệ.

Huấn luyện viên cau mày nói: “Đừng có bảo là không có chuyện gì. Từ khi mới bước vào hiệp 1 tôi đã quan sát rất kỹ. Nếu hai cậu còn như vậy thì chúng ta sẽ thua trong trận đầu tiên này đó.” Huấn luyện viên vạch trần lời nói của số 10.

“Có chuyện gì giữa hai người. Hùng, cậu là bạn thân của cậu ta, nói thử xem nào” Mọi người nhìn về thủ môn là cậu bạn có nước da bánh mật đội VN-BL đã gặp từ trước trận đấu.

“Đội trưởng, huấn luyện viên. Rất tiếc đó là chuyện giữa hai người, tuy là bạn thân nhưng em không thể nói được. Vấn đề này phải do họ tự giải quyết với nhau ạ.” Hùng bất đắc dĩ nhìn hai người số 10 và 15 rồi nhìn Huấn luyện viên trả lời.

“Có vẻ như tinh thần đồng đội của đội ta đang bị lung lay. Tôi cho các cậu trong 15 phút này phải giải quyết cho bằng được vấn đề của mình.” Huấn luyện viên nhìn ba người nói. “Hiệp 2 chúng ta cần phải dồn

sức tấn công mạnh hơn nữa, trường -BL sử dụng đội hình tấn công như ta, nên hiệp 2 này chúng ta phải tranh thủ đề bẹp họ bằng sức mạnh tấn công của mình.”

“Vâng.” Cả đội đồng thanh.

“Hùng, cậu là thủ môn cậu có nhận xét gì về những cú sút của cầu thủ đội bóng đó.” Huấn luyện viên nhìn thủ môn hỏi, tuy rằng đội bóng trường Việt Ba chưa thành công lần nào nhưng rõ ràng là họ cũng không phải những con gà công nghiệp gặp may mắn như nhiều người vẫn nhận định.

“Họ tuy không có nhiều cuộc tấn công và gây nguy hại cho hàng hậu vệ và khung thành của ta. Nhưng khi họ có bóng và thực hiện tấn công thì họ như những con sóng vậy. Nhất là số 10, nhìn thì có vẻ không nguy hại nhưng thực chất mỗi cú sút cậu ta thực hiện đều là các cú sút khó phán đoán hướng đi, đó là nguyên nhân vì sao khung thành của em mấy lần suýt bị thủng lưới.” Hùng vừa hồi tưởng và nói ra nhận xét của mình. “Hơn nữa số 10 đó lại có nhận định trận đấu rất tốt, nơi nào lợi thế có thể thực hiện các cú sút cậu ta đều có mặt, tuy rằng là tiền vệ nhưng cú sút thực hiện lại nguy hiểm hơn cú sút của tiền đạo số 11 cũng là đội trưởng bên đó.” Hùng gõ tay lên bàn vừa nhìn huấn luyện viên nói.

“Em cũng nhận thấy vậy, rõ ràng chúng ta kèm cậu ta cũng rất kỹ, thế mà chỉ một loáng cậu ta biến đi đâu mất, sức chạy của cậu ta cũng khá bền.” Đội trưởng Ý Yên cũng gật đầu tỏ rõ đồng ý nhận xét với thủ môn nhà mình.

“Còn các cầu thủ khác thì sao, có nhận xét gì về họ không? Như số 12 thì sao” Huấn luyện viên nhìn mọi người khắp lượt, trên mặt mọi người đều có dấu hiệu mệt mỏi, mồ hôi vì vận động mà lấm tấm trên gương mặt còn vương nét thơ ngây của thiếu niên.

“Cậu ta có thể thực hiện cú sút xa nhưng lại không vào lưới, có vẻ không đáng lo lắng.” Thủ môn nghĩ ngợi rồi nói. “Nhưng em cũng không chắc lắm vì cậu ta chưa từng sút một quả nào cả.”

“Thủ môn bên đó rất giỏi, ngang cơ với thủ môn bên ta mà có khi nhỉnh hơn đó. Hàng hậu vệ bên đó thì có tên số 2 đáng gờm nhất, hẳn có sức chạy và thể lực khá. Mà nhìn tên đó trông quen quen. Tên hẳn là Hoàng Đình Sơn thì phải.” Cầu thủ số 13 đột nhiên lên tiếng.

“Dĩ nhiên, hẳn ta hồi học cấp 2 là hậu vệ xuất sắc nhất toàn quốc mà.” Số 15 nhìn số 13 và nói.

“Hả, ...” Cả đội ngạc nhiên nhìn lại số 15. “Thảo nào thấy cái mặt quen quen.”

“Có vẻ như thông tin về đội bóng chúng ta tìm hiểu không được chính xác thì phải quản lý nhỉ?” Cả đội nhìn về hướng cô bé tóc xoắn với đôi mắt đeo kính đang mãi ghi chép ngồi ở cuối bàn nghỉ ngơi khi số 10 nói tới đây.

“Xin lỗi cả đội, tôi đã không cung cấp thông tin tốt nhất.” Cô bé rỏ rít xin lỗi. Không phải là cô bé không muốn thông tin cho mọi người mà vì mọi năm đội bạn không được chú ý, không có ghi chép, năm nay đột nhiên có một đội hình mạnh cả về phòng thủ và tiền công khiến cô bé cũng ngạc nhiên không kém mọi người.

“Nếu đội bóng thua thì do cô đó.” Số 10 nhếch môi nở nụ cười khinh miệt nhìn cô bé và đổ lỗi cho cô bé làm cô bé càng thêm bối rối.

“Đừng có đổ lỗi cho bạn ấy, nếu có thua thì do cậu quá kém không thể làm thủng lưới đối phương đó.” Số 15 trừng mắt nhìn lại số 10.

“Vậy cậu đã đá vào lưới đó bao nhiêu quả mà nói tôi.” Số 10 cũng không chịu thua thiệt mà trừng mắt lại nhìn số 15.

“Hai cậu thôi ngay. Trong khi hai cậu cãi nhau thì nên nghỉ ngơi để bước vào hiệp 2 kia kìa. Bây giờ là chi tiết chiến thuật mà tôi muốn các cậu phải thực hiện trong hiệp 2 này. Các đội phải chú ý nghe nhé...” Huấn luyện viên mỗi tay cầm đầu một người rồi nhìn lại tất cả những người khác và nói.

49. Chương 49: Vòng Đấu Loại Quốc Gia – Khu Vực Đồng Bằng Sông Hồng (4)

“Nhi à, có thay đổi chiến thuật trong hiệp 2 không ?” Lúc này trong phòng nghỉ của đội bóng trường Việt Ba, Hoàng sau khi tiếp nhận chai nước Bảo Ngân đưa tới thì nhìn Nhi và hỏi.

“Dĩ nhiên là có. Bên đội Ý Yên chắc chắn sẽ tấn công dồn dập. Vì vậy chúng ta sẽ chuyển đội hình tấn công sang phòng thủ.” Nhi đang chống tay trên bàn nghĩ ngợi, khi nghe Hoàng hồi tới thì ngẩng đầu nhìn mọi người nói.

“Vì vậy để tránh thương vong nhiều, chúng ta sẽ chuyển sang thế con rùa rút cổ ư?” Lợi nhìn Nhi nói, “Chúng ta còn chưa có một bàn thắng, không lẽ để đến cuối cùng đá luân lưu à?”

“Ừ, thì cứ coi như chúng ta là con rùa rút cổ đi. Nhưng nếu chúng ta không thực hiện phòng thủ thì e rằng chúng ta sẽ phải vào lưới nhặt bóng dài dài.” Nhi nhìn về hướng Đông. Lúc này mọi người mới chú ý, khuôn mặt của Đông đang đỏ mồ hôi khá nhiều. Có vẻ như cậu đang bị đau.

“Đông bị thương ư?” Hoàng lúc này mới chú ý tới Đông nên vội hỏi.

“Cậu ta bị thương vào gần cuối hiệp 1 đó cộng thêm thương tích từ hôm qua nữa. Lúc ngăn chặn cú sút của tên số 10 đội Ý Yên, tên đó nhất định ăn thua với chúng ta hay sao không biết.” Sơn là người giải đáp thắc mắc cho Hoàng cũng như mọi người trong đội.

“Bóng đá là vậy mà, không thể tránh khỏi các thương tích được.” Đông áy náy nhìn mọi người. “Em không sao đâu vì vậy mọi người không cần lo lắng.”

“Nếu tên số 10 đó tiếp tục sút như vậy, e rằng anh sẽ phải điều trị dài dài ở bệnh viện đó. Anh đưa tay đây em xem nào.” Nhi bước tới gần Đông và xem xét vết thương trên tay Đông. “Chúng ta cần thay hậu vệ tại hiệp 2 nhưng nếu vậy thì buộc chúng ta cần phòng thủ từ xa nhiều hơn.” Nhi nhấn mạnh vấn đề cho cả đội.

“Không cần thiết đâu, anh sẽ tiếp tục hiệp 2.” Đông nhìn Nhi nói.

“Đừng có cố quá thành quá cố đấy ông tướng.” Sơn cũng nhìn vết thương của Đông và nói với mọi người.

“Đúng vậy, nếu hôm qua cậu không giúp em gái tôi thì đâu có bị như vậy chứ.” Phước áy náy nhìn Đông nói xin lỗi.

Điều này làm cả đội nhớ lại buổi chiều ngày hôm qua, khi cả bọn đi tập trung về thì thấy mấy nữ sinh cấp 2 đang đánh hội đồng. Mọi người nhận ra trang phục đó là đồng phục trường mình, nhìn kỹ thì nhận ra đó là Bảo Ngân trong đội văn nghệ.

Đông là người nhanh chân chạy ra ngăn cản. Một trong những nữ sinh cấp 2 quây đánh hội đồng là em gái của Phước vốn học võ từ nhỏ đã dùng gậy gỗ đánh vào hai cánh tay của Đông. Phước nhận ra em gái mình nhưng ngăn không kịp.

Sau đó mọi người mới biết rằng đó là một sự hiểu lầm của lũ trẻ, cũng may người bị thương là Đông vốn là 1 người chơi thể thao chứ nếu Bảo Ngân thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cả ba người Đông, Nhi và Sơn nhìn Bảo Ngân nghĩ tới lần trước cô bạn này cũng bị thương có lẽ cùng vì sự hiểu lầm giống như lần này.

Mọi chuyện chiều hôm đó đã được giải quyết. Tuy nhiên, hai tay của Đông thì đã bị thương. Hôm nay, vì cầu thủ số 10 của Ý Yên là 1 cầu thủ của đội bóng U16 nên Nhi buộc phải để Đông làm thủ môn trong hiệp 1 nhằm làm giảm khí thế đối thủ và tăng sự tự tin cho các cầu thủ đội BL. Nếu tiếp tục để Đông thi đấu trong hiệp 2 thì nguy cơ thương tích sẽ càng tăng lên, vì vậy Nhi quyết định thay đổi chiến thuật thi đấu và cả thủ môn.

“Bọn anh sẽ nghe theo lời của em. Chiến thuật phòng thủ như thế nào?” Hoàng nhìn Nhi rồi nhìn Đông. “Dù sao không thể vì ham thắng trận này mà bỏ đi một cầu thủ giỏi của đội được, phải rút kinh nghiệm từ trận đấu năm ngoái của lớp 12.” Nói rồi Hoàng nhìn sang ba người Đông, Sơn và Nhi, cũng vì hai người trong đội bóng chính lớp 12 năm ngoái bị chấn thương mà mới biết đến ba con người này. Mọi người theo ánh nhìn của Hoàng cũng nhìn sang ba người. Những người là học sinh lớp 10 tuy không rõ vì sao các đàn anh lớp 11, lớp 12 lại nhìn ba người như vậy, nhưng cũng từng nghe tới vụ chấn thương của thủ môn và hậu vệ năm lớp 12 khi vào được trận chung kết của thành phố năm ngoái.

“Chúng ta sẽ chuyển sang đội hình 5-4-1. Anh Phước sẽ là tiền đạo, Hà quay về hàng hậu vệ nhé. Chúng ta buộc phải thay đổi như vậy. Không cần thiết phải có một bàn thắng nhưng cũng không được để đối phương thực hiện được bất kỳ 1 bàn thắng nào cả. Tất cả rõ rồi chứ.” Nhi gật đầu với ánh nhìn của Hoàng rồi nói với mọi người.

“Đã rõ.” Cả đội hô hào. “Lâm sẽ là thủ môn thay thế. Bây giờ em cần đưa anh Đông lên phòng y tế, còn các anh ở lại nghỉ ngơi giữ sức nhé.”

“Anh có thể tham gia trận đấu đến khi kết thúc trận đấu mà”. Đông lắc đầu khi nghe Nhi thay đổi từ tấn công sang phòng thủ.

“Không được, chúng ta mới chỉ là vòng loại lượt đi, vẫn còn cơ hội cho lần sau, cần chữa trị cái tay của anh hơn.” Nhi phản bác lời Đông.

“Đúng vậy”. Cả đội nhìn Đông nói. Sơn đặt nhẹ vào tay Đông, Đông nhìn lại một cái. “Thấy chưa, với cái tay này ông bắt bóng bằng niềm tin à?”

“Nhưng...” Đông còn muốn nói gì đó nhưng đã bị cắt ngang.

“Không nhưng nhị gì cả, cứ theo ý Nhi mà làm đi.” Phước nói chen ngang lời của Đông.

Đông bắt đầu nhìn mọi người, rồi nhìn lại Nhi. Sau đó Đông gật đầu với mọi người và đi theo Nhi lên phòng Y tế. Cả đội nhìn Đông và Nhi bước đi. Cũng lúc đó, số 10 và số 15 của Ý Yên cũng đang trên đường đi tới phòng y tế.

“Làm bộ làm tịch hoài, cậu thích quản lý mà cứ giấu diếm.” Số 10 liếc nhìn số 15 nói.

“Muốn giành cô ấy với tôi ư, cậu lằng nhằng như vậy chưa đủ sao?” Số 15 cau gắt nhìn số 10.

“Lúc đầu thì đúng là có ý đó, nhưng giờ thì tôi chẳng quan tâm nữa.” Số 10 gật đầu thừa nhận. “Nhưng bây giờ, tôi đã gặp được 1 món đồ chơi còn thú vị hơn kia.” Số 10 cười khểnh.

“Không biết cô bé nào vô phúc gặp phải loại người như cậu nhỉ ? Cậu thật giống với ông già cậu.” Số 15 lắc đầu, trong giọng nói ẩn chứa sự lo lắng cho cô gái nào đó.

“Ày, cậu cứ sống theo kiểu nghiêm túc của cậu đi, tôi thích kiểu của tôi mà.” Số 10 vừa bước đi vừa nói. Đoạn đưa tay vỗ vai số 15 đang đi bên cạnh.

Lúc cả hai bước chân tới phía ngoài phòng y tế thì nghe được tiếng nói chuyện của bác sĩ với người bên trong. Khi cả hai bước vào thì nhận ra đó là thủ môn số 1 của đội Việt Ba.

50. Chương 50: Cuộc Gặp Gỡ Trong Phòng Y Tế

“Thật đáng tiếc, cậu cần phải nghỉ ngơi ít nhất là 1 tháng thì mới có thể chơi tiếp được, mà sao bị thương như vậy mà còn cố ra sân. Các cậu thật không biết bảo vệ sức khỏe của mình mà.” Bác sĩ vừa kiểm tra tay Đông vừa ngược mặt nhìn sang Nhi ở phía bên cạnh nói với cả hai.

“Cháu cũng biết vậy nên cháu mới đưa anh ấy tới để bác sĩ coi xem, sau hiệp 1 vừa rồi, ảnh hưởng của trận đấu tới hai tay của anh ấy có sao không ạ?” Nhi lo lắng nhìn bác sĩ kiểm tra tay anh trai.

“Đã biết vậy, sao còn cho cậu ta ra sân trong hiệp 1. Cháu là bạn gái cậu ta à, hay là quản lý đội bóng mà quan tâm thế.” Ông bác sĩ nhìn Nhi và Đông, nhìn thấy sự quan tâm trong mắt cô gái nên ông có vẻ hiểu lầm. “Đúng là tuổi trẻ.”

“Dạ, chúng cháu là anh em ạ.” Đông ngập ngừng nói. “Không phải là bạn gái như bác sĩ nghĩ đâu ạ.”

“Hôhồ, vậy à, ta nhìn thấy hai đứa cứ tưởng là bạn trai, bạn gái của nhau chứ. Hoá ra là anh em à.” Ông bác sĩ nhìn chàng trai đang vì đau nhưng vì cố chịu đựng mà hai môi khẽ cắn nhau. “Tôi sẽ kê tạm thuốc cho cậu, sau khi kết thúc trận đấu ngày hôm nay, cậu phải đi khám lại ở bệnh viện để chữa trị cho kịp thời.” Bác sĩ nghiêng người sang bên bàn, lấy giấy bút kê đơn. Đoạn đứng lên mở tủ lấy các loại thuốc.

“Vâng, cháu cảm ơn bác sĩ ạ.” Nhi ríu rít hướng bác sĩ nói lời cảm ơn.

Kít...Đúng lúc này, tiếng cửa mở ra, mọi người trong phòng quay đầu lại nhìn hai người bước vào. Vừa mới bước vào, cả Nhi và Đông đều nhận ra hai người cầu thủ số 10 và 15 của đội Ý Yên, số 10 nhận ra Nhi, ý cười trong mắt đậm đặc.

“Ôi, là cô bé xinh đẹp đi cùng đội bóng trường Việt Ba đây mà. Hả, còn có cả tên thủ môn sất của đội đó cơ à. Đúng là định mệnh đôi ta gặp nhau.” Số 10 bước gần tới Nhi và nói.

“Cầu thủ số 15 bên đội Ý Yên bị chấn thương à ?” Nhi nhìn cả hai rồi lướt qua câu hỏi của cầu thủ số 10 dừng lại ở số 15.

“Sao cô bé lại bảo là cậu ta, nếu anh bị thương em có quan tâm không ?” Số 10 tỏ vẻ bi thương, sau một giây vẻ mặt lại trở thành vui vẻ. “Anh tự giới thiệu nhé, anh tên Bách. Em tên là gì vậy, em gái”

“Anh chết cũng chẳng có ma nào thương đâu.” Nhi lạnh lùng, mặt quay lại nhìn bác sĩ tiêm thuốc giảm đau cho Đông.

“Sao em lại nói những lời cay độc như vậy, anh không cần người khác nhìn anh nhưng anh cần em nhìn anh thôi.” Bách tiến gần hơn tới Nhi.

“Hoá ra người mới là cô bé này à, Số 15 nhìn Nhi rồi nhìn Bách, tỏ vẻ đã hiểu chuyện gì đó.

“Em....ừ...anh....a...ă...a...” . Ngay khi số 15 đang nói thì bị Bách bịt miệng. Bách cười nói tròng mắt nhìn số 15 rồi quay lại cười hớn hở nhìn Nhi. “Em không được nghe lời tán tỉnh của tên sát gái này nghe chưa, chỉ cần anh là đủ rồi.” Số 15 nghe xong lời của Bách thì tròng mắt như muốn đánh người.

“Em cần tránh xa hắn ta ra. Đó là những lời mà anh ấy muốn cảnh báo tôi đó.” Nhi vẫn lạnh lùng, đôi mắt nhìn số 15 gật đầu lễ phép nói . “Ý anh là vậy đúng không ạ, rất cảm ơn ý tốt của anh ạ.”

“Em có khiếu hài hước thật. Nhưng chính vì vậy mà anh thích em đó.” Bách tỏ vẻ không sao cả, hướng Nhi cười tít mắt.

“Xong rồi, cậu ta chỉ cần uống thuốc này để giảm bớt cơn đau trong ngày hôm nay và ngày mai. Sau đó, khi về Hà Nội cậu ta cần tới khám ở bệnh viện ngay.” Bác sĩ đưa gói thuốc cho Nhi rồi nhìn cả 4 người. “Còn hai cậu kia bị sao mà tới đây vậy?”

“Bác sĩ sao lại đưa thuốc hôm nay và ngày mai vậy. Hôm nay chúng cháu sẽ về luôn mà.” Nhi thắc mắc nhìn thuốc trong tay rồi nhìn bác sĩ.

“Là anh đã xin bác sĩ đó.” Đông giải thích. Lúc này khi Nhi đang còn nói chuyện với hai người kia, Đông nhớ đến Sơn nói muốn mọi người đi Quất Lâm nên đã nói với bác sĩ ngày mai cả đội bóng vẫn còn ở Nam Định nên xin thuốc cho ngày mai.

“Đừng lo cháu gái, cậu ta sẽ không nguy kịch tới ngày kia đâu. Mai vẫn có thể đi chơi được đó”. Bác sĩ mỉm cười nhìn sự lo lắng trên mặt Nhi.

“Đừng nói với em là anh đồng ý với ý kiến đi chơi của Sơn nhé.” Nhi vừa nghe bác sĩ nói thì nhìn sang Đông hỏi. Nhận thấy cái gật đầu của Đông thì khẽ thở dài. “Dù gì cũng cần xả hơi mà em. Nên để mọi người vui vẻ một bữa. Anh đâu có sao đâu mà làm ảnh hưởng cả đội chứ.” Đông gật đầu và nói với Nhi. “Đừng trách Sơn, là anh cũng muốn ngắm biển mà.”

“Đúng là những kẻ điên, trời lạnh rủ nhau đi biển chơi. Nhưng được rồi, nếu đội thắng thì đi, nếu thua thì về luôn.” Một tia sáng chợt lóe trong mắt Nhi, Đông rùng mình một cái, ‘có lẽ tụi kia sẽ nhớ vụ đi chơi lần này đây.’

“Chúng ta đi thôi.” Nhi nói với Đông rồi nhìn về phía bác sĩ. “Chúng cháu chào bác sĩ ạ.”

“Này, đợi anh với.” Bách định chạy theo Nhi khi thấy Nhi và Đông bước chân tới cánh cửa thì bị số 15 kéo lại. “Chạy đi đâu vậy ông tướng.”

“Vậy, hai cậu bị làm sao?” Bác sĩ lặp lại câu hỏi với cả hai..

Sau khi rời khỏi phòng y tế, số 15 nhìn sang số 10, đặc ý trong mắt rõ ràng, cười nói : “Cô bé đó là món đồ chơi mới của cậu mà cậu vừa nói đấy à, thật đáng tiếc, nhìn sự quan tâm tới thủ môn bên đó thì có thể thấy cô ấy là bạn gái của cậu ta. Có thấy lời nói, cử chỉ thân mật của hai người bọn họ không ? Ha ha. Cậu không có cửa rồi.”

“Cậu cười cái gì. Cái gì tôi đã muốn thì đừng hòng ai ngăn được. Trong hiệp 2, cậu phải truyền bóng cho tôi nghe chưa, tôi phải cho lưới bên đó bị thủng liên tục. Ha ha. Khi đó cô ấy sẽ chú ý tới tôi.” Bách khoác tay lên vai cậu bạn, đắc ý nói.

“Oây, đồ điên. được rồi, hiệp 2 tôi sẽ truyền cho cậu. Cậu mà đá không ra hồn thì chết với tôi. ...” Số 15 gạt tay người bạn để trên vai xuống, thở dài một hơi nói.

Mọi người không hề biết rằng có sự thống nhất hợp tác của hai người này cho đến khi tới hiệp 2 của trận đấu.

.....

“Chào mừng quý khán giả trở lại với hiệp 2 trận đấu đầu tiên của bảng A giữa 2 đội bóng trường THPT Việt Nam - Ba Lan, thành phố Hà Nội và trường THPT Ý Yên - tỉnh Nam Định thuộc giải bóng đá các trường THPT Việt Nam. Hiệp 1 kết thúc với tỉ số 0- 0 chưa nghiêng về đội bóng nào cả. Và trong hiệp 2 này, phía bên trường THPT Việt Nam - Ba Lan có sự thay đổi cầu thủ, đó là thủ môn số 1 ra sân và vào sân thay thế là thủ môn số 16 tên Trần Viết Lâm.” Bình luận viên Thanh Hải là người giới thiệu đầu tiên sự thay đổi của cầu thủ đội bóng trường THPT Việt Nam-Ba Lan tại đầu hiệp hai.

Sự thay đổi thủ môn này khiến các cầu thủ Ý Yên có sự ngạc nhiên.“Sao mới đầu hiệp đã thay thế thủ môn nhỉ ?” Một cầu thủ thắc mắc.

“Vì thủ môn bên đó bị chấn thương ở hiệp đầu.” Bách tóm tắt sự việc ở trong phòng Y tế cho mọi người biết.

“Có vẻ hiệp 2 này sẽ dễ dàng cho chúng ta đây.” Thủ môn Hùng của đội Ý Yên nhìn hai người ra sân và vào chơi phía đội Việt Ba nói.

“Cũng chưa nói trước được điều gì. Chúng ta phải giành thắng lợi trong hiệp này tất cả đã rõ chưa.” Đội trưởng Ý Yên nhìn tất cả mọi người nói.

“Rõ... “ Tất cả thành viên đội bóng Ý Yên giơ tay và đồng thanh.

....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-em-van-luon-la-em>